

တက္ကသိုလ်

လျှို့ဝှက်စွာနိမားလုံးချင်းဝေ

◆
အောင်ပင်းအောင်

သံကွင်းဆက်မာန်စွယ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၄၁၀၆၀၃
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၅၅၀၆၀၅

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ်
၂၀၀၆၊ ဩဂုတ်လ၊

အုပ်စု
၁၀၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး
သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
ကိုရီးအောင်

စီစဉ်သူ
ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)
အမှတ် ၇(က)၊ သုခဝတီလမ်း
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်နွဲ့ (၀၆၅၆၇)
နွေမိုးဆောင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၈၇)၊ အထက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းမကြီး
ဈေးကြီးအရှေ့ရပ်ကွက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက် (၀၁၄၂၇)
အမှတ် (၉၆) ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမဏ္ဍိုင်ရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်ရေး
အချစ်အကြွေးအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ထောင်စု ဖွဲ့စည်း အဆုံးမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အချမ်းအေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်တံ့ရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွဲ့အစည်းများအား ဘုံရရှိသူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဥပဒေစိုးမိုးရေး။
အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
နိုင်ငံမာသည့် ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီပွဲဦးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံပွဲဦးတိုးတက်အောင်တည်
ဆောက်ရေး။
ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးပွဲဦးတိုးတက်အောင်တည်
ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်
သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး။
အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး။

(ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်စာရေးဆရာ 'တြိစက္က'၏ ကလောင်ခွဲ)

ဇောဝီမီ၊ဇောဝီ

သံကွင်းဆက်မာန်စွယ်

(လျှို့ဝှက်စွန့်စားဝတ္ထုရှည်)

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

၁၉၇၅ ခုနှစ်တိုက်လောက်က စပြီး စာပေလောကကို ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၈၀ ခုနှစ်လောက်ရောက်တော့ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ ရှုမဝ၊ သွေးသောက်စတဲ့ မဂ္ဂဇင်း တွေမှာ (အောင်ခိုင်လင်း၊ မော်ကျွန်း)ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်ကို အသုံးပြုပြီး ဘဝသရုပ်ဖော် စွန့်စားခန်းအသားပေး ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်း များစွာကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်လောက်ရောက်တော့ နက္ခတ္တရောင် ခြည်မဂ္ဂဇင်းမှာ နယ်လှည့် အယ်ဒီတာဘဝဖြင့် မြန်မာ ပြည်တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ သွားရောက်ခဲ့ရသော တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံများသည် လုံးချင်းဝတ္ထုများ ရေးသောအခါ များစွာ အထောက်အပံ့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကြိစ္စကွဲ၏ ကလောင်ခွဲဟု ပြောရသော အောင်မင်း အောင်ကလောင်အမည်သည် ထိုအချိန်ကပင် နက္ခတ္တရောင်ခြည် မဂ္ဂဇင်း၌ 'ထမံသီရံ၊ ဂန္ဓာရီ၊ မဟူရာ ဧကရီ အစရှိသော အခန်း ဆက်ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားခဲ့သော ကလောင်အမည်ဖြစ်ပါ သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ထုတ်ဝေသူများက 'အောင်မင်းအောင်' ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထုများ ထုတ်ဝေရန် ပြောလာသောအခါ 'ကြိစ္စကွဲ'

လုံးချင်းများ ရေးသည့် အားထုတ်မှုအတိုင်း မလျော့အောင် အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ယခုအခါ အတန်အသင့် ရပ်တည်နိုင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍လည်း ရှေ့ဆက်လက်၍ ရေးသားမည့် အောင်မင်းအောင်လုံးချင်း ဝတ္ထုများကို တစ်အုပ်ထက်တစ်အုပ် ပိုမို ကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားသွားပါမည်ဟု ကျွန်တော် ချစ်ခင်လေးစားရသော စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား ကတိပေးပါသည်။

ဤစက္ကထာသို့သော်လည်းကောင်း၊ အောင်မင်းအောင် ထံသို့သော်လည်းကောင်း၊ ဝေဖန်အကြံပေးစာများ ရေးသားလို ပါက အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း ရေးသားဆက်သွယ်နိုင်ကြပါ သည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်ခင်လေးစားရသော စာဖတ်ပရိသတ် များ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျမ်းမာချမ်းသာကြပါစေ . . .။

စာဖတ်ပရိသတ်များ မေတ္တာရိပ်မှ

‘အောင်မင်းအောင်’

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ
ခြံအမှတ် - ၂၂၆၊ ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ ကျောက်ရေတွင်း
မြောက်ပိုင်း၊ မရမ်းကုန်း (၅)ရပ်ကွက်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁-၆၅၀၀၉၆

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

.....
ဒဿနဗျာဏ်
.....

သင် ဘဝပျက်နေစဉ်က ဥပေက္ခာပြုခဲ့သော
မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများ၏ ကျေးဇူးကို
သင် အောင်မြင်ချမ်းသာလာသောအခါ
ဘယ်တော့မှ မမေ့အောင်
ကြိုးစားထားသင့်ပါသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

.....
ဒဿနုပုဂံဆောင်
.....

နွေရာသီတွင် နေပူလွန်းသည်ဟု ထိုင်နေလျှင်
မိုးရာသီရောက်လျှင် အမိုးအကာနှင့် နေရမည်မဟုတ်ပေ။
မိုးရာသီတွင် မိုးရွာလွန်းသည်ဟု ထိုင်နေလျှင်
ဆောင်းရာသီအတွက် အနွေးထည်ရရှိမည် မဟုတ်ပေ။
ဆောင်းရာသီတွင် အေးလွန်းသည်ဟု ထိုင်နေလျှင်
နွေရာသီရောက်လျှင် သောက်ရေအတွက် အခက်တွေ့နိုင်ပါ
သည်။
ရာသီဥတုသည် လေးစားလိုက်နာသင့်ပြီး
ဥပေက္ခာပြုထားသင့်သောအရာလည်း ဖြစ်ပေသည်။

.....
ဒဿနုပုဂံဆောင်
.....

လောကတွင်
တစ်ခုခု ထူးချွန်အောင်မြင်မှု မရလျှင်
သာမန်အဆင့်၊ သာမန်ဘဝမှ
တက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။
သို့ကြောင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် သာမန်ထက်တော့
ပိုမို ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါသည်။

.....
ဒဿနနာမကိဆောင်
.....

ဘဝတစ်ခု မြင့်တင်ဖို့ဆိုလျှင် သင့်အတွက် အရင်းအနှီး
ပြုရတာတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။
စတေးရတာတွေလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။
သံယောဇဉ်၊ အသည်းနှလုံး၊ သိက္ခာတရားနှင့်
စွန့်လွှတ်ခြင်းတို့ဖြစ်ပါသည်။

.....
ဒဿနနာမကိဆောင်
.....

အချစ်သည် ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးဟု
ထင်နေခြင်းမှာ ရေတံခွန်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ
ပန်းလှေစီးနေရသည်နှင့် တူလှပေသည်။

.....
ဒဿနာနာဂါဆောင်
.....

ပဒုမ္မာကြာပန်းကို လရောင်နှင့် ထိတွေ့လျှင်
ပန်တင့်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း
၎င်း၏ အမြစ်က နွံအိုင်ထဲမှ နစ်မြှုပ်နေရပြီး
အရိုးတံက ရေအောက်မှ မြင့်တက်ပေးနေခြင်းကိုတော့
မမေ့သင့်ပေ။

.....
ဒဿနာနာဂါဆောင်
.....

ရွှေကို တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း
သံ၊ သစ်၊ ကြေး အစရှိသည့် တန်ဖိုးနည်းသော
ပစ္စည်းများ၏ အကူအညီ အထောက်အပံ့ မပါဘဲနှင့်တော့
ရွှေနန်းတော်ဆောက်၍ မရပေ။
ပြီးမှသာ ရွှေနန်းတော်ဟု
အလွယ်တကူ ခေါ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

.....
ဒဿနာပုဂံဆောင်

အချစ်နှင့် ဆင်းရဲခြင်းသည်
 သင့်ရဲ့ ဇွဲနှင့်သတ္တိကို ဓမ်းသပ်သော
 မှတ်ကျောက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ပါဝင်သော အခန်းများ

- အခန်း (၁) ကျွန်ုပ်နှင့် ပျဉ်းရယ်ခရီးအစ . . .
- အခန်း (၂) ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်
- အခန်း (၃) တောနက်တွင်းမှ ဆန်းကြယ်မှုများ
- အခန်း (၄) တောတောင်မာယာဝင်္ကပါ
- အခန်း (၅) မုန်တိုင်းတွင်းမှဒုက္ခသည်
- အခန်း (၆) အန္တရာယ်ခရီးအစ
- အခန်း (၇) လူသားနှင့် အားမာန်
- အခန်း (၈) ဝိညာဉ်ပြုတောင်မှ လာသောသူ
- အခန်း (၉) တိုက်ဆိုင်လှသော ကံကြမ္မာ
- အခန်း (၁၀) စွယ်စုံဆင်ဆိုသည်မှာ
- အခန်း (၁၁) လောဘနှင့် အကြင်နာတရား
- အခန်း (၁၂) ရင်ထဲမှ အချစ်လမင်း
- အခန်း (၁၃) ခဲဝါ အန္တရာယ်
- အခန်း (၁၄) မုတ္တိရိယ ရန်ငြိုး
- အခန်း (၁၅) ကံကောင်းနှင့် ပြန်တွေ့ရခြင်း
- အခန်း (၁၆) ဘဝနှင့် ရင်း၍ ကယ်တင်ရခြင်း
- အခန်း (၁၇) သံကွင်းဆက် မာန်စွယ်

အခန်း [၁]

ကျွန်ုပ်နှင့် ပျဉ်ဒရယ် ခရီးအစ

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့များ သိမ်းပိုက်ထားသော ကာလတလျှောက်တွင် သစ်တော အမှုထမ်း ဘဝဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားရှိ သစ်တော များအတွင်း၌ လှည့်လည်အမှုထမ်းခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုသဘာဝမှာ အမှုထမ်း အရာထမ်း မလုပ်လိုဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလိုသော်လည်း တက္ကသိုလ် မှ

ဘွဲ့ရပြီးသောအခါ မိဘများက အစိုးရ အမှုထမ်း အရာထမ်း ဆိုတာ ဂုဏ်ရှိသည်ဟု အထင်ရှိကာ ၎င်းတို့ မိတ်ဆွေသစ် တောအရေးပိုင်တစ်ဦး၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် သစ်တောဌာန တွင် အလုပ်ရသဖြင့် မလုပ်ချင်သော်လည်း မိဘများ၏ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ ခြင်းဖြစ်၏။

ဝင်စက တောအုပ်၊ တောခေါင်းဘဝဖြင့် အလုပ် စဝင်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင် သစ်တောဝန်ထောက် ဘဝသို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်တောဌာနသို့ အလုပ်ဝင်စက မိဘများ၏ သဘောကို မလွန်ဆန်ချင်သောကြောင့်သာ အလုပ်ဝင်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ထဲက မပါလှပေ။

အစိုးရဝန်ထမ်းလုပ်ရတာချင်း တူလျှင် သက်တောင့် သက်သာရှိသော မြို့ပေါ်မှာသာ လုပ်ချင်ပြီး သားရဲတိရစ္ဆာန် နှင့် မှက်၊ ခြင်၊ ယင် ပေါလှသော တောထဲတောင်ထဲသို့ ဆင်း ပြီး မလုပ်ချင်လှပေ။

သို့သော် အလုပ်ဝင်ပြီး လအတန်ကြာသောအခါ တောထဲတောင်ထဲမှာ သွားလာလုပ်ကိုင်ရသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

တောတောင်ရေမြေသဘာဝ၊ သားရဲတောကောင် တိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝ၊ ရသည့်လုပ်အားခနှင့် မမျှအောင် ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ကြရသော သစ်တော အလုပ် သမားတို့၏ ဘဝ၊ မာယာပရိယာယ်များလှသော တော တောင်သဘာဝတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ သဘာဝဘေး အန္တရာယ်ဆိုးများ၊ ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက် အတွေ့ အကြုံတို့သည် ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ ဖြစ် ခဲ့လေသည်။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ သဘာဝများ၊ အန္တရာယ် များ၊ ထူးဆန်းသော သစ်ပင်များ၊ ဂမုန်းပင်များ၊ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်သော အဖြစ်အပျက်များတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ထူးဆန်းဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင် စားသူတို့အဖို့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကတည်းက စာပေရေးသားခြင်းကို ဝါသနာပါခဲ့ပေရာ သစ်တော အလုပ်ကို ဝါသနာမပါလှသော်လည်း သစ်တောနှင့် ပတ်သက်သော ဆန်းကြယ်မှုများကိုတော့ များစွာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိပေသည်။

သို့ကြောင့် တွေ့ကြုံသမျှ အတွေ့အကြုံတို့ကို မှတ်တမ်းများ ပြုစုရေးသားထားခဲ့ပေသည်။ ယခု ရေးသားသော 'သံကွင်းဆက်' အမည်တွင်ခဲ့သော ဆင်ကြီး၏ အကြောင်းမှာလည်း ထိုမှတ်တမ်းများထဲမှ ထုတ်နုတ်ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအကြောင်းကို မရေးသားမီ ကျွန်ုပ် တွေ့ကြုံခဲ့သော တောတောင်မာယာနှင့် ပတ်သက်သော ဆန်းကြယ်မှုများကို မိတ်ဆက်အနေဖြင့် တင်ပြလိုပေသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်ဝန်းကျင် အချိန်လောက်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်လောက်က ကျွန်ုပ်သည် သစ်တောဝန်ထောက်ဘဝဖြင့် သစ်တောရုံးစိုက်ရာ ဗိုလ်ကလေးမြို့ (ယခုဘိုကလေးမြို့) သို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။

ဘိုကလေးမြို့ အပိုင်သစ်တော နယ်နိမိတ်မှာ ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးပိုင်း အပါအဝင် ကျွန်းညိုကြီး၊ ထော်ဆီထောက်ပိုင်မှ တောင်ဘက်ပင်လယ်ကမ်းခြေအထိ ရေငန်အရပ်ဒေသရှိ ဒီရေတက်ရာ သစ်တောကြီးပိုင်းအားလုံးဖြစ်ပေရာ များစွာ ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ထို့ထက် ၎င်း နယ်နိမိတ်များအတွင်း၌ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်း၊ မျောက်တစ်ရာ၊ ကျွန်းညိုကြီး၊ နေသူရိန်ကုန်းတန်း၊ မိန်းမလှကျွန်း အစရှိသော နယ်မြေများမှာ ရှေးဟောင်းနေရာများဖြစ်သလို ဂမ္ဘီရဆန်သော နေရာများလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံအဝှမ်းတွင် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တို့ကို တွန်းလှန်ရန် နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်နေသော အချိန်ကာလလည်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ အထက်ပိုင်းရှိ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး အစရှိသည့် အဖိုးတန်သစ်များ ထွက်သော သစ်တောကြီးများကို ဘုံဘောဘားမားသစ်ကုမ္ပဏီကြီးက လက်ဝါးကြီးအုပ် ထုတ်လုပ်ချယ်လှယ်နေရုံမက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်မှ သစ်တောများကိုပါ အပိုင်စီးထားကြလေသည်။

မိန်းမလှကျွန်းအပါအဝင် ရေငန်အရပ်မှ သစ်တောများကို ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးဝိုင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ဝင်ရောက်ထုတ်ယူခွင့်မပြုပေ။

အကယ်၍ အိမ်သုံးသစ်များ ခုတ်ယူလိုပါက အစိုးရ သစ်တောဌာနတွင် လိုင်စင်ပြုလုပ်၍ ခုတ်ယူကြရသည်။

သို့သော်လည်း ဒေသခံ သစ်ခုတ်သမား အတော်များများမှာ လိုင်စင်အတွက် ပေးဆောင်ရမည့် ၄၅ ကျပ် ၁၀ ကို မပေးနိုင်ကြဘဲ လိုင်စင်မရှိဘဲ သစ်တောများအတွင်း သို့ ဝင်ရောက်ကာ သစ်ပင်ကြီးများသာမက သစ်ပင်အသေးများကိုပါ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဝင်ရောက် ခုတ်ယူကြသဖြင့် သစ်တောဝန်ထမ်းများ လှည့်လည်ဖမ်းဆီးကြရလေသည်။

ထို့ပြင် သစ်တောဌာနမှ ရုံးခွဲများစိုက်ပြီး သစ်တောများထဲမှာပင် ဆင်းပွဲစခန်းများ ဖွင့်လှစ်ထားရာ ထိုခေတ်ထိုအခါက ဆင်းပွဲစခန်းများမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာမျှ စည်ကားလှပေသည်။ ကိုလိုနီခေတ်က ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောတဝိုက်တွင် ရေကျော်ကြီးဆင်းပွဲစခန်း၊ ချောင်းမြကြီးဆင်းပွဲစခန်း၊ ကြက်ပြေးဆင်းပွဲစခန်း စသည်တို့မှာ လူသိများ စည်ကားလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သစ်တောဝန်ထမ်းများကလည်း အခါအားလျော်စွာ သစ်တောများအတွင်းသို့ လှည့်လည်ကာ သစ်ခိုးသမားများကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးကြရသည်။ သစ်တောဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ပါက တရား ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူအပြစ်ပေးရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်တောတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလအတွင်း သစ်တောကြီးများအတွင်းသို့ လှည့်လည်သွားလာရစေရုံကား ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များစွာတို့ကို တွေ့ကြုံခဲ့ရပေသည်။

ထိုအတွေ့အကြုံများထဲတွင် ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောအတွင်းမှ အတွေ့အကြုံများလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ရှိရာ ဘိုကလေးမြို့ သစ်တောဝန်ထောက်ရုံးသို့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးဗလ ရောက်လာလေသည်။

သူသည် မုဆိုးစစ်စစ်တစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း အမဲလိုက်ခြင်းကို လွန်စွာမှ ဝါသနာပါလှသူ ဖြစ်သည်။ ဦးဗလသည် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့တွင် နေထိုင်သော်လည်း

မော်ကျွန်းနှင့် ဘိုကလေးမြို့မှာ နီးသောကြောင့် သူသည် အချိန်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာကာ နှစ်ယောက် အတူ အမဲပစ်ထွက်လေ့ရှိကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဦးဗလသည် ၎င်း၏ လက်စွဲတော် အမဲပစ် သေနတ်ကြီးတစ်လက်၊ အထုပ်အပိုးများလွယ်ကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

‘ဟာ ... ဦးဗလပါလား၊ အတော်ပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားရောက်မလာတာ အတော်ကြာလို့ မျှော်နေတာဗျ။ ကဲ လာဗျာ’

ဦးဗလသည် ကွမ်းချေးတက်နေသော သွားများကို ပေါ်အောင် ပြုံးရင်း အထုပ်အပိုးများကို ချပြီး ကုလားထိုင် မှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က အစေခံတစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ယောက်အတွက် ကော်ဖီခါးခါးနှစ်ခွက်ဖျော်၍ ယူလာရန် မှာ ကြားလိုက်ရာ အတန်ကြာသောအခါ ရွှေခြင်္သေ့တံဆိပ် ကော်ဖီနံ့သင်းနေသော ကော်ဖီနှစ်ခွက် ရောက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဦးဗလ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မဆုံဖြစ်ကြ တာ အတော်ကြာပြီ၊ အဲဒီ ရက်တွေမှာ ခင်ဗျား ဘယ်ဘက် တွေ လှည့်နေတာလဲ၊ အတွေ့အကြုံ ထူးထူးဆန်းဆန်းလေး တွေများရှိရင် ပြောပြပါဦးဗျာ’

ဟု မေးလိုက်သောအခါ ဦးဗလက ကော်ဖီတစ် ကျိုက် မော့သောက်လိုက်ပြီး ...

‘ကျုပ်လည်း အဖော်ကောင်းတာနဲ့ ပုသိမ်ဘက်က အနောက်ရိုးမသစ်တောတွေဘက် လှည့်နေလို့ ခင်ဗျားဆီကို မရောက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီဘက်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့အကြောင်းအရာ အတော်များများ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားစာရေးဖို့အတွက် ကုန်ကြမ်းတွေကို နောက်တော့ ပြောပြပါ့မယ်’

ဟု ပြောပြသည်။

‘လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကိုယ်မရောက်တော့လည်း ရောက်ခဲ့တဲ့ လူဆီက အတွေ့အကြုံတွေ ကြားရရင်လည်း မနည်းလှပါဘူး’

‘ခင်ဗျား နာနာဘာဝတို့ ဝိညာဉ်တို့ကို လက်ခံသလား ကိုမင်းအောင်’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

‘တစ္ဆေ သရဲ ဝိညာဉ် နာနာဘာဝတွေဆိုတာ အခေါ်
အဝေါ်သာ လွဲပေမယ့် အားလုံးကတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ရှိတဲ့
အထဲက နာမ်ချည်းသပ်သပ်ဖြစ်နေတဲ့ ဘာဝတွေပဲဗျာ၊
ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရမှာလဲ’

‘နာမ်ကချည်းဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် အခေါ်
အဝေါ်တွေ ကွဲနေတာလဲဗျ’

‘အဲဒါတွေက ရှင်းပြရင် အရှည်ကြီးပဲဗျ။ တိုတိုတုတ်
တုတ်နဲ့ ရှင်းပြရရင် နာမ်ကချည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုပေမယ့်ဗျာ၊
ရောက်နေတဲ့ ဘုံဘဝအဆင့် မတူကြလို့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ကွဲ
ပြားနေတာပဲလို့ ဆိုရမှာပဲ’

‘အဲဒီ နာမ်လောကက လူတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်
ပေးလို့ ရသလားဗျ’

‘ရတာပေါ့ဗျ။ နာမ်လောကက ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ကူညီ
စောင့်ရှောက်မှုတွေကြောင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ရကြ၊
အန္တရာယ်ဘေးတွေက လွတ်ကြတာတွေ ရှိသလို သူတို့ နောက်
ယှက်မှုကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတွေကြောင့် အသက် ဆုံးရှုံး
ရတဲ့သူတွေလည်း အများကြီးရှိတာပေါ့’

‘သူတို့က မကောင်းဆိုးဝါးတွေပဲ ဘာကြောင့်
အဲသည်လို လုပ်နိုင်တာလဲဗျ’

‘သူတို့တတွေက နာနာဘာဝတွေဆိုပေမယ့် ကမ္မဇိတ္တိ
ရှိတယ်၊ ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အကူအညီ
ပေးနိုင်တာရှိသလို အနှောက်အယှက်လည်း ပေးနိုင်တာ
ပေါ့ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် သူတို့က လူတွေထက်တောင် ဟုတ်နေပါ
သေးလားဗျ’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ သူတို့နဲ့ လူနဲ့က ဘယ်
လိုမှ မတူနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့က ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ ကမ္မဇိတ္တိရှိတယ်
ဆိုပေမယ့် လူတွေမှာက ဘုန်းကံရှိတယ်ဗျ။ ဒီဘုန်းကံကို
ဘယ်သူကမှ အနှောက်အယှက် မပေးနိုင်ဘူး’

‘ခင်ဗျားစကားကြားရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော်
အားရှိသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင်
လူတိုင်းမှာ ဘုန်းကံတွေရှိနေတာပဲလား၊ ဒီလိုရှိနေတယ်ဆို
ရင် ဘာကြောင့်အကျိုးပေးတာချင်း မတူတာလဲဗျ’

ဦးဗလက ကော်ဖီသောက်ရင်း ကြံကြံဖန်ဖန် မေးလာ

ပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်က ကော်ဖီခွက်ကိုချပြီး ဆေးတံအတွင်းသို့ လင်ကွန်းတံဆိပ်ဗားဂျိုးနီးယားဆေးဗူးထဲမှ ဆေးထည့်ပြီး မီးညှိကာ ဖွာလိုက်သည်။

ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်သည်။

‘ဒါကတော့ ဦးဗလရယ် လူချင်းတူသော်လည်း ဉာဏ်ချင်းမတူ ဉာဏ်ချင်းတူသော်လည်း ဝိရိယချင်းမတူ ဝိရိယချင်းတူသော်လည်း ကံချင်းမတူ၊ ကံချင်းတူသောလည်း ပါရမီချင်းမတူဆိုတဲ့ ရှေးစကားရှိသားပဲ မဟုတ်လား၊ လူချင်းတူပေမယ့် ဘုန်းကံချင်းလည်း ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲဗျာ’

‘သဘောပေါက်ပြီ ကိုမင်းအောင်ရေ ခင်ဗျား ရှင်းပြတော့မှပဲ လိမ့်ပတ်လည်တော့တယ်၊ လှေတစ်စင်းထဲ အတူစီးသွားပြီး ရေလည်ခေါင်မှာ လှေနှစ်တဲ့အခါ သေတဲ့ လူတွေက သေပြီး အသက်ဘေးက လွတ်တဲ့လူလွတ်တာ ကံကြောင့်ဆိုတာ သေချာပြီပေါ့’

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ လူချင်းတူပေမယ့် ဘုန်းကံချင်း မတူတာတော့ သေချာပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ သတ္တဝါတွေမှန်သမျှ ကံချင်းမတူကြဘူး၊ တချို့တိရစ္ဆာန်တွေက တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေသော်

လည်း လူလောက်ကို အသိဉာဏ်ရှိနေကြတာ၊ ဘဝကံကြောင့်ပေါ့ဗျာ၊ ကံ ခင်ဗျားစကားကိုလည်း ပြန်ဆက်စမ်းပါဦး၊ နာနာဘာဝတို့ ဝိညာဉ်တို့ကို လက်ခံသလားလို့ ဘာကြောင့် မေးတာလဲဗျာ’

‘ဒီလိုဗျာ . . . ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ အဆက်နယ်ဘက်က သစ်တောတစ်ခုကို ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့ကြုံလာခဲ့ရလို့ ဒီစကားကို မေးတာပေါ့’

‘ဘယ်လို အကြောင်းအရာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်အတွက် ဇာတ်လမ်းလေးဘာလေးရလိုငြားပေါ့’

‘ပြောပြမယ်၊ ပြောပြမယ် ခင်ဗျားတို့ ပြောပြချင်လို့ ကို တကူးတက လာခဲ့တာပဲ’

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုသို့ စကားလက်ဆုံ ပြောဆိုနေကြစဉ် သစ်တောရုံးဝန်းအတွင်းသို့ လူအချို့ ဝင်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် စကားပြတ်သွားကြသည်။ ဝင်လာသူများမှာ သစ်တောစခန်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသူများ ဖြစ်သည်။

မဒမခေါက်ရည်ဆိုးထားသော အင်္ကျီကြမ်း၊ လုံချည်ကြမ်းများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ရေငန်အရပ်ဒေသတွင် အလုပ်လုပ်ကြသူများမှာ ရေငန်ကြောင့် အဝတ်အစားများ ဆွေးမြေ့ပျက်စီးလွယ်သဖြင့် တာရှည်ခံအောင် မဒမသစ်ခေါက်ရေဆိုးပြီး ဝတ်ဆင်ကြသည်။

မဒမသားမှာ ပိုးမစားသလို ၎င်းသစ်ခေါက်ကို အစေးကျအောင် ပြုတ်ထားသော အရည်မှာလည်း ဆွေးမြေ့ခြင်းကို ကာကွယ်နိုင်သည်။

အလုပ်သမားများသည် အခန်းထဲသို့ မဝင်ဝံ့သဖြင့် အပေါက်ဝနားမှာ ချထားသော ခုံတန်းလျားများတွင် ခတ်ရိုရို ဝင်ထိုင်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကအပေါက်ဝသို့ ထသွားသည်။

‘မင်းတို့ ဘယ်ကလာကြတာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးပိုင်းက အလုပ်သမားတွေပါ ဝန်ထောက်မင်း’

၎င်းတို့အထဲမှာ တစ်ယောက်က ကတုံကရင်ဖြင့် အဖြေပေးလေသည်။

‘အခု ဒီကို ဘာကိစ္စလာကြတာလဲ၊ အကြောင်းကိစ္စအထူးရှိသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ အခု ကျွန်တော်တို့ သစ်တောစခန်းတွေမှာ သောက်ရေအခက်အခဲတွေကြောင့် ဝမ်းရောဂါတွေ ဖြစ်နေလို့ ဝန်ထောက်မင်းဆီ ပြေးလာခဲ့ကြတာပါ’

‘ဟေ ... ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ လူအသေအပျောက်ရော ရှိသေးလား’

‘ရှိပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ တောထဲမှာ သောက်ရေကန်တွေက ခမ်းသွားတော့ ရှိတဲ့ရေတွေကို သောက်ကြရင်းကနေ အခုလို ဖြစ်ကြတာပါ။ သုံးလေးယောက်လောက်တော့ ပစ်လိုက်ရပါတယ်’

‘အေး ... ဒီလိုဆိုရင် ရေကျတာနဲ့ မင်းတို့ပြန်နှင့်၊ စခန်းက လူတွေကို မသန်တဲ့ရေတွေကို မသောက်ကြဖို့ သတိပေးထားလိုက်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မနက်ဖြန်ရောက်အောင် ဆင်းလာခဲ့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့’

သစ်တောအလုပ်သမားများ ပြန်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြားရသော သဘင်းစကားကြောင့်

စိတ်မောလူမော ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ သစ်တောကြီးဝိုင်းများအတွင်း၌ ဖွင့်လှစ်ပေးထားသော သစ်တောဆင်းပွဲစခန်းများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်ချုပ်သော စခန်းများ၏ လက်အောက်မှာရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့တွင် အဓိက တာဝန်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ် လက်အောက်၌ရှိသော တောအုပ်၊ တောခေါင်းများကို စေခိုင်းလျှင်ရသော်လည်း အဆင်မသင့်လျှင် တစ်ရွာလုံး စခန်းတစ်ခုလုံး သေနိုင်သော ကိစ္စပေမို့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ကိုင်း ဦးဗလရေ၊ ခင်ဗျားအတွက်လည်း ပျဉ်ဒရယ်ရောက်ဖို့ အခွင့်အရေးပေါ်လာပြီ။ မနက်ဖြန် သောက်ရေစည်တွေနဲ့ပဲ ဆေးဝါးတွေယူပြီး ပျဉ်ဒရယ်ကို ဆင်းရမယ်၊ ခင်ဗျားရော လိုက်ဝံ့ရဲ့ မဟုတ်လား’

ကျွန်ုပ်က သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်သည်။

‘လိုက်ဝံ့ပါပြီလားဗျာ၊ ဒီလို အခွင့်အရေးရဖို့ကို မော်ကျွန်းကနေ ဘိုကလေးကိုတောင် တကူးတက ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီရောက်မှတော့ သွေးကြောင်ပြီး မနေရစ်ခဲ့ပေါင်ဗျာ’

ဦးဗလက ကွမ်းတမြို့မြို့ဝါးရင်း ပြန်ပြောလေသည်။

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုက်လာတော့ ကျုပ်အတွက်လည်း အဖော်ရတာပေါ့၊ ကိုင်း ဒီလိုဖြင့် ဒီတစ်ည နားကြပြီး မနက်စောစော ခရီးထွက်နိုင်အောင် ကျုပ်စီစဉ်ရောလေးတွေ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်ဗျို့’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မိမိလက်အောက်ရှိ တောအုပ်၊ တောခေါင်းနှင့် ရုံးစာရေးတို့အား ရေစည်များနှင့် လိုအပ်သော ဆေးဝါးများကို ပြင်ဆင်ခိုင်းရန် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အနန်း [၂]

ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသော ဒီပဲမာန်

ကျွန်ုပ် သစ်တောရုံးစိုက်ရာ ဘိုကလေး (ဗိုလ်ကလေး
မြို့) မှ ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးပိုင်းသို့ ရောက်အောင် ရေလမ်း
ခရီးမှ မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် သွားရပေသည်။

နံနက်လင်းချိန်တွင် ရေကျပြီဖြစ်သောကြောင့်
သစ်တောဌာနပိုင် ယူဘီ (U.B) သင်္ဘောပေါ်သို့ လိုအပ်သော
ရေနှင့် ဆေးဝါးပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ပြီး ခရီးစထွက်ကြ
သည်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တောအုပ်၊ တောခေါင်း၊

ရုံးစာရေးနှင့် လက်နက်ကိုင် အစောင့်တပ်များပါ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ ဂုံညှင်းတန်းမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြရာ ဘိုကလေးမြို့ နယ်နိမိတ်လွန်သည်နှင့် ရှေးက မွန်တို့ နေထိုင်ခဲ့သော နေရာဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ဒုတ်ချောင်း၊ သာစည်၊ ကပ္ပနန်း အစရှိသော ရွာများကို ကျော်သည်နှင့် မြစ်ခွဆိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်ပြီး ကျွန်းညိုကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျွန်းညိုကြီးမှာ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းဖြစ်ပြီး အရှေ့ဘက်တွင် ဂုံညှင်းတန်းမြစ်က ပတ်စီးလျက်ရှိပြီး အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ ကိုင်းတောမြစ်က ရစ်ပတ်ထားသည်။ တောင်ဘက်နယ်နိမိတ်မှာတော့ ဖောင်ဝင်မြစ်တွင် ဆုံလေသည်။ ဦးရှင်ကြီးနတ်သမိုင်းတွင် ကျွန်းညိုကြီးမှာ အဓိကနေရာဖြစ်ခဲ့လေသည်။

လှေထွက်မရသဖြင့် လှေပေါ်မှ လူများကို ရေစာကျွေးရန်အတွက် မဲချရာတွင် ကံဆိုးသူမောင်ရှင် မဲကျသဖြင့်

ရေစာကျွေးသော နေရာတွင် ယခုထက်တိုင် လှေဝမ်းဗိုက်ရာကြီးကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

ထိုနေရာမှာ ထိပ်ချောင်း၊ အလယ်ချောင်း၊ ရှေ့ဘက်သောင်ပြန်ပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သောင်ပြင်ပေါ်မှ လှေဝမ်းဗိုက်ရာကြီးမှာ ပျောက်ပျက်မသွားဘဲ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အရင်အတိုင်းပင် တွေ့နေရခြင်းကပင် ဂန္တီရုနန်တယ်ပဲ ပြောပြော အံ့ဩစရာတော့ကောင်းလှသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ယခုလောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် သောင်ပေါ်မှာ ချိုင့်ဝင်နေသည်။ လှေဝမ်းဗိုက်ရာကြီးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသင့်သော်လည်း ဂန္တီရုနှင့် ပတ်သက်သော ထူးဆန်းမှုများကို မယုံကြည်သူတို့အဖို့ သာဓကတစ်ခု သက်သေပြရန်အတွက် ကျန်နေသလော မပြောတတ်ပေ။

ထူးခြားမှုများကတော့ ထိုလှေဝမ်းဗိုက်ရာကြီးရှိသော သောင်ပြန်ပေါ်မှာ မိကျောင်းကြီးများ နေရာညပါ တက်ရောက်အိပ်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်းညိုကြီး သစ်တောကို လွန်သည်နှင့် အရှေ့

အနောက်သွယ်တန်းစီးဆင်းနေသော ဖောင်ဝင်မြစ်ကြီးသို့ ရောက်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဗလတို့ နှစ်ယောက်သည် ယူဘီအပေါ် ထပ်အခန်းတွင် လိုက်ပါလာရင်း သစ်လွင်လှပသည့် ရှုခင်း များကို ကြည့်မဆုံးအောင် ရှိနေကြသည်။

ဖောင်ဝင်မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှာတော့ သစ်ပင်များ ဖြင့် ညှို့မှိုင်းလျက်ရှိသည်။ မိန်းမလှကျွန်းအပါအဝင် ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောကြီးပိုင်းကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။ မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက် ပေါက်နေသော ဗျူးခြေထောက်၊ ဗျူးဥတစ်လုံး လမုပင်၊ လဗပင်၊ ကမ္မလာပင်၊ သရောပင်နှင့် သင်ပေါင်းဗျိုက် များကို လှမ်းမြင်ရပြီး ကုန်းတွင်းပိုင်းမှာတော့ ဒီရေသစ်တော များ၏ သစ်တုရင်ဟု ဆိုကြသော ကနစိုသစ်တောကြီးများကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။

ရေငန်အရပ်ရှိ အဓိကလုပ်ငန်းဖြစ်သည့် သစ်ထုတ် လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ ကနစိုသစ်ပင်ဖြစ်၏။ အထက်ပိုင်းသစ် တောများတွင် ကျွန်းနှင့်ပျဉ်းကတိုးသစ်ကို အဓိကထားကာ ထုတ်လုပ်ကြပြီး ကျန်သစ်များကိုတော့ အရံအဖြစ် ထုတ်လုပ်

ကြသလို အောက်ဖက် ဒီရေတက်ရာ အရပ်ဒေသများမှာလည်း ကနစိုသစ်ကို အဓိက လိုင်စင်ချပေးပြီး ကျန်သစ်များကို အရံ အဖြစ် ထုတ်ယူကြသည်။ ကနစိုသစ်မှာ ရေငန်ပျဉ်းကတိုးဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ရလောက်သည့် သစ်မာမျိုးဖြစ်သောကြောင့် အိမ်သုံးခွဲသားများအဖြစ် ထင်းပေါက်ခြမ်းများကို အဓိက ထား ကာ ထုတ်လုပ်ကြသည်။

သစ်တောများအတွင်း ဖွင့်လှစ်ထားသော သစ်တော စခန်းများမှာ ထင်းပေါက်ခြမ်းကို အဓိကထားကာ ထုတ်လုပ် ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စီနင်းလာသော ယူဘီသင်္ဘောသည် ဖောင်ဝင်မြစ်အား ကန်လန်ဖြတ်ကာ ဖြတ်ကူးနေစဉ် လှိုင်းလုံး များကို ပုခက်လွှဲသလို ကူးကြရသည်။

ပျဉ်ဒရယ်ဟူသော အမည်မှာ ယခုနောက်ပိုင်းမှ တွင်ကျယ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ယခင်ကတော့ ကျွန်းညိုကြီး၊ မိန်းမလှကျွန်းတို့လောက်သာ လူသိကြပြီး ထို့ထက်ပိုပြီးလည်း မသွားဝံ့ကြပေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ ထိုသစ် တောများထဲသို့ ကျုံ့ထုံးမြို့စားကြီး ဗညားဇေယျနှင့် နောက် လိုက်နောက်ပါတို့ လာရောက်နေထိုင်ကြရာမှ ပျဉ်ဒရယ်ဟူ

သော အမည်ပါ လူသိများ ထင်ရှားလာပြီး ပျဉ်းဒရယ်သစ် တောကြီးဝိုင်းဟု အမည်သတ်မှတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ပျဉ်းဒရယ် (ပရော(င)ဒရး) ဟူသည်မှာ မွန်အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်ပြီး မြန်မာ လို 'ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရွှေ့ပြောင်းတည်သောရွာ' ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရှိလေသည်။

ဖောင်ဝင်မြစ်ကြီး တစ်ဖက်ကမ်း၌ တည်ရှိသော မိန်းမလှကျွန်းမှာ လွန်စွာ လှပသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်ပြီး ရေငန်အရပ်ဒေသတွင် ပေါက်လှေရှိကြသော ကနစို၊ ဗျူး၊ လဗ၊ လမ၊ ကမ္မလာ၊ သရော၊ မဒမ၊ ကျန၊ သင်ပေါင်း အစရှိ သော သစ်မျိုးစုံတို့ ပေါလှပေသည်။

မိန်းမလှကျွန်းအလယ်လောက်တွင် မြို့စားကြီး ဗညားဇေယျ ကိုယ်တိုင် တည်ထားသော စေတီတစ်ဆူ ရှိပေ သည်။ ဓာတ်သား ဘုရားတစ်ဆူနှင့် အတူရတနာများကို ဌာပနာထားသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ထိုဘုရားနှင့် မနီးမဝေး သစ်တောထဲတွင် ကျောက် သားပကတိဖြစ်နေသော မျောက်ရုပ်များရှိသည်။ စုစုပေါင်း ကျောက်ရုပ်များမှာ အကောင်တစ်ရာရှိသဖြင့် ၎င်းကို အစွဲ

ပြုကာ မျောက်တစ်ရာ ဘုရားဟု အမည်တွင်လေသည်။ ၎င်း မျောက်ရုပ်များမှာ တကူးတက လိုက်ရှာလျှင် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စိလည်သူများလောက်သာ တွေ့ ရလေ့ရှိသည်။

သို့သော်လည်း အကောင်တစ်ရာပြည့်အောင် မတွေ့ ရဘဲ ၉၉ ကောင်ကိုသာ တွေ့ကြရသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ၎င်းတို့ပြောပြချက်အရ ပျောက်နေသော မျောက်ရုပ်ကြီးတွင် ပါးစပ်ထဲ၌ ပြဒါးရှင်လုံးကဲ့သို့ ဝင်းလက်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။

၎င်းမျောက်ကြီးက တောနက်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေ သော သူတော်ကောင်းများကို ဒုက္ခမှ လာရောက်ကယ်တင် ပေးလေ့ရှိကြောင်း သစ်တောအလုပ်သမားများက ယုံကြည် ကြလေသည်။ မျောက်တစ်ရာဘုရားနှင့် သန်းကြယ်ပုံများက များစွာ ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ယူဘီသင်္ဘော သည် မိန်းမလှကျွန်းနှင့် ဆတ်ကျွန်းအလယ်တွင်ရှိသည့် ဖောင်ဝင်မြစ်ရိုးအတိုင်း ခုတ်မောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး အတန်ကြာ

သောအခါ လဗတစ်ပင် ထင်းပွဲစခန်းရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ လဗတစ်ပင်ချောင်းမှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းပြီး အတွင်းဘက်၌ ထင်းပွဲစခန်းကို ဖွင့်လှစ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထင်းပွဲရုံများ၊ အလုပ်သမားများ၏ တဲများ၊ ဈေးဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်များဖြင့် ရွာတန်းတမျှ စည်ကားလှပေသည်။ ချောင်းထဲမှာတော့ ရန်ကုန်မြို့မှ ထင်းပေါက်ခြမ်းလာတင်ကြသည့် တုံကင်းလှေများ ကျောက်ချထားသည်။

အချို့ကလည်း ပွဲရုံဆိပ်ကမ်းမှာ ကပ်ပြီး ထင်းပေါက်ခြမ်းတင်နေကြသည်။ ထင်းပွဲစခန်းမှာ ချောင်းကမ်းရိုးတလျှောက်တွင်ရှိသဖြင့် ထင်းဖြတ်သူ၊ ထင်းပေါက်သူ၊ တုံကင်းများသို့ ထင်းပေါက်ခြမ်းပစ်တင်နေသူများဖြင့် စည်ကားနေတတ်သော်လည်း ယခုအခါမှာတော့ အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသယောင် ထင်ရပေသည်။

သစ်တောစခန်းရုံးမှာ ချောင်းဝပိုင်းဘက်မှာ ရှိသည်။ သင်္ဘောကို တံတားဆိပ်မှာပင် ဝင်ကပ်လေသည်။ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ပြီးသောအခါ စခန်းတာဝန်ခံ တောခေါင်း စံနက်ကျော် ပြေးဆင်းလာသည်။

‘ဝန်ထောက်မင်းကိုယ်တိုင် ကြွလာတာကိုး’
‘ထင်းစခန်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါတွေရဲ့ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုရှိသလဲ စံနက်ကျော်’

‘အခုတော့ ရောဂါအခြေအနေတန်သွားပုံရပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ အသေအပျောက် မရှိတော့ပါဘူး၊ ထင်းပွဲခန်းက လူတွေအတွက် ဓားမြချောင်း ကန်တွေထဲက ရေတွေကို တကူးတက သွားသယ်ပြီး ဝေငှပေးကြတယ်၊ အဲဒီကဆေးတွေရော၊ ရလာတော့ နည်းနည်းတော့ တန်သွားပါတယ်’

‘အသေအပျောက် ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ရှိသလဲ’
‘ငါးယောက်လောက်ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ မောင်နီခိန်းမလည်း ပါသွားရှာတယ်’

‘မောင်နီဆိုတာ သစ်ကွက်တာဝန်ခံမဟုတ်လား၊ တလောကမှ မင်္ဂလာဆောင်ကြတယ်လို့ ကြားလိုက်ရတယ်’
‘ဟုတ်ပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ သူတို့ လင်မယားက ရကာစလည်း ဖြစ်ကြတော့ သူယောက်ျားကို စွဲလန်းတာ

က တစ်ကြောင်း နောက်ပြီး အစိမ်းသေဆိုတော့ မကျွတ်ဘူး လို့တောင် ထင်နေကြတယ်'

'ဒါကတော့ ကံစိမ့်ရာအတိုင်းပဲပေါ့၊ ဥပါဒိဒဏ်တော့ မစွဲကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဥပါဒိဒဏ်ကြောင့် ဥပါဒိရောက် ရင် မကောင်းဘူး'

ဟု ပြောကာ သင်္ဘောပေါ်မှာ တိုင်ကီများနှင့် သယ် ယူလာသည့် သောက်ရေများကို ဝေငှပေးခြင်း၊ ဆေးဝါးများ ကို ဝေငှပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ပေးစေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်ထား သော ဓနိမိုး၊ ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်း ခြေတံရှည်အိမ်တစ်လုံးတွင် သွားရောက်တည်းခိုကြရသည်။ ရေငန်အရပ်မို့ ပိုးလောင်းနှင့် ခြင်က နေ့ရောညပါ ကိုက်လေ့ရှိသောကြောင့် အိမ်အောက် ဖက်တွင် ကနစိုအပျက်တုံးကြီးများဖြင့် မီးခိုးငွေ့ရအောင် မီး ဖိုပေးထားလေသည်။ နေ့လည်ဘက်တွင် အလုပ်သမားများ စီစဉ်ချက်ပြုတ်ပေးသော နံနက်စာကို စားကြရသည်။

ဌေးတောက်ရွက်ဟင်းချို၊ ဆတ်သားဟင်း၊ ဂဏန်း လက်မကြော်၊ ပုစွန်ကြော်၊ ငါးဒန်ဟင်း၊ ငါးပိချက်၊ ရင်းနှောင်

သီးချဉ်ချဉ်နှင့် ပြုတ်ထားသည့် သင်ပေါင်းဖူးတို့စရာတို့မှာ အလုပ်သမားများအဖို့ ဒေသထွက် သာမန်ဟင်းလျာများမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လွန်စွာမှပင် ထမင်းမြိန်ကြလေသည်။

ဦးဗလက ...

'ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းအောင်ရဲ့ ဒီမှာက ကျုပ်တို့ မြို့မှာ ဆက်တောင် ဟင်းကျွေးဟင်းရုံတွေ ပေါလှပါလား'

ဟု ပြောလေရာ စံနက်ကျော်က ...

'ကျွန်တော်တို့က ဝန်ထောက်မင်းကိုအတွက် ဟင်း ကျွေးဟင်းရုံမရှိလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတာပါ။ အခု ချက်တဲ့ဟင်းတွေက တကူးတက ရှာစရာမလိုပါဘူး၊ အချိန် တန်လို့ချောင်းထဲ ဆင်းလိုက်ရင် အများကြီးရနိုင်ပါတယ်'

ဟု ဝင်ရောက် ပြောဆိုလေသည်။ ထမင်းစားပြီး သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထင်းပွဲစခန်းသို့ လျှောက်ကာ အခြေအနေကိုလိုက်လံကြည့်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လာ သည်ကို မြင်သောအခါ ဒေသခံတောအုပ်တော ခေါင်းများနှင့် နားလည်မှုယူပြီး ပေမမီသော သစ်လုံးများကို ဖြတ်ပုံထား သော ထင်းပွဲစားများနှင့် လွှဆိုင်းသမားအတော်များများ

ကိုမှာ မြာပြာသလဲဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ရောဂါဖြစ်နေသောလူများ၊ မိသားစုများ၏ အခြေအနေကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေသော အချိန်ဖြစ်နေသောကြောင့် သစ်ကိစ္စများကို အရေးတယူမလုပ်အားပေ၊ ညနေပိုင်းအချိန်လောက်မှ စခန်းပြန်ရောက်လာပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် အိပ်ယာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ရာ မှေးကနဲအိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ်မှာ လူသုံးယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြလေတော့သည်။ ၎င်းလူသုံးယောက်မှာ မိန်းကလေးများဖြစ်ကြပြီး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ သုံးယောက်စလုံးရုပ်ရည်ရောအရုပ်အမောင်းပါ တူညီရုံမက ဆံထုံးထုံးထားပုံနှင့် အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ပုံပါ တူညီကြလေသည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် အမြာညီအစ်မ သုံးယောက်နှင့်ပင် တူလေတော့သည်။

၎င်းတို့သည် ရှည်လျားသောဆံပင်များကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားပြီး အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်

ထားကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းမိန်းကလေးသုံးဦးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်ကာ

‘မိန်းကလေးတို့ ဘယ်က လာကြတာလဲ’
ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့ ဒီကိုပဲ လာကြတာပါ’
တစ်ယောက်က အဖြေပေးသည်။

‘ဘယ်သူဆီကို လာတာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ’

‘ကျွန်မတို့က ဦးလေးဆီကိုပဲ လာတာပါ။ ကိစ္စကတော့ ကျွန်မတို့ဆီကို အလည်ခေါ်သွားချင်လို့ပါ’

‘မင်းတို့က ဘယ်မှာ နေကြတာလဲ’
‘မိန်းမလှကျွန်းမှာပါ’

‘မိန်းမလှကျွန်းပေါ်မှာ လူနေတယ်လို့ မကြားမိပါလား’

‘ကျွန်မတို့ နေတဲ့နေရာရောက်ရင် ဦးလေး အံ့ဩသွားမှာပါ။ ထူးဆန်းတာတွေ ကို စိတ်ဝင်စားရင်တော့ တစ်ခါက လောက် လိုက်ကြည့်ပါရှင်’

ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင့်ဖိတ်ခေါ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ၎င်းတို့ခေါ်ရာ

နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့က ကျွန်ုပ်အား မိန်းမလှ ကျွန်းတောနက်အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

တကယ်ဆိုမူ မိန်းမလှကျွန်းဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ် တာဝန်ယူထားသော နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ ပါဝင်သောကြောင့် ထိုသစ်တောများထဲသို့ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဖူးခဲ့ပေသည်။

ယခု မိန်းကလေးသုံးယောက်ခေါ်ဆောင်သွားသော နေရာမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသော နေရာဖြစ်နေတော့သည်။ တစ်နေရာရောက်သောအခါ စေတီဟောင်းတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ထိုစေတီဟောင်းကို မြင်တော့ ကောင်းစွာ မှတ်မိသွားလေသည်။ ထိုစေတီမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ မြို့စားကြီး ဗညားဇေယျတည်ထားခဲ့သော မျောက်တစ်ရာစေတီပင်ဖြစ်သည်။

‘ဒီစေတီက လူတွေဖူးနိုင်အောင် တည်ထားတာ လူတွေ မမြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ စေတီတစ်ဆူ ရှိသေးတယ်’

‘ဟင်’

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။ မိန်းကလေး ၃ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို တောတွင်း

တစ်နေရာမှာရှိသော စေတီရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထိုစေတီတော်အရွယ်အစားသိပ်မကြီးလှဘဲ စေတီတစ်ဆူလုံး ရွှေရောင်များ ဝင်းလက်လျက်ရှိနေသည်။

‘ဒါ ... ဒါ ဘာဘုရားလဲဟင်’

‘ဒီဘုရားက မြို့စားကြီး ဗညားဇေယျ တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားပဲ။ ဘိုကလေးမြို့ မြောက်ဘက်မှာ အောင်စင်္ကြာဘုရား၊ တောင်ဘက်မှာ တောင်လက်ျာဘုရား၊ မိန်းမလှကျွန်းပေါ်မှာ မျောက်တစ်ရာ ဘုရားဆိုပြီး ၃ ဆူရှိတဲ့အနက်က ဒါ မျောက်တစ်ရာစေတီတော်ပါ’

ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ အံ့ဩမှု ဖြစ်မိရင်း စေတီတော်ကို တန်တော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိန်းကလေး ၃ ယောက်က ကျွန်ုပ်အား စေတီတော်၏ မလှမ်းမကမ်းသို့ ခေါ်သွားပြန်ရာ ကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် မျောက်ရုပ်များကို တွေ့ရလေသည်။

‘ဟင် ... ဒါ ... ဒါ’

‘ဒါ မျောက်တစ်ရာကျောက်ရုပ်တွေပါ’

မိန်းမလှကျွန်းပေါ်တွင် မျောက်ရုပ်များရှိသည်ဟုသာ

သတင်းကြားရပြီး တကယ်တမ်း သွားရှာသောအခါ တစ်ခါမှ ရှာမတွေ့ခဲ့သည့် မျောက်ရုပ်များကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာအံ့ဩသွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ယခုလို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

‘အကောင်တစ်ရာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မျောက်တစ်ရာလို့ အမည်တွင်နေတာပါ ရှေ့ကြည့်ပါလား။’

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က မျောက်ရုပ်များကို လိုက်လံရှေ့တံကြည့်သောအခါ အကောင်တစ်ရာပြည့်အောင် ရေတွက်မရဘဲ ၉၉ ကောင်သာ ရေတွက်ရလေသည်။

သို့ကြောင့် စိတ်ထဲက မကျေမနပ်သဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ထပ်မံရေတွက်ကြည့်သော်လည်း အကောင်တစ်ရာ မပြည့်ဘဲ ၉၉ ကောင်သာ တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်အမူအယာကို ကြည့်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လဗပင်ကြီးတစ်ပင်ခွဆုံတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော မျောက်ဖြူကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ မျောက်ဖြူကြီးမှာ အခြားမျောက်များထက် နှစ်ဆခန့်ကြီးကာ ကျောက်ရုပ်မဟုတ်ဘဲ

အသက်ရှိနေသော မျောက်တစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

‘ဒါ ... ဒါက’

‘ဦးလေး ရေတွက်နေတဲ့ မျောက် ၉၉ ကောင်ထဲမှာ ဒီမျောက်ကြီးကို ထည့်လိုက်ရင် အကောင်တစ်ရာ ပြည့်သွားရော မဟုတ်လား။’

‘ဒီမျောက်ကြီးက အသက်ရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့ မျောက်တွေက အသက်မရှိဘူးလား။’

‘ရှိပါတယ်’

ဆိုသို့ ပြောနေစဉ် သစ်ပင်ခွဆုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မျောက်ကြီးက အောက်သို့ ခုန်ချလာကာ ၎င်းပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့ထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဝင်းလက်နေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ မျောက်ကြီးက ထိုအရာနှင့် ကျန်မျောက်များကို လိုက်လံ ထိလိုက်သော အားလုံး အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

‘ဟင်’

ကျွန်ုပ်မှာ ဆန်းကြယ်သော မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုယ့်
မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေမိတော့သည်။

‘ဒါ ...ဒါဖြင့် မိန်းမလှကျွန်းပေါ်မှာ မျောက်တစ်ရာ
ရုပ်ထုတွေနဲ့ မျောက်တစ်ရာ ဘုရားအစစ် တကယ်ရှိတာပေါ့နော်’

‘ရှိပါတယ်၊ မြင်ထိုက် ဖူးထိုက်တဲ့လူ၊ မြင်ရဖူးရပြီး
မမြင်ထိုက်၊ မဖူးထိုက်တဲ့ လူဆိုရင် မမြင်ရ၊ မဖူးရတာပဲ
ကွာပါတယ်’

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီဖြစ်
သော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ချောမောပြေပြစ်လှသည့် လူရွယ်
တစ်ဦးတို့ ရောက်လာကြသည်။ လူကြီးက နှုတ်ခမ်းမွှေးကား
ကားနှင့် သျှောင်တစ်စောင်းထုံးထားပြီး လူရွယ်ကလည်း
သျှောင်တစ်စောင်းထုံးထားလေသည်။

‘သမီးတို့ ဧည့်သည်ကို အကြာကြီး ခေါ်မထားရဘူး
လေ၊ ပြသင့်ပြထိုက်တာတွေ ပြပြီးရင် သူ့နေရာကို ပြန်ပို့ပေး
လိုက်တော့လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဘ’

ထိုသို့ ပြောသဖြင့် မိန်းကလေး ၃ ယောက်တို့က

ကျွန်ုပ်အား တောထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာကာ တစ်နေရာရောက်
သောအခါ လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ
ထင်းပွဲစခန်းကို ဦးစွာ မြင်ရသည်။ ပြီးမှ မိမိတို့ တည်းခိုနေ
သော တဲအိမ်ကို မြင်ရသည်။ ထို့ထက် ပို၍ ဆန်းကြယ်သော
အရာမှာ တဲပေါ် တစ် နေရာတွင် အကျအန အိပ်ပျော်နေသော
မိမိကိုယ်ကို ပြန်မြင် နေခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း [၃]

တောနက်တွင်းမှ ဆန်းကြယ်မှုများ

ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ညဦးပိုင်း အချိန်သို့ပင် ရောက်နေချေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ထူးဆန်းစွာ မက်သော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲမှာ တအံ့တဩဖြစ်နေမိသည်။ ထို့နောက် ညစာပင် မစားတော့ဘဲ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကိုသာ စားသောက်နေစဉ် ဦးဗလ ရောက်လာ လေသည်။

‘ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အတော်ပင်ပန်းသွားပုံရတယ်။’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ခင်ဗျား အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျုပ်တောင် တောထဲသွားပြီး
အမဲပစ်လိုက်သေးတယ်'

'ရခဲလား'

'မပြန်ခင် ဟင်းစားအတွက် ဒရယ်တစ်ကောင်တော့
ရခဲပါတယ်'

'တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ'

'နောက်ပြီး ညဦးပိုင်းရောက်ရင် ထင်းပွဲစခန်းက
လူအချို့လည်း ဒီကို လာကြလိမ့်မယ်'

'ဘာအတွက်လဲဗျ'

'ကျုပ်တို့ဒီကို မရောက်ခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူတို့
ကြုံတွေ့ရတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြောင်းတွေကို ပြောပြ
ချင်လို့တဲ့ဗျ'

'ကောင်းတာပေါ့ဗျာ'

ညဦးပိုင်းရောက်တော့ ကနစို အပျက်တုံးကြီးများ
ဖြင့် မီးဖိုကြီးများကို ဖိုထားလေရာ အပူရှိန်ရရုံမက မီးခိုးငွေ့
များကြောင့် ပိုးလောင်းနှင့်မှက်၊ ခြင်များ ရန်မှလည်း သက်
သာလေသည်။

စံနက်ကျော်တို့က လက်ဖက်ခြောက်များများ ခတ်
ထားသော ရေခဲခဲကြမ်းခါးခါး၊ ငါးခြောက်နှင့် ဆတ်သား
ခြောက်တို့ကို မီးဖုတ်ပြီး နှမ်းဆီရွဲဆမ်းကာ ချပေးထား
သည်။ ညဦးပိုင်းရောက်တော့ အလုပ်မှ ပြန်လာပြီး နားနေ
ကြသော လူအချို့ရောက်လာပြီး တောထဲမှာ ၎င်းတို့ကြုံတွေ့
ခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းသည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောပြကြ
လေသည်။ သစ်တောအလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သော
ထွန်းမောင်က စတင်၍ ဤသို့ ပြောပြလေသည်။

'တလောတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ သာစိန်တို့နှစ်ယောက်
မဒမဗျိုက်တောရှာဖွေဖို့ ဒီကနေ မိန်းမလှကျွန်းအရှေ့ဘက် စူးစူး
ကို တောတိုးခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလိုတိုးရင်းကနေ မဒမဗျိုက်တော
ထဲ ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား မျက်စိလည်သွားလိုက်
တာ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။
တစ်နေရာရောက်တော့ တောထဲမှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့
စေတီတစ်ဆူကို တွေ့တာနဲ့ ဘုရားကို ကန်တော့ပြီး ပြန်လမ်း
တွေ့ဖို့ ဆုတောင်းကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရားအနောက်
ဘက်နားက လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ အရပ်က

ကျွန်တော်တို့ထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာလောက် ပိုမြင့်တယ်၊ ရှေးခေတ်အဝတ်အစားတွေနဲ့ သျှောင်တစ်စောင်းထုံးထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးလည်း ရှိတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးကျွေးပြီး လမ်းပြပေးလိုက်တယ်။ သူပြပေးတဲ့လမ်းက ပြန်ကြတာ စခန်းကို ချောချောမောမောပဲ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတယ်'

'မင်းတို့ အဲဒီဘုရား တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာကို မမှတ်မိကြဘူးလား'

'မှတ်မိတယ် ဆရာကြီး၊ သိပ်မဝေးလှဘူး၊ ဒါကြောင့် စခန်း ပြန်ရောက်လို့ အဖော်တွေနဲ့ နောက်တစ်ခေါက်သွားပြန်ရာတော့ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး၊ အတော်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ မျောက်တစ်ရာဘုရားဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်'

ဟု ပြောပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ထွန်းမောင်တို့ တွေ့ခဲ့သော ဘုရားမှာ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့သည့် ဘုရားများ ဖြစ်လေမလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် သိန်းဆောင်ဆိုသော တောခေါင်းတစ်ယောက်ကလည်း ၎င်း၏ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလေသည်။

'ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ ပြောမယ့် ကြုံဖူးမှသိဆို သလိုပါပဲ။ အရင်တစ်ပတ်တုန်းက မိန်းမလှကျွန်းပေါ်က နှာနှစ်ပေါက်ချောင်းဖျားဘက်မှာ သစ်ခိုးထုတ်တဲ့လူတွေ ဝင်နေတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီကသုံးယောက်လိုက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှာ အဲဒီဘက်ကို ရွှမ်းကျင်တဲ့ ကရင်တစ်ယောက်ပါလာတာနဲ့ ချောင်းဖျားဘက်ကို ချောချောမောမော ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာရောက်တော့ သစ်လုံးတွေဖြတ်သားတဲ့ ခြေရာလက်ရာတွေကို တွေ့ကြရတယ်'

ထိုနေရာရောက်သည့်အထိတော့ သိန်းဆောင်၏ ကောင်းမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ အကြောင်းအရာ မပါသေးပေ။ သိန်းဆောင်က ဆက်ပြောသည်။

'တစ်နေရာရောက်တော့ လွှဲဆွဲသံတွေ ကြားရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း အသံမကြားအောင် အဲဒီနေရာကို သွားကြည့်တော့ လူတွေတော့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူး၊ သစ်

လုံးမှာ လွကြီးတန်းလန်းနဲ့ သစ်လုံးညပ်ပြီး သေနေတဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလူက လွကြီး ကိုင်ရက်သား မတ်တပ်ကြီး သေနေတာ ဆရာကြီး'

သူပြောနေသော အကြောင်းအရာက နည်းနည်း တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာပေပြီ။

'ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီနားမှာ ရပ်နေတုန်း၊ ဗြုန်း ဆို တောထဲက တောကောင်ကြီးနှစ်ကောင် ထွက်လာတော့ တာ့ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပါတဲ့ လက်နက်တွေက ဒီလောက် ကြီးတဲ့ တောကောင်ကြီးတွေကို ဘယ်လိုမှ လုပ်မရတာနဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ကြီးတစ်ပင်ကို သုံးယောက်သား ကျောမီပြီး ရပ် နေရတယ်။ ကျားနှစ်ကောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို အလစ် မပေးဘဲ ပတ်ချောင်းနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် တို့လည်း အားကိုးစရာ မရှိတော့တာနဲ့ ရသမျှ ဘုရားစား တရားစာတွေကို ရွတ်ပြီး ဘေးအန္တရာယ်က လွတ်ဖို့ ဆုတောင်းရတယ်။ တောပိုင်တောင်ပိုင် ကျွန်းပိုင်တွေကို လည်း မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေလိုက်တာနဲ့ ခဏလေးပဲ ကြာ တယ်။ တောထဲက ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ကြားရပြီး မျောက်

အုပ်ကြီး ထွက်လာပါလေရော'

'ဟင်'

'မျောက်တွေလည်း တွေ့ရော ကျားနှစ်ကောင်က မင်းတို့ကို မချောင်းတော့ဘဲ မျောက်တွေကို လိုက်ကိုက်ရော မဟုတ်လား'

ဟု ဦးဗလက ဝင်မေးလိုက်သည်။

'မျောက်တွေကို လိုက်ကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး အဘရေ၊ မျောက်တွေက လိုက်ရိုက်လို့ ကျားနှစ်ကောင်စလုံး ထွက်ပြေး ရတာဗျ'

'ဟေ ... အဆန်းပါလား'

'တောထဲက ထွက်လာတဲ့ မျောက်တွေက အကောင် တစ်ရာလောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ တောထဲက ထွက်လာတဲ့ မျောက်တွေက တွေ့သမျှ သစ်တုံးသစ်ကိုင်းတွေကို ယူပြီး လိုက်ရိုက်တာဗျ။ ကျားနှစ်ကောင်ဗျာ အမြီးကုပ်ပြီး ပြေးလိုက် တာ ကြောင်ကို ခွေးလိုက်ကိုက်လို့ ပြေးတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျားတွေလည်း ထွက်ပြေးသွားရော မျောက်တွေလည်း တောထဲ ပြန်ဝင်သွားလိုက်တာ ခဏလေးနဲ့ တစ်ကောင်မှ

မတွေ့ရတော့ဘူး။ အဲဒီ မျောက်အုပ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား မျောက်ဖြူကြီးတစ်ကောင်ပါလာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မျောက်ဖြူကြီးက တခြားမျောက်တွေနဲ့ မတူဘူး။ အတော်ကြီးတယ်'

ဟု ပြောပြလေသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ တောခေါင်း သိန်းဆောင်တို့ တွေ့ခဲ့ရသော မျောက်အုပ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် မျောက်အုပ်ကြီးများဖြစ်လေ မလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့၏ အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်စားလှသောကြောင့် စာအုပ်ထဲမှာ လိုက်လံ ရေးမှတ်ထားရင်း လူအုပ်ကြီးအနောက်ဘက်နားမှာ ထိုင်နေသော မောင်နီကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် အနားသို့ လာရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မောင်နီက မျက်နှာ မသာမယာဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ လာလေသည်။

'မောင်နီ .. မင်း မိန်းမရဲ့ အကြောင်းကို ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဖြစ်ပြီးတာတွေလည်း ဖြစ်ပြီးပေါ့။ ကံတရားလိုသာ သဘောထားပါကွယ်။ ဒါထက် ဆုံးသွားတဲ့ မင်းမိန်းမရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လ'

'မသန်းလှပါ ဝန်ထောက်မင်း'

'မင်းကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို စိတ်မဖြောင့်သလို ဖြစ်နေတယ်။ သေတဲ့လူကလည်း သေသွားပြီဆိုတော့ ကိုယ့် စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေပေါ့ကွာ'

'ဝန်ထောက်မင်းကို ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်'

'ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွယ်။ ပြောပါဦး'

'အဲဒီရက်က ထင်းပွဲစခန်းမှာ ရောဂါတွေဖြစ်ပြီး သေကြတော့ သေတဲ့လူတွေကို ချက်ချင်း တောထဲမှာ သွားပြီး သင်္ဂြိုဟ်ကြရတယ်'

'ဒါကတော့ ရောဂါကူးစက်မှာ စိုးလို့ ဒီလိုပဲ လုပ်ကြရတာပဲကွယ်'

'ချက်ချင်းချရတာကို ကျွန်တော်အပြစ်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ချက် မှားသွားတယ် ထင်တယ်'

'ဘယ်လို မှားတာလဲကွယ်'

'ကျွန်တော့်မိန်းမ မသေသေးဘဲ သတိလစ်မေ့မျော

နေတာကို သေပြီမှတ်လို့ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်မိတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိလို့ပါ'

'အသုဘသင်္ဂြိုဟ်ခါနီးမှာ အားလုံး စစ်ဆေးကြတယ် မဟုတ်လားကွယ်'

ထိုအခါ နားထောင်နေကြသူတွေထဲမှ မသန်းလှ အသုဘမို့စဉ်က ပါသူတွေက မေ့လျော့နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘဲ အမှန်တကယ် သေဆုံး၍သာ သွားရောက်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြကြောင်းပိုင်းဝန်း ပြောဆိုကြလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း မောင်နီ အား ထိုမျှ အစွဲအလန်းမကြီးဖို့ရာ ဖြောင်းဖြပြောဆိုရလေသည်။

'ကျွန်တော် အစွဲအလန်းကြီးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဝန်ထောက်မင်း၊ သူ အသုဘချလိုက်တဲ့ညမှာပဲ ကျွန်တော် အိပ်မက်တစ်ခု မက်တယ်'

'ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးလဲကွယ်'

'တောထဲမှာ သူ့ကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ကယ်ထားလို့ ရွာတစ်ရွာမှာ ရောက်နေတယ်လို့ လာပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သူ့အလောင်းတင်ထားတဲ့ နေရာသွားကြည့်တော့ မတွေ့ရတော့ဘူး'

'ဟင်'

ယခင်က တောထဲရှိ ထင်းပွဲစခန်းများ၌ လူသေလျှင် ချက်ချင်းမြေမြှုတ်ဘဲ လေးတိုင်စင်ဆောက်၍ တင်ထားကြပြီး ရက်လည်တော့မှ သွားရောက်မြှုပ်နှံလေ့ရှိကြသည်။

'အိပ်မက်ဆိုတာကတော့ အမှန်ကောက်ယူလို့ မရပါဘူး။ သွေးလေခြောက်ချားရင်လည်း မက်တတ်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ စွဲလန်းမှု များရင်လည်း မက်တတ်ပါတယ်'

'သူက အိပ်မက်ထဲမှာ သေသေချာချာ လာပြောပါတယ်။ သူမေ့မောနေတဲ့အချိန်မှာ တောထဲမှာ သွားပစ်ထားတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို လာခေါ်သွားပြီး ရွာတစ်ရွာမှာ ထားတယ်တဲ့။ ပြန်လာလို့လည်း မရဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး သူက ကျွန်တော်ကိုပါ အဲဒီရွာမှာ လာနေဖို့ ခေါ်နေတယ်။ တစ်ရက်တော့ ကျွန်တော် သူနဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ရွာရောက်တော့ အဘိုးကြီးနဲ့ တွေ့ရတယ်။

အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ 'သွား သွား ဒီနေရာက မင်းလာရမယ့် နေရာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး အတင်းပြန်လွှတ်တာနဲ့ ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မသန်းလှကတော့

ညတိုင်း ကျွန်တော့်ကို လာလာ ခေါ်နေတယ်။ သူ့လာတိုင်း ထင်းပွဲမှာ ရှိတဲ့ခွေးတွေက သိမ်ဟောင်ကြတာပဲ

ဟု ပြောပြလေသည်။

မောင်နီကို ကြည့်ပြီး အားလုံး က စိတ်မကောင်းဖြစ် မိကြသော်လည်း သူ့ကို အစွဲအလန်း ကြီးသူဟုသာ စိတ်ထဲမှ ထင်နေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မောင်နီကို ဖြောင်းဖျပြောဆိုပြီး နောက် အခြားအလုပ်ကိစ္စများ ကို တိုင်ပင်ပြောဆိုကြလေ သည်။

ထိုသို့ တိုင်ပင်ရာတွင် ကျွန်ုပ်ရောက်နေခိုက် မိန်းမလှ ကျွန်းပေါ်သို့ သွားရောက်စစ် ဆေးရန် ပြောဆိုပြီး အတော် ညဉ့်နက်မှ စကားဝိုင်းသိမ်းကြ လေသည်။

ထိုညက ကျွန်ုပ်မှာကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ဘဲ ၎င်း တို့ ပြောသောအကြောင်းအရာများကို တွေးတောနေမိလေ သည်။ သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ရွာထိပ်ဘက် မှ ခွေးဟောင်သံများ စတင်ကြားရသည်။

နားစွင့်နေခိုက်မှာပင် ခွေးဟောင်သံများက ရပ်

သွားဘဲ တစ်နေရာမှတစ်နေရာ ဆက်လာရာ တဖြည်းဖြည်း နှင့် ရွာလည်ပိုင်းသို့ ရောက်လာတော့သည်။

ထိုအခါမှ ညဦးပိုင်းက မောင်နီပြောသွားသော အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်သတိရမိသဖြင့် ကြက်သီး ခွေးညှင်းများထကာ ခေါင်းနပန်းကြီးလာမိတော့သည်။

မောင်နီ ပြေးသွားသလို သူ့မိန်းမ မသန်းလှ တစ် သောက်များ ရွာထဲသို့ ဝင်လာနေရောသလား။ အပြင်ဘက်မှာ တော့ အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေသည်။

အခန်း [၄]

တောတောင်မာယာဝင်္ဂီပါ

နောက်တစ်နေ့မနက် မိန်းမလှကျွန်းသစ်တောများ
ထဲသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်ကြသောအခါ မောင်နီက သူပါလိုက်ခဲ့
ပါစေဟု ခွင့်တောင်းလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က မောင်နီအား မခေါ်လိုသော်လည်း သူ
သည် တောကျွမ်းရုံမက ဖျတ်လတ်တက်ကြွသော လူရွယ်
တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူ့အတွက် စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်း
ဖြစ်စေရန် လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ရန် ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ တောတက်

သောအခါ ကျွန်ုပ်က သေနတ်တစ်လက်၊ ဦးဗလက နှစ်လုံး ပြူးသေနတ်တစ်လက်ပါပြီး တောအုပ်တောခေါင်းများမှာ လည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ပါလာလေသည်။

ထူးထူးခြားခြား မောင်နီကတော့ ဗျူးချေထောက်ကို ကိုင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လင်းလေးတစ်လက်နှင့် မြားဗူး ယူလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် တောတက်ရာတွင် အဓိက အသုံးလိုမည့် သောက်ရေ၊ မီးခြစ်၊ ရိက္ခာခြောက်၊ အရေးပေါ် သုံးရန် ဆေးဝါးပစ္စည်းများလောက်သာ ကျောပိုးအိတ်များထဲ မှာ အသီးသီးထည့်၍ ယူဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ် နှစ်သက်လှသည့် ဆေးတံနှင့် ဆေးတံ သောက်ဆေးဗူးကိုတော့ အနံ့ပြင်းလှသဖြင့် တောထဲသို့ ယူ မလာခဲ့တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ကာကီရောင်အင်္ကျီ တောင်းခံ ကို ဝတ်ဆင်ပြီး တောစီးဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ဦးခေါင်းပေါ် မှာတော့ ဖော့ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ခါးတွင် ပတ် ထားသော ခါးပတ်တွင် အရေးပေါ်သုံးရန် ခြောက်လုံးဖြင့် တစ်လက်ကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်က တောထဲသို့ ရောက် တုန်းရောက်ခိုက် သစ်ကွက်များကိုလည်း စစ်ဆေးရင်း အလှင်းသင့်ပါက ဦးဗလ၏ ဆန္ဒလည်း ပြည့်ဝစေရန် အမဲပစ် ကြရန်လည်း စိတ်ကူးထားကြပေသည်။

တောနက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ အခြားတောအုပ် တောခေါင်းများကို တစ်လမ်းသွားစေပြီး ကျွန်ုပ်၊ ဦးဗလ နှင့် မောင်နီတို့က တခြားတစ်လမ်းမှ သွားကြရန် တိုင်ပင် ပြီး လမ်းခွဲကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ကိုတော့ မောင်နီကပင် လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

တကယ်တော့ မောင်နီသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို လမ်းပြရင်း နှင့် သူအိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရသည့် သူ့မိန်းမ ရောက်နေသည် မှာ အထင်ရှိသော ရွာရှိရာဘက်သို့ မသိမသာ သွားနေကြောင်း ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် မရိပ်မိခဲ့ပါချေ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် တောဆင်ရိုင်း အုပ်စုများဖြင့် ပက်ပင်းတိုးသောကြောင့် တိမ်းရှောင်ရင်းနှင့် ပင် လမ်းစပျောက်သွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် အနည်းငယ် မှောင်ရီသမ်းလာသောအခါ

ရှေ့ဆက်သွားရန် မသင့်တော့သဖြင့် လူသုံးယောက် ကောင်းစွာ တက်နေနိုင်သော ကမ္မလာပင်ကြီးတစ်ပင် ခွဆုံပေါ်သို့ တက်ကာ ယူဆောင်လာသော ရှေ့နှင့် အစားအသောက်များကို ညစာအဖြစ် စားသောက်ကြလေသည်။ မောင်နီကတော့ သူ့ လမ်းပြတာ မကောင်းသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရမည်ဟု တဖွယ် ပြောဆိုနေလေသည်။

နွေရာသီဖြစ်သောကြောင့် နေရောင်ခြည်ပျောက်သွားသည်နှင့် တောထဲမှာ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းလာချေပြီ။ ထို့ထက် မှောင်သွားသောအခါ အအေးဓာတ်ကပါ ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။ ဆောင်းကြွင်းဆောင်းကျန် နှင်းစက်အချို့ကို သယ်ဆောင်လာသည့် လေကြောင့် အတော်လေအေးလာပေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်တော့ အရှေ့ဘက် သစ်တောများ ပေါ်မှ ကျော်ပြီး လထွက်လာသည်။ သစ်ရိပ်များ၊ သစ်ရွက်သစ်ခက်များကြားမှ ထိုးဖောက်ဆင်းလာသော လရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတန်အသင့် မြင်နိုင်လာသည်။

လရောင်မြင့်တက်လာလေ အအေးဓာတ် ပိုလာလေ

လေဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင်ကလေး ရလာသောကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရကြလေသည်။

ညဦးပိုင်းလွန်လာပြီး အမှောင်ရိပ်က အရွယ်ရင့်လာသောအခါ ညဦးအခါ အစာရှာထွက်လာသော တောကောင်ကြီးများ၏ ဟိန်းသံ၊ ဟောက်သံများကို ကြားလာရသည်။

ကျား၊ ကျားသစ်ကဲ့သို့ တောကောင်ကြီးများ၏ သဘာဝမှာ နေ့ဘက်အလင်းရောင်ရှိသောအချိန်တွင် ချောင်ကောင်းကောင်းတွင် တစ်နေကုန် အိပ်နေလေ့ရှိပြီး ညနေစောင်းအချိန်မှ အိပ်ယာမှ ထကာ ရေသောက်ဆင်းလေ့ရှိသည်။

ထို့နောက် တောထဲသို့ ဝင်ပြီး ဟိန်းသံ၊ ဟောက်သံများ ပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ အမှောင်ထဲမှာ ခြင်္သေ့အိပ်နေသော သားကောင်ငယ်ကလေးများအားခြောက်သွန်းထုတ်လိုက်သော နည်းပရိယာယ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

အချို့ သားကောင်ကြီးများဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ သစ်ပင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းအထိ ရောက်လာကြသည်။ ဦးဗလမှာ သားကောင်၊ တောကောင်ကြီးများကို လှမ်းမြင်

နေရသော်လည်း ဘေးနားမှာ ချထားသော သေနတ်ကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး အမူအယာဖြင့် ကွမ်းကို တမြုံမြုံဝါးနေသည်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩမိလေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဦးဗလ . . . သေနတ်တကမ်းလောက် အထိ သားကောင်တွေ ရောက်လာတောင်မှ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လားဗျ’

‘ဒီအချိန်မျိုးက တောထဲမှာ မာယာများတဲ့ အချိန်ရောက်လာပြီ၊ ဘာကိုမှ ယုံစားလို့ မရတော့ဘူး၊ ငြိမ်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် မလှမ်းမကမ်း ရှိသင်ပေါင်းဖူးများရှိရာသို့ ဆတ်ဖားကြီးတစ်ကောင် ရောက်လာပြီး သင်ပေါင်းဖူး အနုများကို ကိုက်ဖဲ့စားသောက်နေရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဘေးနားတွင် ချထားသော အမဲပစ်သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး ကျည်ထိုးမောင်းတင်ကာ ဆတ်ဖားကြီးကို ချိန်ပြီး ပစ်ချလိုက်တော့သည်။

‘ဒိုင်း’

ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အမူအယာကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေကြသည်။ သေနတ်သံသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အချိန်တွင် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေကြသော မျောက်များနှင့် ကျေးငှက်များ၏ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံများ၊ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ပစ်ချလိုက်သော ဆတ်ဖားကြီးမှာ ကျည်ဆံထိမှန်သွားသောကြောင့် နေရာမှာ လဲကျသွားလေသည်။

‘ထိသွားပြီဗျို၊ ဦးဗလ’

ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်စဉ် ဦးဗလက နားမလည်သော အမူအယာဖြင့် ...

‘ဘာပစ်တာလဲ ကိုမင်းအောင်’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဦးဗလလည်း အသက်ကလေး နည်းနည်း ရလာတာနဲ့ မျက်စိတွေ မကောင်းတော့ဘူးထင်တယ်၊ ဟို သင်ပေါင်းရုံဘေးမှာ ကျုပ်ပစ်ချလိုက်လို့ ဆတ်ဖားကြီး လဲကျနေတာ မမြင်ဘူးလားဗျ’

ဟု ခပ်ကြွားကြွားလေး ပြောလိုက်ရာ ဦးဗလက
'ဧကန္တ ကိုမင်းအောင်တော့ ပြောရင်းဆိုရင်း တောရဲ့
မာယာလှည့်ကွက်ထဲ ဝင်သွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ ခင်ဗျားပြတဲ့
သင်ပေါင်းရုံဘေးမှာ ဆတ်မပြောနဲ့၊ ဖွတ်တစ်ကောင်တောင်
မတွေ့ရပေါင်ဗျာ'

ဟု ပြန်ပြောလေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မကျေမနပ်ဖြင့်
ထိုနေသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောက ဆတ်ဖားကြီး
ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

'ဟင်'

စောစောက ဆတ်ဖားကြီး လဲကျနေသော အမှောင်
ရိပ်နေရာတွင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်အချို့ ဟိုမှသည်မှ ရွှေရှား
နေသည်ကိုသာ မြင်ရသဖြင့် ကျောထဲမှာ စိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွား
လေသည်။

'မည်းမည်းမြင်တိုင်းသာ လိုက်ပစ်နေရင်တော့
ခင်ဗျားမှာ ပါလာတဲ့ ကျည်ဆံလောက်မယ်မထင်ဘူး၊ သတိ
တော့ ထားဗျို့၊ ခင်ဗျားရဲ့ သေနတ်သံကြောင့် အဝေးမှာရှိတဲ့
ဝိညာဉ်တွေ ဒီဘက်ကို ရောက်မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး'

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဟု ဦးဗလက သတိပေးလေသည်။
ညဉ့်နက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်မှာ
တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အိပ်ကြရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း
မည်သူကမှ စိတ်ချလက်ချ မအိပ်ဝံ့ကြသဖြင့် ယူဆောင်လာ
သော အစားအသောက်များကို စားရင်း စကားပြောရင်း သတိ
နှင့် နေကြရသည်။

ညဉ့်နက်ဝိုင်းရောက်လာသည်နှင့် အအေးဓာတ်က
ပိုလာသည်။ လှေတိုက်သည့်အခါ အရိုးကွဲလှမတတ် ဖြစ်လာ
လေသည်။ ထို့ထက် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်
မလာနိုင်သော်လည်း 'သစ်ပင်အောက်မှနေ၍ ပုံသဏ္ဍာန်
အမျိုးမျိုးဖြင့် လာရောက်ချောက်လှန်နေသောကြောင့် မြန်မြန်
သာ မိုးလင်းပါစေဟု ဆုတောင်းနေကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သန်းခေါင်ယံကျော်အချိန်သို့ ရောက်လာ
သောအခါ လရောင်က ကျွန်ုပ်တို့ဦးခေါင်းပေါ်အထိ မြင့်တက်
လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် တောတွင်းမှ လူသံများကို ကြားရ
လေသည်။ လူသံများသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဘက်သို့ တဖြည်း
ဖြည်း နီးလာလေသည်။ ထိုအခါ ဦးဗလက ...

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘လူတွေတော့ လာနေပြီ၊ ဒါဟာ အန္တရာယ်တွေဖြစ်ဖို့ များတယ်၊ သတိထားကြပါ။ ကျုပ်မသိဘဲနဲ့ ဘာမှ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ဟောဟိုမှာ မီးရောင်တွေ ထွက်လာပြီ’

ဟု ကြိုတင် သတိပေးလေသည်။ ခဏကြာတော့ မီးတုတ်များကိုင်ထားသော လူတစ်စု တောစပ်မှ ထွက်လာလေသည်။

‘ကိုမောင်နီရေ ကိုမောင်နီ’

မိန်းမတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကို အရင်စကြားရသည်။

‘ဟော အဲဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမ မသန်းလှရဲ့အသံပဲ’

မောင်နီက ဝမ်းသာအားရအမူအယာဖြင့် နေရာမှ ထရန် ဟန်ပြင်လိုက်သဖြင့် ဦးဗလက ပေါင်တစ်ဖက်ကို ဖိထားပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေရန် အမူအယာဖြင့် ပြလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုအသံကြားဇာတည်းက မောင်နီမှာ ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေလေသည်။

‘ကိုမောင်နီ ... ကိုမောင်နီ ... ရှင်တို့ ဘယ်နေရာမှာလဲ’

ထိုသို့ ပြောရင်း လူတစ်စုက သူတို့နို့နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

‘ဟာ ကျွန်တော့်မိန်းမ မသန်းလှနဲ့ ရွာက လူတွေလိုက်လာကြတာ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ မသေသေးဘူးလို့ ပြောတာ၊ အခုတော့ မှန်နေပြီမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်အောက်ကို ဆင်းပါရစေ ဆရာကြီး’

မောင်နီက သနားစဖွယ် တောင်းပန်ပြောဆို နေလေသည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်း ငါပြောနေတာမရဘူးလား၊ ပြောမရရင် မင်းကို အရင်ပစ်လိုက်ရမလား၊ ဒါဟာ တကယ်လူတွေလို့ မင်းထင်နေသလား၊ မဟုတ်ဘူးကွ နာနာဘာဝတွေက လူကောင်ဖန်ဆင်းပြီး မင်းကိုလာပြီး မြှူဆွယ်နေတာကွ၊ မင်းသစ်ပင်အောက်ကို ဆင်းတာနဲ့ သေပြီသာ မှတ်ပေတော့’

ခပ်တိုးတိုးပြောဆို ကြိမ်းမောင်းနေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးတုတ်များ ကိုင်ထားကြသော လူများက သစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအထဲ၌ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ပါလာလေသည်။ ထိုအထဲမှ လူတစ်ယောက်က

‘ဆရာကြီးတို့ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ကြပါတော့၊

ဆရာကြီးတို့ ပြန်ရောက်မလာလို့ ကျွန်တော်တို့တတွေ စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေကြတာပါ။ စောစောက သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်တော့မှ ဒီဘက်မှာရှိမှန်းသိလို့ ဆင်းလာကြတာပါ။ ဒီတောထဲမှာ ဆက်နေရင် အန္တရာယ်များလှပါတယ်။ စခန်းပြန်ကြရအောင် ဆင်းခဲ့ကြပါ။

ဟု လှမ်းပြောနေလေသည်။ ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဇေဇေဝါဖြစ်သွားမိလေသည်။

‘ကိုမောင်နီ ကျွန်မ ထင်းပွဲစခန်း ပြန်ရောက်တော့ရှင် ဒီလူတွေနဲ့ ပါသွားတယ်ဆိုတာသိလို့ စိတ်မချလို့ လိုက်လာ။ ရှင်တို့နဲ့ အတူသွားတဲ့ အဖွဲ့တွေလည်း စခန်းကို ပြန်ရောက်နေကြပြီ။ ကဲ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ သစ်ပင်ပေါ်ကသာ ဆင်းခဲ့ကြပါတော့ရှင်’

အမျိုးသမီးက ထိုသို့ ပြောသောခါ ဦးဗလဖိထား၍ ငြိမ်နေရသော မောင်နီမှာ ပို၍ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

‘ကျွန်တော် သစ်ပင်အောက်ကို ဆင်းပါရစေတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမဆီကို သွားပါရစေတော့’

ထိုသို့ ပြောနေသောအခါ ဦးဗလက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဘေးနားမှာချထားသော နှလုံးပြူးသေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး အောက်မှ တစာစာအော်ပြောနေသည့် မိန်းမကို ချိန်ကာ မောင်းဖြုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဒိန်း’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

နှစ်လုံးပြူးသေနတ်သံမှာ တိတ်ဆိတ်နေသော တောထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သည်။ သေနတ်သံနှင့်အတူ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ယမ်းငွေ့များ စဲသွားသော အခါ စောစောက မီးတုတ်များကိုင်ထားသည့် လူတစ်စုကို မတွေ့ရတော့ဘဲ သစ်ပင်ခြေရင်း၌ သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေသော မိန်းမတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

‘ကို ... ကိုမောင်နီ ကျွန်... ကျွန်မကို ကယ်ပါဦးရှင်’

‘ရက်စက်လိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ ရက်စက်လိုက်တာ၊ အခုမှ ကျုပ်မိန်းမ တကယ်သေရပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဖယ်ကျုပ်မနေဘူး၊ အခု ဆင်းမယ်’

ဟု ပြောဆိုကာ မောင်နီမှာ ဦးဗလဆွဲထားသည့်ကြား
မှသစ်ပင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

‘ဟာ ... ဒီသူငယ် သေတော့မှာပဲ’

ဦးဗလ ရေရတ်၍မှ မဆုံးမီ မောင်နီက သစ်ပင်
အောက်သို့ ရောက်သွားကာ သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေသော
မိန်းမကို ပွေ့ယူပြီး သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အမှောင်ထဲသို့ ဝင်
ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ဦးဗလက ...

‘အေးပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သတ္တဝါတစ်ခု
ကံတစ်ခုလို့ပဲ မှတ်ယူရတော့မှာပဲ’

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငြီးငြူလိုက်လေသည်။

‘ဒါထက် ခင်ဗျားဥစ္စာ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား ဦးဗလ
ရယ်၊ တော်ကြာ အမှားအယွင်း ဖြစ်နေလို့ လူသတ်မှုတွေ
ဘာတွေ ဖြစ်နေပါဦးမယ်ဗျာ’

‘ခင်ဗျားမယုံရင်လည်း မိုးလင်းတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်
ပေါ့ဗျာ၊ မိုးလင်းတော့ ဟုတ်မဟုတ်အဖြေ သိရပေမပေါ့’

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ခဏအကြာတွင် မောင်နီ

င်သွားသော တောထဲဆီမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သော
မောင်နီအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဦးဗလမျက်နှာ
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဦးဗလက ...

‘ကျုပ် အတန်တန် တားတဲ့ကြားက ကျုပ်စကား
မထောင်တဲ့ သူငယ်တော့ ဘယ်လိုမှ ကံမကောင်းနိုင်
တော့ဘူးထင်တယ်’

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ
မိုးလင်းသည်အထိ နေကြသော်လည်း နောက်ထပ်
နှောက်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာတော့ မတွေ့ရတော့ပေ။
မိုးလင်းသောအခါ တောထဲမှ ‘အူ’ သံများ ကြားရသဖြင့်
ဦးဗလကလည်း ပြန်၍ အူကာ အချက်ပေးလိုက်လေသည်။
တောန်ကြာသော်အခါ မိမိတို့ စခန်းမှ အဖွဲ့သားများ ရောက်
လာကြသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့ကို မြင်သော်လည်း ညက အဖြစ်
ပျက်များကို သတိရနေသေးသဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းရမှာ
ဝန်လေးနေသဖြင့် ဦးဗလက ...

‘ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ချလက်ချ ဆင်းလို့ရပါပြီ
ကိုမင်းအောင်ရယ်’

ဟု ပြောမှ နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့
ကြသည်။

‘ဥက ဒီဘက်က သေနတ်သံ နှစ်ချက်ကြား
ကတည်းက ဝန်ထောက်မင်းတို့ ဖြစ်မယ်လို့ထင်မိသား
ဥကြီးအချိန်မတော်မို့ မလာကြတော့တာ’

ဟု စံနက်ကျော်က ပြောပြလေသည်။ သစ်ပင်
အောက်ရောက်သောအခါ ဥက ဦးဗလသေနတ်နှင့်ပစ်သဖြင့်
အမျိုးသမီးလဲသွားသော နေရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ
သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် သေဆုံးနေသော ပုတ်သင်ညိုတစ်
ကောင်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြန်တွင် ဥက မောင်
အော်သံကြားလိုက်သောဘက်မှပြန်ကြရာ တောတွင်းတစ်
နေရာအရောက်တွင် သစ်ဆွေးတုံးတစ်တုံးကို ဖက်ဖြင့်
သေဆုံးနေသော မောင်နီအလောင်းကို စိတ်မကောင်းစွာ
တွေ့ကြရသဖြင့် ထိုနေရာမှာပင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသည်။

‘အင်း ... တောထဲမှာနေတယ်ဆိုပေမယ့် တောရဲ့
မာယာပရိယာယ်ကို မသိကြတော့လည်း အခုလို အသက်ဆုံး
ရတဲ့အထိ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ရတာပေါ့။ စိတ်မကောင်း
စရာပဲ သတ္တဝါတစ်ခုကံတစ်ခု ဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်
ပါမလဲလေ’

ဟု ဦးဗလက ရေရွတ်နေလေသည်။ ထို့နောက်
ကျွန်ုပ်တို့သည် လာကြိုသော အဖွဲ့နှင့် သစ်တောစခန်းသို့
ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များမှာ ပျဉ်ဒရယ်သစ်
တောတွင်းမှ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်အချို့
ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတ်တမ်းများသည် ကျွန်ုပ်ဘဝလမ်း
တစ်လျှောက်တွင် မည်သည့်အရာနှင့်မှ မလဲနိုင်သော
အကြောင်းအရာများပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ နားနေသော အဆောင်သို့ ပြန်
ရောက်သောအခါ ဦးဗလပြောပြသော သံကွင်းဆက်ဆင်ကြီး
အကြောင်းကလည်း လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလှ
သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ရေး
သားတင်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လောကတွင် လောဘ၊ မောဟ၊ အတ္တ၊ မာန်မာနများ
ကြောင့် ဖြူစင်သူများ ညစ်နွမ်းခဲ့ရသလို ရိုးသားသူများမှာ
လည်း လူဆိုးလူကြမ်းများဘဝသို့ မရောက်ချင်ဘဲ ရောက်ခဲ့
ကြရပေသည်။ ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းတကျောတွင် တစ်ချိန်က နာမည်
ကြီးခဲ့သော သံကွင်းဆက်ဟု အမည်တွင်သည် ဆင်ကြီး
အကြောင်းမှာလည်း ဂန္တီရဆန်းကြယ် အဖြစ်အပျက်များကို
စိတ်ဝင်စားကြသည့် ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ်များ
နှစ်သက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိသဖြင့် ဤဇာတ်လမ်းကို
ရေးသားတင်ဆက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အခန်း [၅]

မုန်တိုင်းတွင်းမှ ဒုက္ခသည်

လေပြင်းများက တရကြမ်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိနေရုံ
မက မိုးသက်များကလည်း ကျရောက်လျက်ရှိနေလေ၏။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာ တစ်ခုလုံးအံ့ဆိုင်းမှုန်မှိုင်းလျက်ရှိနေ
လေသည်။ လေပြင်းများ ဒဏ်ကြောင့် ရွှေလီမြစ်ဝှမ်း
တစ်လျှောက်ရှိ သစ်တောများမှာ မိုးလေများအောက်မှာ
ပြားပြားဝပ်စင်းလျက် ရှိနေသည်။ တစ်ကယ်ဆိုလျှင် မိုးသက်
မုန်တိုင်းသည် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်နှင့် ရောက်ချလာခြင်း

ဖြစ်သောကြောင့် တောထဲ ရောက်နေကြသော အလုပ်သမားများတို့မှာ အနည်းနှင့်အများ ဆိုသလို ထိခိုက်ကြပြီး အချို့လည်း လေကွယ်မိုးကွယ်ရာ နေရာများသို့ ရှာဖွေကာ မိုးလေခိုနေကြရလေသည်။ လေပြင်းများအရှိန်ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးများ တဝုန်းဝုန်းတခိုင်းခိုင်း ပြိုလဲကျသံ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ကျိုးပြတ်ပျက်စီးသံ များမှာလည်း ဆူညံလျက် ရှိနေတော့သည်။

ထိုသို့ မိုးလေများမှာပြင်းထန်နေချိန်မှာပင် လျှပ်စီးများလက်ကာ မိုးချုံးသံများမှာလည်း ဆူညံနေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးကြိုးပစ်သံများကိုပင် ကြားနေရသည်။

မိုးမိတ်လွင်ပြင်တစ်ကျော၊ ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းတစ်ကျော ရှိသစ်တောများမှာ အမူးလွန်နေသော အရက်သမားများပမာ ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားနေလေတော့သည်။

သစ်တောတွင်းမှာရှိသော သတ္တဝါများမှာလည်း ဆောက်တည်ရာမရလောက်အောင် လေဘေးလွတ်ရာ မိုးလွတ်ရာနေရာများသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြရလေသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် သစ်တောထဲသို့ ရောက်နေသော

အမဲလိုက်သမားများ၊ သစ်တောအလုပ်သမားများတို့မှာလည်း မိမိတို့ ဘေးလွတ်ရာ နေရာသို့ ဝင်ရောက်ကာ ခိုအောင်းနေကြရသော အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လေမိုးပြင်းထန်နေသောအချိန်တွင် ရွှေလီသစ်တောတွင်း တစ်နေရာတွင် လူသုံးယောက်တို့မှာ လေမိုးလွတ်ရာ သို့မဟုတ် လေမိုးကွယ်ရာ နေရာတစ်ခုကို အပြေးအလွှား ရှာဖွေနေကြသည်။

၎င်းတို့မှာ မိုးမခရွာမှ ကြိမ်ရှာဖွေရန်အတွက် တောထဲသို့ ရောက်နေကြသူများဖြစ်သည်။ တစ်ဦးက အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ ဦးဘမောင် ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးက ၎င်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှရင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လှရင်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်၏။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ၎င်းတို့၏သား နီမောင် ဖြစ်ပြီး အသက် ၁၈နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့မိသားစု ၃ ယောက်မှာ မိုးမခရွာ ရွာသားများ ဖြစ်ကြပြီး ဥစ္စာပစ္စည်း မပြည့်စုံသောကြောင့် မိဘနှစ်ပါးက ကြိမ်နှင့် ပြုလုပ်ရသော ပစ္စည်းများကို ရောင်းချစားသောက်ရပြီး နီမောင်ကတော့

ရွာထဲမှာ အလုပ်မရွေး လုပ်ကိုင်ကာ မိဘများကို လုပ်ကျွေး
နေသူဖြစ်၏။

ငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ပါးမှာ အတန်အသင့် ချောင်လည်
သောကြောင့် ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပို့ကာ ပညာ
သင်စေ၏။ နိမိတ်အနေနှင့် အရွယ်ကလေး ရလာသောအခါ
မိမိအတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနိုင်မည့် ပညာများကို
ပါ လိုက်လံသင်ယူလေသည်။

အရွယ်နှင့်မမျှ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ခိုင်းလျှင် ဖင်ပေါ်
၍ သွက်လက်သော နိမိတ်ကို တစ်ရွာလုံးက ခင်မင်ကြ
သည်။ အလုပ်ရှိရင် နိမိတ်ကို ခေါ်ခိုင်းရမည်ကို သတိရတတ်
ကြသည်။

နိမိတ်အနေကလည်း မိမိတတ်နိုင်၍ လုပ်ပေးရ
သည့်အခါ ဘယ်ရွေးဘယ်မျှ တန်ဖိုးမသတ်မှတ်ဘဲ ကျွေးသမျှ
စား။ ပေးသမျှယူသောကြောင့်လည်း နိမိတ်ကိုခင်မင်ကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ နိမိတ်မှာ အသက် ၁၇ နှစ်ကျော်၊ ၁၈ နှစ်
အရွယ်ခန့် ရှိသေးသော်လည်း လူပျိုပေါက်တစ်ယောက်ကဲ့သို့
ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသူမို့ အလုပ်အတော်များများကို အလုပ်မရွေး

လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်၏။ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း
နှင့် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရှည်ရှိပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်
သန်စွမ်းမှုရှိသည်။

တောထဲမှာ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် အလုပ်လုပ်
နေရသော်လည်း အသားလတ်လတ်နှင့် လည်ဂုတ်အထိ
ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကြောင့် ကြည့်ပျော်ပျော် ဖြစ်သော
လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူဖြစ်
သောကြောင့် အရေးတယူ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမည့်သူ
မရှိလှပေ။

မိုးမခရွာမှာ ရွှေလီမြစ်ကမ်းပါးမှာရှိပြီး သစ်လုပ်ငန်း
များဖြင့် စည်ကားသောရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ငွေကြေး
ဘတ်နိုင်သူများက အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံမှာ သစ်လုပ်ငန်းလိုင်စင်
များ ယူပြီး အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်သူများရှိသလို ငွေကြေး
မတတ်နိုင်သဖြင့် တနိုင်တပိုင် လုပ်ကိုင်ကြသူများလည်း
ရှိသည်။

မိုးမခရွာ၏ အထက်ပိုင်းတွင် အစိုးရပိုင် သစ်လုပ်ငန်း
များလည်း ရှိသည်။ မိုးမခရွာ၏ အဓိကလုပ်ငန်းမှာ သစ်လုပ်

ငန်းဖြစ်သောကြောင့် သစ်လုပ်ငန်းအတွက် အဓိက လိုအပ်
သောဆင်များကိုလည်း မွေးထားရသည်။

သစ်တောလုပ်ငန်း လုပ်သူတိုင်း အနည်းဆုံးဆင်
တစ်ကောင်တော့ ပိုင်ဆိုင်ပြီး အချို့တတ်နိုင်သူများဆိုလျှင်
သစ်ဆွဲဆင်သုံးကောင်လေးကောင်အထိ ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။
အကယ်၍ မိမိမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆင်မရှိပါက အခြားသစ်ဆွဲဆင်
များကို ငှား၍ သုံးကြရသည်။

ထိုသို့ အသုံးပြုရလျှင် မိမိတို့ ရရှိမည့် အကျိုးအမြတ်
ကို ဆင်ပိုင်ရှင်အား တစ်ဝက်ခွဲပေးရမလို ရှိလေသည်။
တကယ်တော့ ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း၌ ဧရိယာအတော်များ
များမှာ သစ်တောကြီးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားလေရာ တောင်
ကုန်းတောင်တန်းများနှင့် သစ်တောကြီးများမှာ ရှမ်းပြည်နယ်
ဝန်းကျင်၏ ထာဝရအလှအပများဆိုက မမှားပေ။

ထိုကဲ့သို့ပင် ရွှေလီမြစ်ကမ်းပါး၌ ရှိသော မိုးမခရွာ
ကြီးအနီးဝန်းကျင်များမှာလည်း တောင်ကုန်းတောင်တန်းများ
နှင့် သဘာဝသစ်တောကြီးများက ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

ယခုအခါ ထိုလှပသော သစ်တောကြီးများမှာ

မုန်တိုင်းအစွယ်ရာများကြောင့် အကျည်းတန်နေတော့သည်။
မောင်တို့ သားအဖ ၃ ယောက်သည် တောထဲမှာ ကြိမ်ရှာ
ရင်းနှင့်ပင် မမျှော်လင့်ဘဲ မုန်တိုင်းမိနေသောကြောင့် မိုးလေခို
ရန် ရှာဖွေရင်းနှင့် ညောင်လန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့
ရောက်လာကြသည်။

‘မိုးကလည်း သည်းလိုက်တာ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုဘမောင်ရယ်၊ မိုးချည်းရွာတာက
အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုတော့ လေရောမိုးရော ရွာတာ
ဆိုတော့ ကျုပ်တို့တတွေ ရွာရောက်အောင် ပြန်ကြဖို့တောင်
အတော်ခဲယဉ်းနေပြီ’

ညောင်လန်းပင်ကြီးမှာ သက်တမ်းရှင့်အပင်ကြီးတစ်
ပင်ဖြစ်သောကြောင့် အပင်အရွယ်အစားကြီးမားလှသလို
အကိုင်းအခက်များကလည်း ဝေဆာနေသဖြင့် မိုးရေမလုံ
သော်လည်း လေကွယ်မိုးကွယ်ရနေသောကြောင့် အတန်ငယ်
သက်သာခွင့်ရကြသည်။

‘အဖေတို့ အမေတို့အတွက် ကျွန်တော် သစ်ခက်တဲ့
လေးထိုးပေးရမလား၊ နည်းနည်းတော့ သက်သာမှာပေါ့’

'မလုပ်ပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ မိုးနည်းနည်းစဲသွားတာ မမှောင်ခင် ရွာပြန်ကြရမှာကွယ့်၊ အပင်ပန်းခံပြီး မလုပ်ပါနဲ့ တော့ကွယ်'

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် လေကလည်း မလျော့ဘဲ ပြင်းထန်သည်ထက် ပိုမို ပြင်းထန်လာရုံမက မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာသွန်းနေလေသည်။

'အဖေ .. ဟိုတောထဲမှာ ဘာကောင်လဲ မသိဘူး' နီမောင် ပြသောနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိတို့ရော ညောင်လန်းပင်ကြီးရှိရာဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ကြရသည်။

'တို့လိုပဲ ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် ကောင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်'

ကြည့်နေရင်းမှာပင် တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာသော သတ္တဝါ၏ ပုံရိပ်က သဲသဲကွဲကွဲမြင်လာသည်။

'ဟာ ... ဆင်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ပါလား'

'ဟုတ်တယ် အဖေ၊ လမ်းလျှောက်လာတာ ထော့နင်း ထော့နင်းနဲ့ သူ့ရှေ့လက်တစ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာရထားပုံရတယ်'

'ဟုတ်ပတော် မိုးရေထဲမှာ ခမျာအတော်ဒုက္ခတွေ့ ဘာပုံရတယ်'

ဆင်ပေါက်ကလေးက သူတို့ရှိရာ ညောင်လန်းပင်ကြီးအောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာသည်။ ဆင်ပေါက်ကလေးက ညောင်လန်းပင်အောက်ရောက်သောအခါ လူများကို မတွေ့ရသည်နှင့် ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။ ထိုသို့ ရပ်နေသောအခါ သူ၏ ညာလက်တစ်ချောင်းကို မြှောက်ကာ ရပ်နေလေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ရပ်နေပြီး ၎င်းအား ရန်မူမည်ဟုတ်မှန်း သိသွားသောအခါမှ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာသည်။

'သူ့လက်မှာ ဒဏ်ရာရလာပုံရတယ်'

'ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'သူ့ကို တစ်ခုခု လုပ်ပေးရင် မကောင်းဘူးလား'

'မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ တော်ကြာ အနားရောက်မှ ရန်မူနေရင် ခက်လိမ့်မယ်'

'ရန်မူမယ်တော့ မထင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီအချိန်မှာ သူလဲ ကွေသည်တို့လည်း ဒုက္ခသည်ဘဝပဲ၊ ဘဝတူဒုက္ခသည် အချင်း

ချင်းတော့ ဒုက္ခပေးမယ် မထင်ပါဘူး'

'အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်အနားသွားကြည့်ရင် ကောင်းမလား အဖေ'

'သွားကြည့်ပါလား'

'နီမောင် သိပ်လည်း အတင့်မရဲနဲ့နော်၊ တော်ကြာ စိတ်ရိုင်းဝင်လာရင် ခက်မယ်'

ဒေါ်လှရင်က သတိလှမ်းပေးလိုက်သည်။ သို့ကြောင့် နီမောင်က ဆင်ပေါက်ကလေးရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင် သွားလေသည်။ ဆင်ပေါက်ကလေးက နီမောင်ကို မမှိတ် မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။ မိုးက တဖျောဖျောရွာသွန်းနေ သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မှုန်မှိုင်းနေရာ ဆင်ကလေး၏ အခြေအနေကို ကောင်းစွာ မမြင်ရသေးပေ။

နီမောင်က ဆင်ပေါက်ကလေးနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာလောက်အထိ နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် တိုးကပ်သွား သည်။

ဆော်ဘိုင်၊ ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ် ...

ဆော်ဘိုင်၊ ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ်

ဆော်ဘိုင် ...

မိမိမှာ ဆင်သမားများနှင့် အနေများခဲ့သောကြောင့် ဆင်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေါဟာရများကို ကောင်းစွာ သိနေ လေသည်။

၎င်းမှာ သီချင်းဖြစ်ပြီး တောဆင်ရိုင်းများကို ဖမ်းမိ လာသောအခါ ယဉ်ပါးအောင် လေ့ကျင့်ရာ၌ အသုံးပြုသော တေးသွားဖြစ်ပေသည်။

'ဆော်ဘိုင်၊ ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ်'

ဆင်ပေါက်ကလေးက နီမောင်ပြောနေသည်ကို နားလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်သွားရာ ဆင်ပေါက် ကလေးအနီးသို့ ရောက်လာပြီး မြောက်ထားသည့် ၎င်း၏ လက်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ ရှေ့လက်တွင် ငရဲငှက်တစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'အဖေရေ သူ့လက်မှာ ငှက်စူးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေ တာဗျ'

နီမောင်က နောက်သို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေ ... ဟုတ်လား’

ထိုအခါမှ ဦးဘမောင်ရော ဒေါ်လှရင်ပါ ဆင်ပေါက်
ကလေးအနီးသို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုးဝင်လာကြလေသည်။

‘ဘယ်မှာလဲဟ’

‘ဒီနေရာမှာ’

နီမောင်က မြောက်ထားသောဆင်ကလေးလက်ကို
ကိုင်းပြီး ဖခင်ဖြစ်သူကို ပြသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကျွန်တော် ဆွဲနှုတ်ပေးလိုက်မယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဒီလိုမှ နှုတ်မပေးရင် ဒဏ်ရာကြောင့် သူ လမ်း
လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကြာလာရင် ဒဏ်ရာ
ကြောင့် သူ့လက်တစ်ဖက် ပုတ်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဒီလိုဖြင့်လည်း မင်းကောင်းသလိုသာ လုပ်ကွာ’

‘အဖေက သူ့လက်ကလေးကို ကိုင်းပေးထား၊
ကျွန်တော်က စူးငုတ်ကို ဆွဲနှုတ်မယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား’

ဦးဘမောင်ကတော့ သူ့ဝသီအတိုင်း စိုးရိမ်နေသေး
သည်။ နီမောင်က ရဲရဲတင်းတင်း လုပ်ကိုင်နေသည်ကို
မြင်တော့မှ သူလည်း ရဲလာပြီး မြောက်ထားသည့်ဆင်၏
လက်တစ်ဖက်ကို ဝိုင်းကိုင်းပေးသည်။

နီမောင်က ဆင်လက်တွင် စိုက်ဝင်နေသည့် စူးငုတ်
ကို ဆွဲနှုတ်သည်။ ရှားနှစ်ငုတ်ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊
စိုက်ဝင်နေတာ အတန်ကြာနေဟန်ရှိသဖြင့် ခိုင်နေသည်က
တစ်ကြောင်းကြောင့် အတော်အားစိုက်ဆွဲတာတောင် ကျွတ်
မထွက်ဘဲ ခိုင်နေသည်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် အားစိုက်ဆွဲလိုက်
တော့မှ ကျွတ်ပါလာသည်။

ရှားနှစ်ငုတ်အချွန်မှာ တစ်မိုက်ခန့်ရှည်ပြီး တစ်ဝက်ခန့်
အထဲသို့ စိုက်ဝင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ငုတ်စူးကျွတ်ထွက်သွားဟော့
ဒဏ်ရာထဲမှ သွေးပုတ်ပြည်ပုတ်များ ပန်းထွက်လာသည်။
နီမောင်က ရေအိုင်ထဲမှ ရေကို ယူပြီး စင်ကြယ်အောင် ဆေး
ပေးသည်။

ထို့နောက် ဦးဘမောင် ‘လွယ်ထားသော ဝါးဆစ်ပိုင်း
ထဲမှာ အေးနေသော လက်ဖက်ခြောက်ရေဖြင့် ဖန်ရည်

သဘောမျိုး ထပ်ဆေးပေးသည်။

‘ဘာဆေးထည့်ပေးရန် ကောင်းမလဲ အဖေ’

ဦးဘမောင်က ၎င်းပါးစပ်တွင်းမှ အမြဲဝါးနေသော ဆေးရွက်ကြီးအဖပ်များကို ‘ထို့’ ကနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီ။

‘အနာမြန်မြန်ပျောက်တဲ့နေရာမှာ ဒီဆေးတဲ့ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီဆေးဖပ်တွေကို ဆင်ရဲ့ အနာထဲကို ထည့်ပေးလိုက် လူကလေး’

ဟု ဦးဘမောင်က ပြောသဖြင့် နီမောင်က ဆေးဖပ်များကို ယူပြီး ဆင်လက်မှ အနာထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်လှရင်က ၎င်းခေါင်းမှာ ပေါင်းထားသော ပုဆိုးအစုတ်ကို လှမ်းပေးသဖြင့် နီမောင်က ယူပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးလိုက်မှ ဆင်ကလေးမှာ ၎င်းခေါ်လက်ကိုအောက်သို့ ထောက်နိုင်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ တဂုန်းဂုန်း တဒိုင်းဒိုင်း တိုက်ခတ်နေသော မိုးလေများမှာ အနည်းငယ် လျော့ပါးစပြုသွားချေပြီ။

သို့ကြောင့် နီမောင်တို့ သုံးယောက်မှာ ညောင်လန်းပင်ကြီးအောက်မှ ပြန်ထွက်ကြရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဆင်ကလေးကတော့ နေရာမှာပင် ရပ်နေဆဲပင်။

‘အဖေ ဒီဆင်ပေါက်ကလေးကြည့်ရတာ အမေနဲ့ ကွဲသဘာတာ ဖြစ်မယ်၊ ရွာကို ခေါ်သွားရရင် ကောင်းမှာပဲ’

‘မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တော်ကြာမှ သူ့အမေနဲ့ ဆင်အုပ်ကြီးဥထဲလိုက်လာလို့ တစ်ရွာလုံး ပြေးပေါက်မှားနေပါဦးမယ်၊ ကဲ သွားကြစို့’

သူတို့ ညောင်လန်းပင်အောက်မှ ထွက်လာကြတော့ ဆင်ပေါက်ကလေးက လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

အခန်း [၆]

အန္တရာယ်ခရီးအဝ

ရွှေလီမြစ်မှာ သစ်လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်လျှင်
အဓိကကျသော မြစ်တစ်စင်းဖြစ်သည်။ မန္တလေးတိုင်း မိုးကုတ်
နယ်ဘယ်မှ အစပြုခဲ့ပြီး ရှမ်းပြည်နယ် မိုးမိတ်အနောက်
မြောက်ယွန်းယွန်းမှ ဖြတ်သန်းသွားကာ ရှမ်းပြည်နယ်စပ် ဖြစ်
သော မူဆယ်မှသည် ယူနန်ပြည်နယ်အထိ တက်သွားလေ
သည်။ ၎င်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှေ့ဘက် ယူနန်ပြည်နယ်
တစ်ခုလုံးကို ဖြတ်ကျော်သွားကာ မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျား

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဘက်ကျော်အောင် ရှည်လျားလှသော မြစ်တံစစ်စင်းဖြစ်ပေသည်။

စီးပွားရေးအတွက် အချက်အချာကျသော မြစ်တံစစ်စင်းဖြစ်သလို လူသိများ ထင်ရှားသောမြစ်တံစစ်စင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌မူ နမ့်ခမ်း၊ မန်းမောက်၊ မုံးလုံ၊ မိုးမိတ်၊ နဘူ အစရှိသော မြို့နယ်များအား ဖြတ်ကျော် စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

မိုးမခရွာမှ မဘိန်း၊ မုံးလုံနှင့် မိုးမိတ်တို့အကြားတွင် ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ ရွှေလီမြစ်ကမ်းနံဘေးတွင် ရှိပြီး အိမ်ခြေပေါင်းများစွာ ရှိပြီး စီးပွားရေးအချက်အချာကျသော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

မိုးမခတွင် နေထိုင်ကြသူများမှာ လယ်သမားနှင့် သစ်လုပ်ငန်းလုပ်သူတို့ များပြီး အခြားလုပ်ငန်းလုပ်သူများကတော့ ရောနှောကာ နေထိုင်ကြလေသည်။

သစ်တောကြီးများနှင့်နီးပြီး သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများကို အမှီပြုကာ ရှာဖွေစားသောက်ကြသူလည်း များသည်။ ထိုခေတ်ထိုခေတ်က မြန်မာနိုင်ငံတစ်ခုလုံး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့များ

က သိမ်းပိုက်ထားကြပြီး နေရာတကာမှာ အားလုံး လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသော အချိန်ဖြစ်ပေသည်။ သစ်တောလုပ်ငန်းများအား ဘုံဘေးဘားများသစ် ကုမ္ပဏီက ချုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

အခြားပုဂ္ဂလိက သစ်လုပ်ကိုင်လိုသော တိုင်းရင်းသားများကပင် ၎င်းတို့ကို အောက်ကျိုးပြီး အခွင့်အာဏာတောင်းကာလုပ်ကိုင်နေရသည့် ခေတ်အခါပင်ဖြစ်၏။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာရှိသည့် သယံဇာတ ပစ္စည်းများကို ကိုယ့်လူမျိုးတို့က လုပ်ကိုင်ခွင့်ရသော အခြေအနေပင်ဖြစ်၏။

ထိုနေရာမှာလည်း နေရာတကာတွင် လာဘ်မြင်သော ငွေရှင်ကြေးရှင်တို့ကသာ ကြီးစိုးချယ်လှယ်နေလေရာ သာမန်လူတို့မှာ ၎င်းတို့ထံမှာ အလုပ်ကြမ်းသမားဘဝမှ မတက်နိုင်ကြတော့ပေ။

သစ်လုပ်ငန်းလုပ်လိုသူတို့မှာ ၎င်းတို့ထံမှ ခွင့်ပြုမိန့်မရသောအခါ မိမိတို့ စားဝတ်နေရေးအတွက် တနိုင်တပိုင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ကြပြန်တော့လည်း မိပြန်လျှင်ရှိသမျှ ပစ္စည်းသိမ်းပြီး လူကိုပါ အရေးယူကြလေ၏။ သို့ကြောင့်

တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားများမှာ နှံ့နစ်သည်ထက် နစ်ကာ ဆင်းရဲတွင်းမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ပေ။

မိုးမခရွာမှ တနိုင်တပိုင် သစ်လုပ်ငန်းလုပ်ကြသူတွေ ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံမှ တရားဝင် လိုင်စင်မရကြသော်လည်း နီးစပ်ရာ တောအုပ်၊ တောခေါင်း များကို လာဘ်ပေး၍ မိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ကိုင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က သစ်တောဝန်ထောက်ရုံးမှာ မိုးမိတ်မှာ ရှိလေသည်။

၎င်းမှာ ရုံးထိုင်သည့် သစ်တောဝန်ထောက်မှာ မစ္စတာစမစ်ဟူသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ကာ အလုပ် သမားများကိုခေါ်လျှင် 'ဘုရား' ထူးမှ သဘောကျတတ်သူ ဖြစ်၏။ ဝန်ထောက်ကတော့ မိုးမိတ်မှာသာ ရုံးထိုင်ပြီး နယ် များကိုတော့ သူ့လက်အောက်မှ တောအုပ် တောခေါင်းများ ကိုသူ စစ်ဆေးရန် လွှတ်လေ့ရှိသည်။

တောအုပ်၊ တောခေါင်းများကလည်း ရွာများသို့ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ လာတတ်ပြီး ထိုရွာများမှာတော့ သူကြီး သို့မဟုတ် ၎င်းတို့ ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် လူယုံတစ်ဦးကို ထားလေ့ရှိသည်။

မိုးမခရွာမှာတော့ ဦးစစ်မြိုင်ဆိုသူဖြစ်၏။ ဦးစစ်မြိုင် သည် မိုးမခရွာသူကြီးအဖြစ် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသူမို့ မင်းစိုးရာဇာပိုင်းမှ လူတွေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ သည်။ သူသည် အထက်လူကြီးများနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းတတ်သူမို့ အခွင့်အရေးမှန်သမျှ ရှေ့ဆုံးက ရလေ့ ရှိသည်။ သူကြီးရာထူးမ ရတော့သောအခါ တောအုပ် တောခေါင်းများနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းကာ သစ် ထုတ်ယူခွင့် လိုင်စင်ရအောင် ယူထားပြီး သစ်လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်၏။

၎င်းမှာ သစ်ဆွဲဆင်ချည်း လေးငါးကောင်ရှိပေသည်။ ရွာထဲမှ သစ်လုပ်ငန်း လုပ်လိုသူများက ၎င်းထံမှတဆင့်ခံ လုပ်ကြရသည်။ တောထဲမှ ရလာသော သစ်လုံးများကို ၎င်း ထံသို့ ပေးသွင်းကြရသည်။ ၎င်းဖြတ်သော ဈေးနှုန်းအတိုင်း ဖြစ်စေရသည်။ ဈေးနှုန်းမကျေနပ်၍ သစ်လုံးမသွင်းလျှင် တောအုပ်တောခေါင်းများကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပြီး အဖမ်းခိုင်းတတ်သည်။

‘ဆရာကြီးကလည်းဗျာ၊ အခု ကျွန်းသစ်ရေ
ပျဉ်းကတိုးသစ်တွေပါ ဈေးကောင်းနေတယ်လို့ သတင်းကြား
ရပါတယ်၊ ကျုပ်တို့တတွေက လက်ရွေးစင်တွေချည်းဆိုတော့
ဈေးလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး ပိုပေးဖို့ ကောင်းတာမို့
ဟု ပြောလျှင် ...

‘ဟေ့ .. ဟေ့ မင်းတို့ ဒီစကားတော့ မပြောကြနဲ့
ငါက မင်းတို့အပေါ်မှာ ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး ဈေးနှိမ်နေတယ်လို့
ဆိုချင်တာလား’

‘ဒီသဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ...’

‘မင်းတို့က ဒီလောက်ကလေးပဲ သိတာကိုး၊ ငါက
လည်း ဘုံဘေဘားမားသစ်ကုမ္ပဏီက ဖြတ်တဲ့ဈေးကို စုံစမ်း
ပြီး ပေးရတာပဲ၊ နောက်ပြီး အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
လုပ်ခွင့်ရအောင် ဘယ်လောက်လာဘ်ထိုးထားရတယ်ဆို
တာရော နားလည်ရဲ့လား၊ ဝန်ထောက်မင်းကို လက်ဆောင်
ပဏ္ဍာပေးရတာရှိတယ်၊ တောအုပ်၊ တောခေါင်းတွေ ဒီကို
ဆင်းမလာအောင် လာဘ်ပေးရတာနဲ့ ငါ့အတွက် ကျန်လှ
တယ်မရှိဘူးဆိုတာ သိကြရဲ့လား၊ တောအုပ်တောခေါင်းတွေ

အခုနေ ဆင်းလာပြီး စစ်ဆေးရင် တစ်ယောက်မှ မလွတ်ဘူး၊
အားလုံး ထောင်နန်းစံကြရမှာ သိကြရဲ့လား’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘယ်သူမှ ထပ်တွန့်မတက်ဝံ့ကြ
တော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် မိုးမခရွာတွင် သစ်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်
လာလျှင် ဦးစစ်မြိုင်ကို ကျော်ပြီး အလုပ်လုပ်ဝံ့ကြသူ မရှိ
သလောက်ပင်။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာပင် သစ်ဈေးက အနိမ့်အမြင့်
အတက်အကျရှိနေသည်။

ဦးစစ်မြိုင်က အခြားသစ်လုပ်ငန်းလုပ်သူတွေဆီမှ
ဝယ်ယူရရှိသော သစ်လုံးများကို ဖောင်ဖွဲ့ပြီး မိုးမိတ်တွင်
ရှိသည့် ဘုံဘေဘားမား သစ်လုပ်ငန်းဌာနမှ လာရောက်ဖွင့်
လှစ်ထားသော ဌာနသို့ သွားရောက်ပို့ပေးရသည်။ တစ်ဦးချင်း
ဆီမှ ရသော သစ်လုံးများကို သစ်ဖောင်များဖွဲ့ပြီး ရွှေလီမြစ်
အတိုင်း စုန်ဆင်းကာ သွားရောက်ပို့မေးရသည်။ ယောက်ျား
ဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေ ဆိုသော စကား အတိုင်း သစ်ဖောင်ချရ
သော အလုပ်မှာ တော်ရုံလူတို့ မလုပ် နိုင်သော အလုပ်ဖြစ်
သည်။

ဖောင်စီးရသောအလုပ်မှာ တကယ်ကို အသက်ဘေး

အန္တရာယ်ဖြင့် နီးသောအလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတု ဒဏ်နှင့် အလုပ်ကြမ်းဒဏ်ကို ကမ်းကုန်အောင် ခံရသဖြင့် ယောက်ျားချင်းတူသော်လည်း တော်ရုံစွဲ ရှိသည့် ယောက်ျား ဆို မလုပ်နိုင်သည့်အလုပ်ဖြစ်သောကြောင့် ဖောင်စီးသော အလုပ်ကို 'ယောက်ျားတို့နေရာ' ဟုပင် ကင်ပွန်း တပ်ထားကြ ရပေသည်။

ရွှေလီမြစ်မှာလည်း မြစ်ရိုးရှည်လှသဖြင့် ရေစီးကြမ်း လှသော မြစ်တစ်စင်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အကျွေ့အကောက် များလှပြီး ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွယ်တို့ကလည်း ပေါလှ သည်။ ဖောင်ခုံနှင့် ရေလယ်ကျွန်းတို့ကလည်း ရှိသည်။

သစ်ဖောင်များကို ဒုက္ခပေးလေ့ရှိသော ဝဲဂယက်၊ ဝဲကတော့ ရေလိမ်ရေကောက်တို့ကလည်း ပေါလှသည်။ နွေရာသီ ဆောင်းရာသီများမှာ သစ်ဖောင်မျှောချရာတွင် အခက်အခဲမရှိလှသော်လည်း လေမိုးပြင်းထန်၍ ရေစီးသန်လှ သော မိုးရာသီကိုတော့ သစ်ဖောင်သမားတိုင်း ကြောက်ရွံ့ ကြသည်။

တော်ရုံကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် ဖောင်ကို မထိန်းနိုင်ပေ၊ ဝါး

လုံးထိုးစီးဆင်းလာသော ရှေ့ဖြင့် သစ်ဖောင်ကို မျှောချရာတွင် အရှိန်ပြင်းလှသောကြောင့် အန္တရာယ်များလှသည်။ ရွှေလီမြစ် ၏ အထာကို သိပြီး သွားနေကျလူမှ ဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ်ပါက ကျောက်စွယ်ကျောက်ချွန်း သို့မဟုတ် ရေလယ်သောင်တစ်ခုခုဖြင့် ငြိကာ ဖောင်ပျက်တတ်ပေသည်။ သို့ကြောင့် လေမိုးပြင်းထန်သော မိုးအခါဆိုလျှင် ဖောင်စီး မည့်သူ မရှိသလောက် ရှားသည်။

'အဖေ့အခု တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ရသမျှ သစ်လုံး တွေကို ဖောင်ဖွဲ့ပြီး ပို့ပေးဖို့ မိုးမိတ်က အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာတယ်'

'ဟေ ... ဘယ်လိုလုပ် ပို့ရမလဲ၊ ဒီလောက်လေ မိုးတွေ ထန်နေတာ ဘယ်သူက ပို့ပို့မလဲ'

ဦးစစ်မြိုင်က သမီးဖြစ်သူ မြသင်းကြူစကားကြောင့် များစွာ စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

'သူတို့က အရေးကြီးလို့ အမြန်ပို့ပေးပါလို့ စာရေးမှာ တာ၊ ဖြစ်အောင်ပို့ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့'

'ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေက လေမိုးထန်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ပို့ပို့ပါမလား'

‘ပို့ဝံ့တဲ့လူကို ဈေးပိုပေးပြီး ခေါ်သုံးရင် ရမှာပေါ့အဖေ
ရဲ့ မကောင်းဘူးလား’

‘ဒီလို ရာသီ၊ ဒီလို ရေစီးကြမ်းထဲမှာ သစ်ဖောင်စီးဝံ့
တဲ့သူဆိုလို့ နီမောင်တို့အဖွဲ့ပီ ရှိတယ်၊ သူတို့က လိုက်ပါ့မလား’

‘ပိုက်ဆံပေးခေါ်တာပဲ အဖေရယ် လိုက်မှာပေါ့’

မြသင်းကြူမှာ မြို့ကျောင်း၌ ပညာသင်ဖူးသဖြင့်
ခေတ်ပညာ အသင့်အတင့်တက်ကာ မိဘအရှိန်အဝါကြောင့်
မာနကြီးလှသူ ဖြစ်၏။

မိုးမရွာတွင် သူ့အဆင့်ကိုမှီသူ၊ သူနှင့် တန်းတူ ပေါင်း
သင်းရမည့်သူ မရှိသလောက် မှတ်ထင်ထားသည်။ ရုပ်ရည်က
လည်းချော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာသော
ကြောင့် လွန်စွာမာနကြီးလှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကျောင်းမှထွက်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ၏ သစ်
လုပ်ငန်းမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေလေသည်။ မြသင်းကြူ
သည် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ နီမောင်ကို
အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ထိုအလုပ်သမား ပြန်
ရောက်လာသည်။

‘ဘာပြောလိုက်သလဲ’

‘နီမောင်က သူမအားလို့ မလာနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်
ပါတယ် မမလေး’

‘အောင်မယ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားမယ်’
မြသင်းကြူက စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် နီမောင်အိမ်သို့

လိုက်သွားသည်။ နီမောင်တို့ အိမ်ရောက်တော့ ကြိမ်ခွေများ
ကို ရှင်းနေသော နီမောင်ကို တွေ့ရသည်။ နီမောင်နှင့်တွေ့
လျှင် မာရေကြော့ရေ ဆက်ဆံလို့ မရမှန်းတော့ မြသင်းကြူ
သိထားသည်။

‘နီမောင် သစ်ဖောင်တစ်ဖောင် မိုးမိတ်ကို ပို့ပေးစရာ
နဲ့တယ်၊ နင်ပို့ပေးနိုင်မလား’

‘ဒီလောက်တောင် မိုးလေတွေ ထန်ပြီး ရွှေလီမြစ်ထဲ
မှာ ရေစီးတွေ သန်နေတာ ဒီအချိန်တော့ ပို့လို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်
သေးဘူး’

‘မိုးမိတ်က သစ်ကုမ္ပဏီက အခုရက်ထဲမှာ ရန်ကုန်ကို
သစ်လုံးတွေ ပို့ရမှာ လိုနေလို့ အရေးတကြီးမှာနေတာ၊ မပို့
နိုင်မဖြစ်လို့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီပေးပါ နီမောင်ရယ်’

နီမောင်က အတန်ကြာအောင် တွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။ ဒီကိစ္စက သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။ သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များရှိသည်။ သူတို့နှင့်တိုင်ပင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။

‘အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း နှင် ပြန်ချင်ပြန်နှင့်လေ၊ ဒီကိစ္စက ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ ငါအဖွဲ့တွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့ပါလိုက်ဝံ့တယ်ဆိုရင်တော့ ငါပို့ပေးပါမယ်’

နီမောင်ထံမှ ထိုစကားကြားသောအခါ မြသင်းကြူမှာ အတန်အသင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်ကလေးများ ယှက်သန်းသွားလေသည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ နီမောင်ရယ် ဒီလိုဆိုရင် ငါ အိမ်ကပ်စောင့်နေတော့မယ်နော်’

ဟု ပြောဆိုကာ ပြန်သွားလေသည်။

မြသင်းကြူ ပြန်သွားတော့မှ ဦးဘမောင်က မေးသည်။

‘ဒီကလေးမ ဘာလာပြောသွားတာလဲ လူကလေး’

‘သစ်ဖောင်တစ်ဖောင်လောက် မိုးမိတ်ကို ပို့ပေးဘို့ လာပြောတာပါ အဖေ’

‘ဒီရာသီဥတုနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ မြစ်ထဲမှာ ရေစီးကလည်း တအားကြမ်းနေတယ်’

‘စောထီးတို့ ငမဲအောင်တို့နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်လို့၊ သူတို့ကပါ သဘောတူကြတယ်ဆိုရင် ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်အဖေ၊ ဒီလောက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဖြစ်လောက်ပါတယ်’

‘တစ်ဏယ်လို့ မင်းတို့ပို့ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ အဖေပါလိုက်ခဲ့ပါမယ် ဒီလိုရာသီဥတုမျိုးနဲ့ဆိုရင် ရွှေလီမြစ်က မာယာသိပ်များတော့ မင်းတို့ချည်းဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ရွှေလီမြစ်ထဲမှာ အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ ပွိုင့်ချက်နေရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာတွေကို ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ရင်တော့ ဒီလိုရေစီးသန်ပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် မိုးမိတ်ကို ခဏကလေးနဲ့ ရောက်သွားနိုင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

အရွယ်ကောင်းစဉ်က သူမတူအောင် စွန့်စားဝံ့ခဲ့သော ဦးဘမောင်သည် ရွှေလီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် အခေါက်ခေါက် အခါခါ သွားခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဦးဘမောင်ပါလာလျှင်တော့

တအားတက်စရာဖြစ်သော်လည်း အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီဖြစ်သော ဖခင်ကိုတော့ မလိုက်စေလိုပေ။

‘ရာသီဥတုက မကောင်းတော့ အဖေ မလိုက်လည်း ရပါတယ် ဒီလမ်းတွေကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်’

‘အန္တရာယ်ရှိတဲ့ နေဆိုတာ စမ်းတဝါးဝါးမှတ်မိရုံနဲ့ မရဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ကျောက်ဆောင်ရှိတယ်လို့ တွေးလိုက်မိချိန်မှာ ရေအောက်က ကျောက်ဆောင်က ဝင်တိုက်မိနေပြီ နောက်ပြီး ရေအောက်မှာရှိတဲ့ အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ သောင်ခုံတို့ ကျောက်စွန်းကျောက်စွယ်တို့ဆိုတာ ရေကြောင်းပြောင်လဲမှုနဲ့အတူ နေရာအတည်တကျ မရှိဘူး၊ ကဲ မင်းသူငယ်ချင်းတွေဆီ မင်းသွားကြည့်လိုက်၊ သူတို့ကသွားဖို့သဘောတူရင် အဖေပါလိုက်ခဲ့ပါမယ်’

ဟုပြောနေသဖြင့် နီမောင်လည်း ဆက်မပြောတော့ပဲ စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့ နှစ်ယောက်ကရှိလောက်မည့် နေရာများကို လိုက်လံရှာဖွေလေရာ စောထီးကိုဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ကို လေ့ကျင့်ပေးနေသော စခန်းတစ်ခု၌ တွေ့ရလေသည်။

စောထီးသည် ကရင်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး

နီမောင်နှင့်သက်တူရွယ်တူဖြစ်သည်။ အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှ နှိုးတိုက်တိုက်၊ ကမ်းတိုက်တိုက် လုပ်ကိုင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

အတ္ထိကောင်းလှပြီး ဆင်ဖမ်းရာတွင်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်တောအလုပ်၊ သစ်ဖောင်လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး

ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်ကိုင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

‘ဆော်ဘိုင်၊ ဆော်ဘိုင်လောမိုင်ရယ်
ဆော်ဘိုင်၊ ဆော်ဘိုင်လော့ မိုင်ရယ်
ဆော်ဘိုဇ် . . .’

တောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်အား ယဉ်ပါးအောင် ချော့ချော့သီဆိုနေသော သီချင်းသံများမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်၌ ဆွဲငင်ငင် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။ စောထီးသည် ဆင်ချော့ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ဖမ်းရာတွင် သော်လည်းကောင်း၊ ဆင်ကျုံးသွင်းရာတွင်သော်လည်းကောင်း၊ ဖမ်းမိလာသော ဆင်ကို ယဉ်ပါးအောင် ချော့မော့ရာတွင်လည်းကောင်းကျွမ်းကျင်လှသဖြင့် ဆင်ဦးစီးတိုင်း ဆင်ဖမ်းတိုင်းက သူ့ကို သဘောကျကြလေသည်။

နီမောင်က ဖမ်းမိထားသော ဆင်ရိုင်းကို တွေ့သော

အခါ တောထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရသော ဆင်ပေါက်ကလေးတို့
သတိရမိလေသည်။ သူ့ကို လှမ်းမြင်တော့ စောထီးက ဝိုင်း
အပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

‘နီမောင် ... မင်းငါ့ကို ရှာတာလား’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်’

‘ကိစ္စရှိလို့လား’

‘သစ်ဖောင်တစ်ဖောင်ကို မိုးမိတ်ရောက်အောင် ပို့ပေး
ရမယ်ကွ။ အဲဒါ မင်းတို့နဲ့လာပြီး တိုင်ပင်တာ’

‘မြစ်ရေက တအားကြမ်းနေတယ် သွားလို့ ရပါ့မလား’

‘မြစ်ရေကြမ်းတော့ မြန်မြန်ရောက်တာပေါ့’

‘ဒါကတော့ မင်းပြောမှလား။ အန္တရာယ်ရှိတာပဲ
ပြောတာ’

‘ဒါတော့ သတိထားရမှာပေါ့။ ဘယ်သူမှ မပို့ဝံ့တဲ့
အချိန်မှာ သွားပို့ပေးရင် လုပ်အားခ နှစ်ဆလောက် ရနိုင်
တယ်’

စောထီးက အန္တရာယ်များသော ခရီးကို သွားရမည်
ကိုပင် အရေးစိုက်ဟန် မတူဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အမူအယာနှင့်ပင်

‘အေးလေ ... သွားမယ်ဆိုတော့လည်း သွားကြတာ
ပေါ့။ ငမဲအောင်ကိုရော ပြောပြီးပလား’

‘မတွေ့ရသေးဘူး။ အခု သွားကြတာပေါ့။ သူ ဘယ်မှာ
ရှိမလဲ’

‘ဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းဆီမှာ သိုင်းလေ့ကျင့်နေ
မှာပေါ့’

သို့ကြောင့် ရွာအပြင်တစ်နေရာတွင် ရှိသည့် ဆရာ
ကြီးဦးဗန်ကောင်း ခြံဝန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဆရာကြီး
ဦးဗန်ကောင်းသည် ရွာထဲမှာ လူငယ်လူရွယ်များကို သိုင်း
ပညာ၊ ဗန်တိုပညာများကို သင်ကြားပေးသူ ဖြစ်၏။

သူတို့ရောက်သွားတော့ လူရွယ်အချို့နှင့် သိုင်းလေ့
ကျင့်နေသော ငမဲအောင်ကို တွေ့ရသည်။ ငမဲအောင်မှာ
ရခိုင်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော လူရွယ်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲဟေ့၊ သိုင်း
ကစားရအောင်’

ဟု လှမ်းပြောသည်။

‘မကစားနိုင်သေးပါဘူး၊ အလုပ်ရှိလို့မင်းကိုလာခေါ်တာ

‘ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ’

‘တို့သုံးယောက်သစ်ဖောင်ချမလို့ မင်းလိုက်မှာလာ

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ဆိုရင် ငရဲပြည်သွားရင်တော့

လိုက်ဝံ့တယ်၊ ဘယ်တော့သွားမလဲ’

‘ဖောင်တဲ့ပြီးတာနဲ့ သွားကြတာပေါ့’

‘ဘယ်သူသစ်ဖောင်လဲ’

‘ဦးစစ်မြိုင်သစ်ဖောင်’

မဲအောင်က အဓိပ္ပါယ်ပါသော အကြည့်ဖြင့် နိမော

ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါကြောင့် အရမ်းတက်ကြွနေတာကိုး’

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

အခန်း [၇]

လှည်းနင်း အားမာန်

တစ်ကယ်တော့ သစ်ဖောင်စီးရသော အလုပ်မှာ လွယ်ကူသော အရာတော့ မဟုတ်ပေ။ အထက်က ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ယောက်ျားဖောင်စီး မိန်းမမီးနေဆိုသော စကား အတိုင်း အသက်အန္တရာယ် အလွန်များသော အလုပ်မျိုးဖြစ် သည်။

ဖောင်စီးနေရသော ယောက်ျားများအတွက် အရေး ကြီးသလို အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးမယားများပင် အရေး

ကြီးလှသည်။ အိမ်က မယား ဖောက်ပြား၍ ဖောင်သမားတို့ အသက်ဘေးအန္တရာယ် ကြုံရသော သာဓကများစွာတို့ ရှိပေသည်။ မောင်ရင်မောင်၊ မမယ်မဇာတ်တွင် မမယ်မ ဒုက္ခတွေ့သောအခါ သစ်ထောင်သမား မောင်ရင်မောင်တစ်ယောက် အသက်ဘေးနှင့် ကြုံရခြင်းမှာ ဒုက္ခကွင်းဆက်များပင် ဖြစ်ပေသလောဟု တွေးစရာ ရှိပေသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ကိုင်ရသည်ကို နှစ်သက်သဘောကျသော နီမောင်တို့တတွေကတော့ ထိုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရမည်ကိုပင် ပျော်ရွှင်တတ်ကြနေကြလေသည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက တိုက်ခတ်ခဲ့သော မုန်တိုင်းအရှိန်ကြောင့် ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်မှာ မိုးက အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းလျက်ရှိနေလေသည်။ မိုးရေအောက်မှာပင် နီမောင်တို့တတွေမှာ ဆင်အား လူအားကို အသုံးပြုကာ သစ်ဆိပ်မှ သစ်လုံးများကို စု၍ သစ်ဖောင်တွဲနေကြလေသည်။

ရေစပ်ရောက်နေသော သစ်လုံးများကို အလုပ်သမားများက ဖောင်တွဲသည့်နေရာရောက်အောင် ဆွဲယူပေးကြပြီး

တုန်းပေါ်မှ သစ်များကိုတော့ ဆင်များဖြင့် ဆွဲချ၊ တွန်းချပေးကြလေသည်။ နီမောင်တို့တတွေက ရေစပ်မှ စောင့်ပြီး ကြိမ်ကြိုးနွယ်ကြိုးများဖြင့် နဖားဆွဲသည်။

သစ်လုံးထိပ်တွင် ဖောက်ထားသော နဖားပေါက်ထဲသို့ ကြိုးများထည့်ပြီး တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ပူးတွဲချည်သည်။ ရေပေါ်သော ကျွန်းသစ်ကဲ့သို့ သစ်လုံးများကို အပေါ်မှ ဆားပြီး ပျဉ်းကတိုးကဲ့သို့ အနှစ်များ၍ လေးသော သစ်လုံးများကို ရေအောက်မှ ထား၍ တွဲသည်။

ရေထဲမှာ သစ်လုံးတွဲရသော အလုပ်မှာလည်း မလွယ်ကူပေ၊ အသက်အန္တရာယ်ရှိသည်။ ရေစီးအရှိန်ကြောင့် သစ်လုံးခင်း ရိုက်မိ၍ ညပ်ကာ ခြေကျိုးလက်ကျိုးဖြစ်ရာမှ အသက်အန္တရာယ်အထိ ဖြစ်နိုင်သည်။ သစ်လုံးတစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး နဖားတွဲနေစဉ် အခြားသစ်လုံးက နောက်မှ ဝင်ရိုက်သဖြင့် ခုစေ့ညက်ညက်ကြေကာ သေဆုံးသူတွေလည်း ရှိသည်။

နဖားတွဲပြီးပါက သစ်လုံးများကိုအပေါ်မှ ပိုတန်းပစ်ပြီး ဖောင်ဖွဲ့ကြသည်။ ရှေ့နောက်အလယ် ပိုတန်း သုံးတန်း

လောက်နှင့် တွဲချည်ပြီးပါက လှုပ်ယမ်းနေသော သစ်လုံးများ မှာ အတော်အတန် တည်ငြိမ်သွားချေပြီ။

သစ်ဖောင်ကပ်များ တွဲချည်ပြီးသောအခါ ဖောင်တစ်ဖောင်ပေါ်မှာ မိုးလေခိုရန် ယာယီတံတစ်လုံး ထိုးကြရသည်။ ထို့ပြင် ... ဖောင်အတွက် အဓိက လိုအပ်သော နွယ်ကြိုးရှည်၊ ထိုးဝါး၊ ခတ်တက်တို့ကိုလည်း မမေ့မလျော့ တပ်ဆင်ရသည်။ ဖောင်တစ်ဖောင်တွင် ထိုးဝါးကောင်းကောင်း ရှိဖို့ လိုသလို ခတ်တက်ကောင်းကောင်းပါဖို့ကလည်း အရေးကြီးသည်။ ထိုးဝါးက သောင်ခုံ၊ ကျောက်ဆောင်များနှင့် ရင်ဆိုင်ပက်ပင်းတိုးသောအခါ တွန်းထိုးကန်ကျောက်ရန် သုံးရပြီး ခက်တက်က ဖောင်ကိုရေကြောင်းပြောင်းရသည့် အခါတွင် အဓိက အသုံးပြုရသည်။

နွယ်ကြိုးရှည်များကတော့ သစ်ဖောင်ကို အရှိန်သတ် သည့်အခါမှာ အသုံးပြုရလေသည်။ ပြီးသောအခါမှ စားအိုး၊ စားခွက်၊ ရိက္ခာနှင့် အဝတ်အစားများကို မိုးရေလုံသော အိတ်များ၊ ပတ္တစများဖြင့် ပတ်ယူကြပြီးသောအခါ သစ်ဖောင် တစ်ဖောင်အတွက် ဖောင်မျှောရန် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားချေပြီ။

၎င်းတို့တတွေ ဖောင်ဖွဲ့ရာသို့ မိုးထဲလေထဲမှာပင် ဦးစစ်မြိုင်တို့ သားအဖကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြည့်နေကြ သည်။

‘ကဲ သစ်လုံးတွေရဲ့ တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်များ တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ အသိဆုံးပဲ၊ တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ပြီး မပျက်စီးရအောင် ပို့ပေးကြပေတော့’

ဦးစစ်မြို့ စကားကြားသောအခါ ဦးဘမောင်က ‘ကျွန် ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားမှာပါ၊ မပူပါနဲ့ဗျာ’ ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

‘အေးဗျာ၊ လူကြီးတစ်ယောက်ပါတော့ ပိုကောင်း ဝာပေါ့၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ဆိုရင်တော့ စိတ်ချပါတယ်’ ထိုအခါ မြသင်းကြူကလည်း နီမောင်အနီးသို့ သွားကာ ‘နီမောင် မိုးထဲလေထဲမှာ အခုလို လုပ်ပေးတဲ့ နင်တို့ အဖွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ဟု လာပြောသည်။

‘တို့တတွေက အလုပ်သမားတွေပဲ၊ အလုပ်ရတုန်း

လုပ်ရတာပဲ၊ ငါတို့ကို တကူးတကခေါ်ပြီး အလုပ်ပေးတဲ့ အတွက် နင်တို့ကိုတောင် တို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ'

ထိုစကားကြောင့် မြသင်းကြူလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ ဖောင်များကို စတင်မျောကြလေသည်။ ဖောင်ကြိုးများကို ဖြတ်၍ ရေစီးကြောင်းအတွင်းသို့ ရောက်အောင် ထိုးထုတ်လိုက်ပြီး ကတည်းက အန္တရာယ်ခရီးတစ်ခုကို စတင်ပြီဆိုက မမှားပေ။

မိုးရေ တောင်ကျရေများကြောင့် ရွှေလီမြစ်၏ ရေစီးက ကြမ်းလှသည်။ နွေရာသီ ဆောင်းရာသီများတွင် ရေက ကြည်လင်သလောက် ယခုအခါမှာတော့ ရွံ့နှစ်ရေများသာ ပွက်ထနေသည်။ ရေစီးအရှိန်ကြောင့် အောက်မှ ပွက်ထလာသော သဲဗွက် နွံဗွက်များက ရေမျက်နှာပြင်များပေါ်မှာ ကော်ဖီအိုး ဆူပွက်နေသကဲ့သို့ ရှိနေချေသည်။

မြစ်ရေတိုက်စားမှုကြောင့် အမြစ်လိုက် ကျွတ်ပါလာသော သစ်ပင်များ၊ သစ်တုံးများမှာလည်း မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာ အတုံးအရုံးမျောပါနေကြသည်။ ဖောင်ကို ရေစီးကြမ်းကြမ်းတွင် မျောရသည့်အခါ ရေစီးသာသောအချိန်မှာလို စိတ်အေး

လက်အေး မျောချ၍ မရပေ။ ရေကြောင်းတည့်ရန် ရှေ့မျက်စိ တဆုံးတွင် သောင်ခုံ၊ ကျောက်ဆောက်ကျောက်စွယ်များ ရှိမရှိ ကြည့်ရန်နှင့် အကယ်၍ အန္တရာယ်ရှိနေလျှင် ဖောင်လမ်းကြောင်းကို အမြန်ဆုံး ပြောင်းနိုင်ရန်သာ အာရုံစိုက်ကြရသည်။

ထိုသို့ ကြည့်ရင်းမှပင် မိုးလေများ ပိတ်ဆီးနေသောကြောင့် အဝေးသို့ လှမ်းမမြင်ရဘဲ မလှမ်းမကမ်း ရောက်ကာမှ အန္တရာယ်ကို မြင်ရသည့်အခါများလည်း ရှိပေသည်။ ထိုအခါ အနားရောက်ကာမှ ထိုးဝါး၊ ခက်တက်များကို အသုံးပြု၍ ချက်ချင်းလမ်းကြောင်းပြောင်းနိုင်ရန် ကြိုးစားကြရလေသည်။

သို့ကြောင့် မြစ်ထဲမှာ ဖောင်ကိုမြစ်အလျားလိုက် မျောပါစေဖို့ အရေးကြီးသည်။ ကန့်လန့်မျောနေလျှင် အန္တရာယ်ကြီးလှပေသည်။

ရှေ့တွင် ရေအောက်မှာ မြှုပ်နေသော သောင်ခုံ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်နှင့် ခတ်တက်ရှည်များကို အသုံးပြုပြီး ရေကြောင်းပြောင်းနိုင်ရန်

ကြိုးစားကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ချောချောမောမော နှင့် ရသည့်အခါရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ရေစီးသန်သော ရေကြောင်းထဲ ရောက်နေလျှင် အလွယ်တကူမရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ခတ်တက်ကူ၍မှ မရလျှင် ထိုးဝါးနှင့် ထောက်တွန်းကန်ထုတ် ဖို့ရန်သာ ရှိတော့သည်။

ထိုနည်းကတော့ မလွဲမရှောင်သာသုံးရသော နည်း ဖြစ်ပြီး အန္တရာယ်တော့ အလွန်များသည်။ အလေးချိန်များပြီး ရေစီးအရှိန်နှင့် ဝင်လာသော ဖောင်တစ်ခုလုံးကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားအောင် ခွန်အားသုံးပြီး ဆောင့်တွန်းရသော ကြောင့် ထိုးဝါးကျိုးပြီး ရင်ဝကို လာရောက်စိုက်ဝင်ခြင်း၊ ထိုးဝါးနှင့် ရိုက်မိသဖြင့် ရေထဲသို့ စင်ကျခြင်း၊ အရှိန်နှင့် ဝင် ဆောင့်သဖြင့် ရေထဲသို့ စင်ကျသွားနိုင်ခြင်း စသော အန္တရာယ် ရှိပေသည်။

အဆိုးဆုံးက ဖောင်နှင့် ကျောက်ဆောင်ကြားသို့ ဖြုတ်ကျပြီး ညှပ်မိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အကောင်းဆုံးကတော့ ရှေ့

တွင် သောင်ခုံ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျောက်ဆောင်များ ရှိနေသော နေရာကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်ကို အဝေးမှ ရှောင်သွားနိုင်သည်။ ဒါကတော့ ရေကြောင်းသွားလာဘူးသူ များသာ သိနိုင်သော အချက်ဖြစ်သည်။

မည်သည့်မြစ်ချောင်းမဆို တဖြောင့်တည်းရှိတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အကွေ့အကောက်ရှိကြသည်။ သို့ကြောင့် ရေကြောင်းကလည်း တဖြောင့်တည်း စီးနေတာမျိုး မဟုတ် ဘဲ မြစ်အနေအထားအတိုင်း ကွေ့ကာ ကောက်ကာဖြင့် စီး ဆင်းနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ဣတ္ထိဝင်္ကံ နဒီဝင်္ကံ ဆိုသည်မှာ အကွေ့အကောက် များသော မြစ်တို့၏ သဘောကို တင်စားပြောဆိုခြင်းပင်။ ရေကြောင်းတစ်ဖက်မှ စီးလျှင် တစ်ဖက်တွင် ရေတိမ် သို့မဟုတ် သောင်ထွန်းနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ရေကြောင်းပြောင်းသွားသော်လည်း သောင်ခုံများက မူလ နေရာမှ ကျန်နေခဲ့တတ်သဖြင့် ရေကြောင်းသွားလာသူတို့ ချက်စီလည်ကာ ဒုက္ခတွေ့ကြရသည်။

ရေပေါ် ပေါ်နေသော ကျောက်စွန်းများကို အဝေးမှ

မြင်နိုင်သောကြောင့် ရှောင်သွားနိုင်သော်လည်း ရေအောက်မှာ မြုပ်နေသော သောင်ခုံနှင့် ကျောက်စွန်းကျောက်စွယ်များကိုတော့ ရုတ်တရက် တွေ့ဖို့ မလွယ်ချေ။

ယို့ကြောင့် ဝါရင့်ဖောင်သမားကြီးများက ရေပြင်ကိုသာ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လေ့ရှိသည်။ ရေအောက်တွင် ကျောက်ဆောင်၊ ဒါမှမဟုတ် သောင်ခုံရှိနေပါက လှိုင်းကြက်ခွပ်များစိပ်နေခြင်း၊ ရေမျက်နှာပြင် မို့မောက်နေခြင်း၊ ဝဲကတော့လည်နေခြင်းများကြောင့် ကြိုတင်သိနိုင်ကြပေသည်။

ထိုသို့ အဝေးမှ မြင်လျှင် ချက်ချင်း ရေကြောင်းပြောင်းပြီး ရှောင်သွားနိုင်ကြလေသည်။ နီမောင်တို့ ဖောင်ပေါ်မှာ လေးယောက်ပါလာသည်။ ဦးဘမောင်၊ နီမောင်၊ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့စာတွေ မိုးမခရွာမှ စထွက်ကတည်းက အန္တရာယ်ကြီးကြီးမားများနှင့် မတွေ့ရသေးပေ။ ရာသီဥတုကလည်း အကောင်းကြီးမဟုတ်စေကာမူ အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။ မိုးတစ်ခုံစိမ့် ရွာနေသည်မှအပ လေပြင်းမုန်တိုင်းများ တိုက်ခတ်ခြင်းမျိုးတော့ မရှိသေးပေ။

တဲအတွင်းမှာ ရေခွေးကြမ်းအိုးပင် တည်ထားနိုင်ပြီး အပြင်ဘက်မှာတော့ တစ်ယောက်က အမြဲထွက်ကာ ဘင်းစောင့်ရသည်။ သို့မှသာ အန္တရာယ်နှင့်တွေ့လျှင် အချိန်မီ ကြိုတင်ရှောင်တိမ်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်သောအခါ ခြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းဘက်မှ မည်းမောင်သော မိုးရိပ်ဖျားဘက်လာလေသည်။

‘အဘရေ အနောက်တောင်ဘက်က မိုးရိပ်တွေ ဘက်လာတယ်၊ မိုးသက်မုန်တိုင်းများ ကျဦးမလား မသိဘူးဗျ’ ဖောင်ဦးမှ စောထီးက လှမ်းပြောသဖြင့် ဦးဘမောင်က တဲအပြင်သို့ ထွက်ကာ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ အနောက်တောင်ထောင့်ဘက်မှာ တိမ်နီရောင်သမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ...

‘လေပြင်းကျတော့မယ် ထင်တယ်၊ တဲအတွင်းမှာရှိတဲ့ ခွည်းတွေကိုသေသေချာချာ ထုပ်ပြီး ဖောင်တန်းတွေနဲ့ နိုင်အောင် ချည်ထားကြဟေ့၊ နောက်ပြီး တို့ရဲ့ ဖောင်ကို လေညာဘက်ရောက်အောင် ကပ်နိုင်သလောက် ကပ်ထားကြရအောင်’

ဟု အော်ဟစ် သတိပေးသဖြင့် အားလုံး အပြင်ထွက်
လာကြပြီး ခတ်တက်များကိုယ်စီကိုင်ကာ သစ်ဖောင်ကို
အနောက်ဘက် ကမ်းရောက်အောင် ကပ်ကြလေသည်။
သို့သော် တိုက်ခတ်နေသော လေက အနောက်ဘက်မှ အရှေ့
ဘက်သို့ ဦးတည်နေရာ လေဆန်ဖြစ်နေသောကြောင့်
ရုတ်တရက် မလွယ်ကူလှပေ။

ထိုသို့ ကြိုးစားနေရင်းမှပင် လေကတဖြည်းဖြည်း
ပြင်းထန်လာသည်။ ကြိုးစားနေရင်းမှပင် သစ်ဖောင်က
အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ မရောက်တော့ဘဲ ရေလည်ခေါင်သို့
ပြန်ရောက်လာသည်။ သစ်ဖောင်ဆိုတော့လည်း အခက်သာ
ပင်။ လှေသမ္ဗန်လို ကိုယ်သွားချင်သည့်နေရာကို အလွယ်
တကူ ရောက်အောင် မသွားနိုင်ပေ။ လေနှင့်အတူ မိုးသီးမိုး
ပေါက်များပါလာသည်။

လေပြင်းနှင့်ပါလာသော မိုးပေါက်များက အရှိန်ဖြင့်
ဝင်ရောက်ထိမှန်ရာ အသားများပင် စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်လာကြ
သည်။ ခဏချင်းမှာပင် မုန်တိုင်းကျလာတော့သည်။

စောစောက သာမန်မျှသာ ရှိသော ရွှေလီမြို့

ချက်နာပြင်ပေါ်မှာ မုန်တိုင်းအစွယ်ရာများကြောင့် အကျည်း
တန်လာလေတော့သည်။ လေက ရေစီးကြောင်းကို ဘေး
တိုက်အနေအထား တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် ချက်ချင်း လှိုင်း
လုံးများ ထလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းဝေသွားလေ
တော့သည်။ ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်ဖို့ ဝေးရော... တစ်လံနှစ်လံ
အကွာလောက်ကိုပင် မမြင်ရတော့ပေ။

‘အဘရေ မုန်တိုင်းကျလာပြီဗျ’

‘မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဖောင်တန်းတွေကို မြဲမြဲကိုင်
ပြီး သတိနဲ့သာ နေကြပေရော’

‘အနောက်ဘက်က လေရောမိုးရော တိုက်နေတော့
အောင်က အရှေ့ဘက်ကမ်းဘက်ကို သွားနေတာဗျ’

‘ခတ်တက်တွေနဲ့ ကြိုးစားတွန်းလို့ မရဘူးလား’

‘လေက သိပ်ဆန်နေတော့ မရနိုင်ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခတ်တက်တွေကို တင်ပြီး ထိုးဝါးတွေကို
အဆင်သင့် ကိုင်ထားပေရော၊ ကမ်းနဲ့ နီးလာရင်

ထိုးဝါးနဲ့သာ ထောက်ပြီး ကန်ထုတ်ကြပေရော’

လေးယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

ကြားလောက်အောင် မနည်းကို အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြရသည်။ ထိုသို့ ပြောနေရင်းမှာပင် လေရောမိုးပါ ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာကာ လှိုင်းလုံးများပင် ထလာသောကြောင့် လှိုင်းလုံးများက သစ်ဖောင်ပေါ်သို့ တဝေါဝေါနှင့် ပြေးတက်လာလေသည်။

သစ်ဖောင်မှာ လှေသမ္ဗန်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသော အရာမဟုတ်သောကြောင့် လှိုင်းတက်လာလျှင် ရေအောက်သို့ မြုပ်သွားပြီး လှိုင်းဆင်းသွားလျှင် ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။ လေပြင်းဒဏ်၊ လှိုင်းပုတ်သည့်ဒဏ်ကြောင့် ဖောင်ပေါ်မှ ယာယီတဲကလေးမှာ လွင့်ကျလုမတတ် ဖြစ်နေချေပြီ။ ဒါတောင် အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ဖောင်တန်းများဖြင့် တွဲချည်ထား၍သာ တော်ရော့သည်။

လေပြင်းများတိုက်ခတ်မှု၊ လှိုင်းလုံးများ၏ ပုတ်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ဖောင်က အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ပါသွားပြီး နောက်ဆုံးတော့ ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းများနှင့် ချိတ်မိ၊ ပွတ်မိလေတော့သည်။

‘ခိုး ... ဝုန်း ... ဂလုံး’

‘ကျွဲ ... ကျွဲ ... ကျွဲ’

ထိခိုက်မိသံများနှင့်အတူ ဖောင်တန်းချည်ထားသော ကြိုးများက အသံမြည်လာတော့သည်။

‘ခိုး ... ခိုး’

ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်တုံးများဖြင့် ဝင်ဆောင့်မိသောကြောင့် သစ်ဖောင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားတော့သည်။ ဖောင်ပေါ်မှ လူများလည်း အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ သွားတင်နေပြီး ရှေ့ဆက်မသွားတော့ပေ။

‘ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ’

ဖောင်က ရပ်တန့်သွားသည်နှင့် ရေလုံးများက ဖောင်ပေါ်သို့ လျှံတက်လာရာ ခဏချင်းမှာပင် သစ်ဖောင်ပေါ်မှ တဲအိမ်ကလေးမှာ ရေစီးဖြင့် မျောပါသွားလေတော့သည်။ လေးယောက်သား သစ်ဖောင်ကို ကျောက်တုံးပေါ်မှ ကျစေရန် ထိုးဝါးများဖြင့် တွန်းချသော်လည်း မရပေ။

‘ကျွဲ ... ကျွဲ ... ကျွဲ’

ဖောင်ကို ချည်ထားသော ကြိုးများက တင်းသည်

ထက် တင်းလာချေပြီ။ နောက်ဆုံး ထိုးဝါးတစ်ချောင်းကိုင်ပြီး နီမောင် ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်။ ရေစီးသန်လှသော ကြောင့် ဖောင်ကို ကိုင်ပြီး ကျောက်တုံးပေါ်တက်သည်။

ကျောက်တုံးနှင့် သစ်လုံးကြားထဲသို့ ထိုးဝါးကို ထိုးသွင်းပြီး ပရုံးဖြင့် အားစိုက်ကာ ထမ်းသည်။ ကုပ်သဘောမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် အားစိုက်လိုက်သည်နှင့် သစ်ဖောင်က ကျောက်ဆောင်စွန်းနှင့် ညှိနေရာမှ လွတ်သွားလေတော့သည်။

‘ဝေါ ... ဝေါ .. ဝေါ’

ရေထဲသို့ အရှိန်ဖြင့် ပါသွားသောအခါ ဖောင်စီ နောက်ဘက်တွင် ပိုတန်းကြိုးတစ်ချောင်း ပြတ်ထွက်သွားကာ သစ်လုံးများက ကားထွက်သွားသည်။ အထိန်းအကွပ် မဲ့သွားသောအခါ ရေစီးထဲမှာ ဗရမ်းပတာဖြင့် ခါယမ်းလျှော် ရှိနေသည်။

နီမောင်က ရေထဲမှ ကူးကာ ဖောင်နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ ဖောင်ဦးပိုင်းမှ ပိုတန်းတစ်ချောင်းသာ ကျန်ပြီး နောက်ဘက်မှ သစ်လုံးများ ယမ်းနေသည်ကို မြင်သော

အခါ စိုးရိမ်သွားမိသည်။ သည်ပုံအတိုင်းသွားလို့ ရှေ့ဘက်မှ ပိုတန်းကြိုးပါ ထပ်ပြတ်သွားလျှင် သစ်လုံးများ တစ်လုံးစီ ဖြစ်သွားလျှင် မလွယ်တော့ပေ။

သို့ကြောင့် ဖောင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ...

‘ကျွန်တော့်ဆီကို နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းပစ်ချလိုက်မျိုး’

ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်သောအခါ ဖောင်ပေါ်မှ

ကြိုးတစ်ချောင်း ပစ်ချပေးသည်။ ကြိုးစကို ဖမ်းမိသည်နှင့်

ဖောင်အောက်မှ ငုတ်ပြီး ဖောင်ကို သိုင်းပတ်လေသည်။ ထို

အလုပ်မှာ လွန်စွာ အန္တရာယ်များသော အလုပ်ဖြစ်သည်။

ရေအောက်သို့ ဝင်သွားခိုက် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်

များနှင့် တွေ့ပါက ကြိတ်မိကာ အသက်ဆုံးနိုင်ပေသည်။

နီမောင်သည် ကြိုးစတစ်ဖက်နှင့် ဖောင်တစ်ဖက်သို့

ထွက်ရန် အတော်ကြိုး ကြိုးစားမှ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွား

သည်။ ထိုကြိုးစကို ဖောင်ပေါ်မှ လူများကို ပေးလိုက်သော

အခါ ကြိုးစနှစ်ချောင်းကို ပူးပြီး တဖြည်းဖြည်း ဆွဲယူသော

အခါ ရေထဲမှာ ပြန်ကျနေသော သစ်လုံးများက တဖြည်းဖြည်း

နှင့် ပြန်စုသွားလေသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်တော့ ပိုတန်းနှင့် ပြန်ဆွဲချည်ကြသည်
ဖောင် အခြေအနေကောင်းသွားတော့မှ နီမောင်က သစ်ဖောင်
ပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ ကျန်လူများက သူ့ကို သူရဲကောင်း
တစ်ယောက်လို ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးကြလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မုန်တိုင်းအရှိန်က အစွယ်ကို
ကျသွားပြီး သာမန်မိုး သာမန်လေမျှလောက်သာ ကျ
တော့သဖြင့် မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာလည်း လှိုင်းကျဲသွားပေပြီ။

သို့သော် မိုးကတော့ တစ်မိမိမိရွာနေဆဲပင်။ သူတို့
တတွေမှာ နားစရာ တဲမရှိ၊ လဲလှယ်စရာ အဝတ်အစားတွေ
လည်း မရှိတော့သည့်အတွက် ခါးဝတ်ခါးစား ရေစိုအဝတ်များ
နှင့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နေကြရလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း တစ်ယောက်မှ စိတ်ဓာတ်မကျကြသေး
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ... မကြာမီ မိုးမိတ်သို့ ရောက်တော့
မည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

အခန်း [၈]

မိဉာဉ်ဖြူတောင်မှ လာသောသူ

စိတ်က အဘယ်မျှပင် ပြင်းထန်၍ တင်းထားသည်ဆို
စေကာမူ လူက မခံနိုင်ပေ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရေစို
အဝတ်ဖြင့် မိုးထဲလေထဲမှာ နေရသောဒဏ်၊ ပင်ပန်းသောဒဏ်
များကြောင့် နီမောင်တစ်ယောက် ရွာပြန်ရောက်သောအခါ
ဖျားလေတော့သည်။

တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာအောင် အပြင်းဖျားပြီးမှ အဖျား
ကျသွားသည်။ သို့သော် ကောင်းစွာ နုလဲမထူနိုင်ပေ။

အိပ်ပျော်နေချိန်တွင် ကယောင်ကတမ်း အိပ်မက်များကို အမြဲ မြင်မက်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့ နေ့လည်အချိန် ဆေးသောက်ပြီး တစ်ရေး အိပ်နေစဉ် ဆန်းကြယ်သော အိပ်မက်တစ်ခု မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် တောနက်ကြီးဟစ်ခုအတွင်း သို့ ရောက်သွားရာမှ ထိုတောထဲတွင် ဆင်နှစ်ကောင်ကို တွေ့နေရသည်။ တစ်ကောင်က ဆင်မကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ကောင်က ဆင်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့မြင်နေရာမှ တစ်နေရာရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်သဖြင့် ကျည်ဆံက ဆင်ပေါက်ကလေး၏ နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဖောက်ထွက်သွားပြီး ဆင်မကြီးကို ထိမှန်သွားလေရာ နေရာမှာတင် လဲကျသေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ဆင်ပေါက်ကလေးမှာ မိခင်ဆင်မကြီးအနီး၌ တကျိကျီ အော်ဟစ်နေလေသည်။

အတန်ကြာ၍ ထိုနေရာသို့ ဆင်ပစ်သမားများ ရောက်လာသောအခါ ဆင်ပေါက်ကလေးက နေရာမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ထိုဆင်ပေါက်ကလေးမှာ အခြား

မဟုတ်ပေ။ သစ်ငုတ်စူးထားသောကြောင့် သူကိုယ်တိုင် ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်ရသော ဆင်ပေါက်ကလေးမင်ဖြစ်တော့သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ထိုဆင်ပေါက်ကလေးနှင့် ပြန်တွေ့ရသောအခါ ဆင်ပေါက်ကလေးက

‘သခင် ... ကျုပ်က သခင်ကို လိုက်ရှာနေတာ၊ ကျုပ်တို့ လာခေါ်ပါ။ ကျုပ် သခင်တို့နဲ့ နေမယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

‘ကျုပ်ကို လာခေါ်ပါ။ ကျုပ်သခင်တို့နဲ့ပဲ နေမယ်’

ဆင်ပေါက်ကလေးက ထိုစကားကို အထပ်ထပ် အခါခါ ပြောနေသည်ဟု နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။ အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးလာတော့ ထိုအသံများက နားထဲမှာ ဝှဲတင်ထပ်နေလေသည်။

‘လူလေး ... ငန်းဆေးတစ်ခွက်လောက် ထပ်သောက်လိုက်ဦး၊ မင်း အပူကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

ဦးဘမောင်က အနားမှာ လာထိုင်ပြီး ဆေးတိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေရင်းနှင့် မေးသည်။

‘ကျွန်တော် ဆင်ပေါက်ကလေးကို အိပ်မက်မက်နေ တယ်အဖေ’

သူ့စကားကြောင့် ဦးဘမောင်မှာ အံ့ဩသွားလေ သည်။

‘ဘယ် ဆင်ပေါက်ကလေးကို ပြောတာလဲ’

‘ဟို ကျွန်တော်တို့ တောထဲမှာ မုန်တိုင်းမိနေတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ ဆင်ပေါက်ကလေးကို ပြောတာ’

‘မင်း စိတ်စွဲနေလို့ မက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ရော့ရော့ ဆေးတစ်ခွက်သောက်ပြီး ပြန်အိပ်လိုက်’

ဦးဘမောင်က ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် ပြောကာ နီမောင် ကို ဆေးတစ်ခွက်တိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော် စိတ်မစွဲပါဘူး အဖေရဲ့၊ သူ့ကို သတိ တောင်မရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို သေသေချာချာကို တွေ့ နေရတာ’

‘ဘယ်လိုများ တွေ့လို့လဲ’

‘သူ့ အမေ ဆင်မကြီးက မုဆိုးတွေ သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့ သေသွားခဲ့တာ၊ ကျည်ဆံက သူ့နားရွက်တစ်ဖက်ကိုတောင် ဖောက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသေးတယ်’

‘မင်းဟာ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ’

ဦးဘမောင်က ဆေးဗူးထဲမှ ဆေးရွက်အနည်းငယ် ထုတ်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲကို ထည့်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီအတိုင်းကို တွေ့ရ တာ၊ ဆင်မကြီး သေသွားတော့ သူတစ်ကောင်တည်း လျှောက်သွားရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ကြတာ ဖြစ်မယ်’

‘မင်းစိတ်စွဲနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် လူကလေးရယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်တော့ ဒီအိပ်မက် ကို ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်မိတာပဲ’

ဦးဘမောင်က ဘာမှ မှတ်ချက်ပေးမနေတော့ဘဲ နီမောင်ကို ဆေးတိုက်ပြီးသည်နှင့် နေရာမှ ထသွားလေ တော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ပေါ်သို့ အမျိုးသမီးတစ် ယောက်တက်လာလေသည်။

ခင်အေးမူပင်ဖြစ်သည်။ ခင်အေးမူက နီမောင်နှင့်

အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်၊ ငယ်စဉ်က ကျောင်းနေဘက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

‘ခင်အေးမူပါလား’

‘ဟုတ်တယ်အဘ၊ နီမောင်တစ်ယောက် အတော် နေ မကောင်းဖြစ်နေတယ်ကြားလို့ သတင်းလာမေးတာ’

‘အခုတော့ နည်းနည်းသက်သာသွားပါပြီ’

အဖေနှင့် ပြောနေသော စကားသံရပ်သွားပြီး မိမိရှိ ရာသို့ လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။ ခင်အေးမူ က လက်ထဲမှာ ချိုင့်တစ်လုံးကိုင်ပြီး အနားသို့ လျှောက်လာ သည်။

‘နင် ဈေးရောင်းမထွက်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း ဒီနေ့ ဈေးရောင်းမသွားဘူး၊ နင် နေ မကောင်းဘူးသတင်းကြားလို့ ဆန်ပြုတ်လာပို့ပေးတာ’

‘အခုတော့ နည်းနည်းသက်သာသွားပါပြီ’

‘စောထီး ပြောပြလို့ သိရတာ၊ နင်တို့ မုန်တိုင်းတွေ ထဲမှာ မိုးမိတ်ကို သစ်ဖောင်သွားပို့ကြတာဆို၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာလဲ မြသင်းကြူတို့ သစ်ဖောင်မို့လို့ ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့ကြားက သက်စွန့်ဆံဖျား သွားပို့ပေးတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ တို့သွားတုန်းက မုန်တိုင်း မရှိပါ ဘူး၊ လမ်းရောက်တော့မှ မိတာပါ’

‘နီမောင်ရယ် ငါမသိတာကျနေတာပဲ။ နင်ကလေ မြသင်းကြူကသာ ခိုင်းရင် ငရဲသွားပါဆိုရင်တောင် သွားမယ့် လူစားမျိုးပါ မဟုတ်ဘူးလား’

နီမောင်က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပေ။ ခင်အေးမူ ပန်းကန်ဖြင့် ထည့်ပေးသည့် ဆန်ပြုတ်ပူပူလေးကို တစ်စွန်း နှစ်စွန်း ခပ်သောက်လိုက်သည်။

‘နင်ကလည်း ငါ့ကိုပဲ အပြစ်မြင်နေတယ်၊ တို့က အလုပ်သမားတွေပဲ ပိုက်ဆံရရင် ဘယ်သူခိုင်းခိုင်း လုပ်ပေးရ နာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် အန္တရာယ် များတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရသတဲ့လား၊ သူတို့က ကိုယ်ကျိုး အတွက်ဆိုရင် လူကို လူလိုမြင်တဲ့သူတွေမဟုတ်လား၊ နင် သည်း အသိသားနဲ့’

‘ကဲပါ တော်ပါတော့ ခင်အေးမူရယ်၊ နင်လာမှပဲ နည်းနည်းသက်သာနေတဲ့ ရောဂါလေးတောင် ပြန်တိုးလာ သလိုပဲ’

‘ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ’

ခင်အေးမူက နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ တကယ်တော့ ခင်အေးမူမှာ ငယ်စဉ် ကတည်းက နီမောင်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နီမောင်ကတော့ သူမအပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်လို့ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုသာ သဘောထားလေ သည်။

ရက်အတန်ကြာသည်အထိ အိပ်ယာပေါ်မှာ နေခဲ့ရ သဖြင့် ပျင်းလှပြီဖြစ်ရာ အတော်အတန် ကျန်းမာရေးကောင်း လာသည်နှင့် တောတက်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

အဖေနှင့်အမေကတော့ နေကောင်းကာစမို့ အိမ်မှာ နေချင်နေခဲ့ဖို့ ပြောသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း မနေခဲ့ လိုသောကြောင့် ဇွတ်လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတောထဲသို့ လိုက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်ချက်က ကြိမ်

ကောင်းကောင်းရရန် အတွက်ဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ချက်က ဆင်ပေါက်ကလေးနဲ့များ ထပ်တွေ့ရလေမလား ဟူသော အတွေးဖြင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ရွှေလီမြစ်ဝှမ်း တောထဲမှာ ရာသီဥတု သာယာပြီး မိုးလေကင်းရှင်းနေသည်။ တောတွင်းသို့ ရောက် သည်နှင့် အဖေနှင့်အမေက တစ်လမ်းသွား၍ သူက ကြိမ်ကောင်းကောင်းရစေရန် တောင်ကျောတစ်ခုပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်း တက်လာခဲ့သည်။ တောင်ကျောပေါ်မှာ ကြိမ်တောများ ရှိလေသည်။

ကြိမ်တောသို့ သွားရသည်မှာ အန္တရာယ်တော့ ရှိ သည်။ ကြိမ်ဖူးကြိမ်နုများကို ဆင်များက လွန်စွာကြိုက်သော ကြောင့် ကြိမ်ရာသူတို့မှာ ဆင်အုပ်နှင့် မကြာခဏ ပက်ပင်း တိုးလေ့ရှိပါသည်။

ဆင်များနှင့်တွေ့၍ ကြိမ်တောထဲမှာ ပြေးရလျှင် မလွယ်ကူလှပေ။ ကြိမ်တောမှာ ဆူးများသောကြောင့် လူ တစ်ယောက်အတွက် ပြေးပေါက်မလွယ်သလောက် ဆင်များ ကတော့ အလွယ်တကူ နင်းချေကျော်ဖြတ် သွားနိုင်ပေသည်။

သို့ကြောင့် ကြိမ်တောထဲမှာ ဆင်လိုက်ခံရလျှင် အန္တရာယ် အလွန်များလှပေသည်။ နီမောင်သည် တောကျောပေါ်မှာ ရှိသော ကြိမ်တောသို့ မဝင်မီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ လှုပ်ရှားမှုတော့ မတွေ့ရပေ။ ဆင်အော်သံလည်း မကြားရသဖြင့် ဓားကို ကိုင်ပြီး ကြိမ်တောရှိရာသို့ တက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် စိတ်ကြိုက် ကြိမ်ပင်များကို ခုတ်၍ဆွဲယူလေသည်။ ကြိမ်ပင်မှာ နွယ်ပင်အမျိုးအစားဖြစ်သောကြောင့် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်နေ၍သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအပင်များကို နွယ်ပတ်နေ၍သော်လည်းကောင်း၊ အလွယ်တကူ ဆွဲချယူ၍ မရပေ။

ထို့ပြင် ကြိမ်ဆူးများ ရှိသောကြောင့်လည်း ကြိမ်တစ်လုံးရဖို့အတွက် သွေးထွက်သံယို လုပ်ရသည်အထိ ရှိကြလေသည်။

နီမောင်သည် စိတ်ကြိုက်ကြိမ်လုံးများကို ရွေးချယ်၍ ခုတ်ယူနေစဉ်မှာ မလှမ်းမကမ်းကြိမ်တောအတွင်းမှ 'ကျီ' ခနဲ ဆင်အော်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

'ဟင်'

အသေအချာနားစွင့်ကြည့်တော့လည်း တောတိုးသံလည်း မကြားရ၊ နောက်ထပ် အော်သံလည်း မကြားရပေ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ် ကြိမ်လုံးများ ထပ်ခုတ်နေစဉ် တောတိုးသံနှင့် ဆင်အော်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ ဆင်ပေါက်ကလေး အော်သံများ ဖြစ်သကဲ့သို့ပင် မလားဟု နားစွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မဟုတ်ပေ။ တောတိုးသံနှင့် အော်သံမှာ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်၏ အော်သံမျိုးဖြစ်လေသည်။

'ငါ စောစောက နားစွင့်ကြည့်ရန်က ဘာသံမှ မကြားရဘူး၊ သင်းကွဲဆင်တစ်ကောင်ကောင်များ ဒီဘက် ရောက်လာရောသလား'

ဟု တွေးကာ အန္တရာယ်ရှိလျှင် အလွယ်တကူ ရှောင်နိုင်ရန် အကိုင်းအခက်များသော တောင်သရက်ပင်ကြီးပင်အနီးသို့ ကပ်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ကြိမ်တောထဲမှ တောတိုးလာသံ ကြားရပြီး သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ ရှားလှားလာလေသည်။

‘ဟင်’

တောစပ်မှ တိုးထွက်လာသည်မှာ သူထင်သလို ဆင် တစ်ကောင်တော့ မဟုတ်ပေ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် လောက်ရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လက်ထဲ မှာလည်း ကြိမ်ဖူးများကို ကိုင်ထားလေသည်။ မိမိ ထင်ထား တာက ဆင်၊ တောထဲက ထွက်လာသည်ကလူဖြစ်နေသဖြင့် နီမောင်လည်း တအံ့တဩဖြင့် သစ်ပင်အကွယ်မှ ထွက်သွား လေသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို မြင်တော့ အံ့ဩဟန်မပြချေ။

‘ငါ့မောင်က ဘယ်ရွာကလဲ’

‘ကျွန်တော် မိုးမရွာကပါ။ အစ်မကရော ဘယ်မှာနေ တာလဲ’

‘အစ်မတို့က ဒီတောထဲမှာပဲ နေကြတာပါပဲ’

ထိုစကားကြောင့် အနည်းငယ်တော့ အံ့ဩသလို ဖြစ် သွားသည်။ နောက်မှ ရွာသို့ မပြန်ကြဘဲ တောထဲမှာ စခန်းချ နေကြသော သစ်ခုတ်သည့်အဖွဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ကြိမ်ရှာသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့မှ ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေသည်။

‘အခု အစ်မ တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဟုတ်တယ် အစ်မသားလေး ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေ တာပါ’

‘ဟင် ကလေးက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘နို့တောင် မခွဲသေးပါဘူး ငါ့မောင်ရယ်’

ထိုစကားကြားတော့ နီမောင်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း တော့ ထူးဆန်းသလို ထင်လိုက်မိသည်။ နို့ခွဲစကလေး တစ် ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တောထဲမှာ လျှောက်သွား နေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဒီအမျိုးသမီးတခုခုတော့ လွဲနေပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။

‘အစ်မသားလေးရဲ့ နာမည်က ကံကောင်းလို့ ခေါ် တယ်။ သားအမိနှစ်ယောက် ကြိမ်ဖူးလာရှာရင်း မုဆိုးတစ် ယောက်က သေနတ်နဲ့ပစ်လို့ သားအမိနှစ်ယောက် လူစုကွဲ သွားကြတာပါ’

‘ဟင်’

ထိုစကားကြားတော့မှ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေ သော အမျိုးသမီးကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့ ရင်ဘတ် တစ်နေရာမှာ စွန်းနေသော သွေးကွက်ကို သတိပြုမိလိုက် သည်။ နှလုံးခုန်သံက ဒိန်းကနဲ ဆောင့်တက်လာသည်။

နေမကောင်းဖြစ်နေစဉ်က ထူးထူးခြားခြား မထင်
သော အိပ်မက်ကို ပြန်သတိရလိုက်ပြီး အထိတ်တလန့်
ကာ နောက်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည့်
အမျိုးသမီးက နီမောင့်အခြေအနေကို သတိပြုမိလိုက်
သည်။

‘မကြောက်ပါနဲ့၊ ငါ့မောင်ရယ်၊ အစ်မက မင်းကို နှစ်
ပေးမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကူအညီ တောင်းချင်လို့ လာတာ
ပဲ’

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘တကယ်လို့ အစ်မသားလေးကို တွေ့တဲ့အခါ ခင်
ပြီး မွေးထားပေးဖို့ မှာချင်လို့ပါ’

‘ကျွန်တော်က မွေးရမယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းနေ
အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့ပါ၊ အစ်မ သွားတော့မယ်နော်’

‘နေ ... နေပါဦး အစ်မက ဘယ်ပြန်မှာလဲ၊ နောက်
နောက်ပြီး အစ်မရဲ့သားလေးကို တွေ့ရုံနဲ့ အစ်မရဲ့
ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လို သိပါ့မလဲ’

‘သူ့နာမည်က ကံကောင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ သူ့နာမည်
ကံကောင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ သူ့နာမည်
ကံကောင်းလို့ ခေါ်တယ်’

ခေါ်လိုက်ရင် သူသိပါတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ နားရွက်တစ်
ဖက်မှာ ကျည်ဆံထိထားတဲ့ အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိပါတယ်၊
အဲဒါကို ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်’

‘ဒါထက် သူ့ကို ပြန်တွေ့ရင် အစ်မဆီကို ဘယ်လို
ပြန်ပို့ပေးရမလဲဟင်’

‘အစ်မတို့တော့ ပြန်တွေ့ဖို့ ဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးကွယ်၊
မင်းတကယ်လို့ အစ်မကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဝိညာဉ်
ဖြူတောင်ဇုန်သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့ကွယ်’

ဟု ပြောဆိုကာ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့
သည်။ နီမောင်က ပါးစပ်အဟောင်းသား တအံ့တဩဖြစ်ကာ
နေရာမှ ရပ်လျက်သား ကျန်နေခဲ့တော့သည်။

အခန်း [၉]

တိုက်ဆိုင်လှသော ကံကြမ္မာ

တကယ်တော့ သူတို့ဘဝထဲသို့ မိသားစုသဖွယ်
ရောက်ရှိလာမည့် ကံကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံမှာ ထိုကဲ့သို့
အံ့ဩဖွယ်ရာများနှင့် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ရွှေလီတောတွင်းမှ ကြိမ်တောထဲတွင် အမျိုးသမီး
တစ်ဦးနှင့် ထူးဆန်းစွာတွေ့ဆုံခဲ့ရပြီးနောက်တွင် နိမောင်
သည် နေမကောင်းစဉ်က မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို မကြာခဏ
သတိရနေမိသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

'ငါ တောထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ မုန်တိုင်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဆင်ပေါက်ကလေးနဲ့ ဘယ်လိုများ ပစ်သက်နေလို့လဲ၊ ကံကောင်းဆိုတာ အဲဒီ ဆင်ပေါက်ကလေးကို ပြောတာများ ဖြစ်လေမလား'

ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိသည်။ နောက်ပိုင်းရက်များတွင် သစ်ဖောင်ချရာ အငှားလိုက်သွားသောကြောင့် တောထဲသို့ မရောက်ပြန်ပေ။ ရွာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ ရောက်လာပြီး အဖော်ညှိပေးသည်။

'နီမောင်ရေ ... အထက်ဘက်မှာရှိတဲ့ အစိုးရာထုတ်လုပ်ရေးစခန်းက ဆင်ကျုံးသွင်းဖို့အတွက် လူလိုဒီရွာကို လာငှားနေတယ်၊ တို့ ၃ ယောက် လိုက်သွားမလား'

'တခြားအလုပ်မပေါ်ရင် လိုက်သွားကြတာပေါ့' သစ်ထုတ်လုပ်ရေး စခန်းများက လုပ်ငန်းတွင် အပြုရန် ဆင်ဖမ်းထွက်လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ဖမ်းရာတွင် မိလိန်ကဟု ခေါ်သော ကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းနည်း၊ မေ့ဆေးသေ

ဖြင့် ပစ်ဖမ်းခြင်းအပြင် ဆင်ကျုံးသွင်းဖမ်းခြင်း စသော နည်းများဖြင့် ဆင်ဖမ်းကြလေသည်။

အခြားနည်းနှစ်မျိုးအတွက် လူမလိုသော်လည်း ဆင်ကျုံးအတွက်ဆိုလျှင် လူလိုသည်။ ဆင်ကျုံးအတွက် လူသုံးဆယ့်တစ်ယောက် ရှိရပေသည်။

သို့ကြောင့် စခန်းမှ လူများဖြင့် မပြည့်စုံပါက အခြားလူများကို နေ့စားအဖြစ် ခေါ်သုံးကြရသည်။ ထိုသုံးဆယ့်တစ်ယောက်မှာ သောင်ဆရာခေါ်သော ကျုံးလူကြီးတစ်ယောက်၊ တံခါးမှူးတစ်ယောက်၊ စခန်းမှူးတစ်ယောက်၊ ဆင်ဖမ်းအုပ်စုမှူး လေးယောက်နှင့် ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့သား နှစ်ဆယ်၊ စခန်း အထွေထွေအလုပ်သမား သုံးယောက်တို့ဖြစ်သည်။

အထွေထွေ အလုပ်သမားတို့မှာ ချက်ရေးပြုတ်ရေးနှင့် ရိက္ခာအတွက် တာဝန်ယူပေးကြရသည်။ တကယ်တော့ ဆင်ဖမ်းသော ရာသီမှာ အောက်တိုဘာလလောက်တွင် စလေ့ရှိသော်လည်း အရေးပေါ် လိုအပ်သည့်အခါ ဆင်ဖမ်းထွက်လေ့ရှိသည်။ ဆင်ကျုံးတည်ဆောက်ရန်အတွက် နေရာ

ရွေးသောအခါ ဆင်ရိုင်းများ မကြာခဏ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ပြုသော နေရာကို ရွေးချယ်ကြသည်။

အရိပ်အာဝါသကောင်းသောနေရာ၊ စမ်းချောင်းနေ အိုင်နှင့် နီးသောနေရာ၊ ပစ္စည်းများ သယ်ယူရန် အခက်အခဲ မရှိသော နေရာ၊ မတ်စောက်သော နေရာနှင့် မြေပြန့်သက် သက် မဟုတ်သောနေရာ။

ထို့ပြင် ဆင်ရိုင်းများ လေ့ကျင့်ရန် ကောင်းသော နေရာနှင့် ဆင်ကျုံးသောက်ရန်တွင် အသုံးပြုမည့် သစ်ထဲ စသည်တို့ ရရှိနိုင်မည့် နေရာတို့ကို အဓိက ရွေးချယ်ရသည်။ ဆင်ရိုင်းတောဖမ်းသောကျုံးမှာ တစ်ဖက်ကျဉ်း၊ တစ်ဖက် ကျယ်ဖြင့် စတုဂံပုံသဏ္ဍာန်ရှိပေသည်။

ဆင်ကျုံးအကြီးအသေးလိုက်ပြီး အလျားပေ ၆၀ နှု ပေ ၁၀၀ အထိ ရှိကြသည်။ ကျုံးဆောက်ရာတွင် ကျုံးတံခါး တိုင်လေးလုံး၊ ကျုံးတိုင်အလုံးသုံးဆယ်၊ မျောတိုင်တန်း အလုံး သုံးရာခန့်လိုသည်။ ၎င်းတို့ကို ချည်ရန်အတွက် သံကို မသုံးဘဲ အုန်းဆံကြိုးနှင့် ကြိမ်နီကြိုးများကိုသာ အသုံးပြုကြသည်။

ဆင်ဖမ်းရန် ကြိုးကို လျှော်ကြိုးကို ကျစ်ပြီး အသုံးပြုကြသည်။ အချို့သစ်စခန်းများကတော့ ဆင်ဖမ်းရန်အတွက် မနီလာ ကြိုးများကို သုံးပြီး အတော်များများကတော့ တောထဲမှာ အလွယ်မကူ ရနိုင်သော လျှော်ကြိုးကိုသာ အသုံးများကြ လေသည်။

စတုဂံပုံသဏ္ဍာန် ကျုံးတိုင်များကို တစ်တိုင်နှင့်တစ် တိုင် တစ်ဖေခန့်ကွာပြီး မြေထဲသို့ သုံးပေခန့် ဝင်အောင် စိုက် ကြရသည်။ မျောတန်းများကိုတော့ ခိုင်ခန့်အောင် အုန်းဆံ ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ကြသည်။

ဆင်ကျုံးကို စိတ်တိုင်းကျ တည်ဆောက်ပြီးသော အခါ ဆင်ဖမ်းထွက်မည့်နေ့ကို နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးကြရ သည်။ ပြီးလျှင် ဆင်ဖမ်းထွက်မည့်သူများ ရေမိုးချိုး ကိုယ် လက်သန့်စင်ကြပြီး မိမိတို့ ကိုးကွယ်ရာ ၁၇ ရာဂျိရိုးခြင်း၊ တောပိုင်တောင်ပိုင်များကို တင်မြှောက်ပသခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြရသည်။

ဆင်ဖမ်းထွက်မည့်သူများ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်း ချက်များကလည်း ရှိပေသေးသည်။

၁။ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ကိုင်တွယ်ခိုးယူခြင်း။

၂။ သူတစ်ပါး သားမယား၊ သမီးပျိုတို့ကို ပစ်မှားကျူးလွန်ခြင်း အလျင်းမရှိစေရ။

၃။ သောင်ဆရာ၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ သားကြီးငါးကြီးများကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ စားသောက်ခြင်းလုံးဝ မပြုလုပ်ရ။

၄။ လင့်စောင့်နေစဉ်အတွင်း ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ တံထွေးထွေးခြင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် မစွန့်ရ။ အကယ်၍ တံထွေးထွေးခြင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်လိုပါက အသင့်ဆောင်ထားသော ဝါးဆစ်ပိုင်းအတွင်း သို့သာ စွန့်ရခြင်း အစရှိသည့် အချက်များဖြစ်သည်။

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ အဖွဲ့လိုက်ခွဲပြီး ဆင်မောင်းထွက်ကြရသည်။ ဆင်မောင်းထွက်ရာတွင် တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်အထိ ကြာချင်ကြာတတ်သဖြင့် အပိုရိက္ခာနှင့် ဆင်မောင်းရန်အတွက် ဗျောက်အိုးထုပ်များကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်ကြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကိုယ်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်

ဆင်မောင်းထွက်ကြရာတွင် နီမောင်း စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့က အခြားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့ သွားကြလေသည်။

နီမောင်းသည် တစ်ခေါက်ဆင်ဖမ်းရန် လိုက်လာခြင်းအကြံနှင့်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ဆေးကုပေးလိုက်သော ဆင်ပိုင်ကလေးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆင်မောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ ခွေးကြောင်မောင်းနှင့်သလို အနားကပ်၍ မောင်းရသည်မဟုတ်ဘဲ အဝေးမှ လူလုံးလူယောင်ပြု၍ မောင်းရခြင်းဖြစ်ရာ တွေ့နိုင်ဖို့ ချွယ်လှပေ၊ အကယ်၍ အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရလျှင်လည်း မှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဆင်မောင်းသမားများ ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်လာသော ဆင်များကို ပထမမီးပိတ်၊ ဒုတိယမီးပိတ်များနှင့် ခြောက်လှန့်ကာ ကျုံးတခါးပေါက် ရောက်အောင် မောင်းနှင်ကြရသည်။

ကျုံးထဲ မရောက်မီ ဟင်နှင့် လူတို့ ဉာဏ်ရည်ပြိုင်

ပွဲ၊ အားပြိုင်ပွဲများ ရှိရာ ဆင်ဖမ်းသမားတို့ သက်စွန့်ဆံဖျား ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျူးဝရောက်တာမှ မဝင်ဘဲ တရကြမ်း ပြန်လှည့်ပြီး လူများကို ရန်မူသဖြင့် သေကြေပျက်စီးရသည်များလည်း ရှိသည်။

ဆင်မောင်းသမားတို့ မောင်းသွားလာသောဆင်များ ကျူးထဲရောက်သောအခါ တံခါးမူးက တံခါးကို ကြိုးပြတ်ချ လိုက်သည်။

ထိုသို့ ကြိုးပြတ်ချပြီးသည်နှင့် တန်းများနှင့် ခိုင်ခန့် အောင် အလျင်အမြန်လိုက်လံချည်ကြရသည်။ ကြိုးချည်သူ များက ချည်နေစဉ် ကျန်သူများက ဆင်ကျူးပတ်လည်တွင် အသင့်ထားရှိသော ရေနံဆီမီးခွက်များကို လိုက်လံထွန်းညှိ သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ဆင်ကျူးတံခါးအပြင်ဘက်မှာ တစ်ကောင် တည်းကျန်နေသော ဆင်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ကို မြင်ရလေသည်။

‘ဟေ့ ဟိုမှာ အပြင်မှာ ဆင်ပေါက်ကလေးတစ် ကောင် ကျန်နေပါလား’

‘ကျန်နေလည်း မတက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျူးတံခါး ပြန် ဖွင့်လို့ ရတာမှ မဟုတ်တော့တာ’

ထိုသို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် ဆင်ပေါက်ကလေးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့် ပြေးလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆင်မောင်းသမားများမှာ ဆင်များ ကျူးထဲ ရောက်သွားပြီမို့ နားသူကနား၊ အစားအသောက်စား သူကစားဖြင့် ရှိဖန်ကြရာ ဆင်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ပြန် လှည့်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့သော်လည်း မည်သူကမှ ဂရု မစိုက်တော့ပေ။

ဆင်ကျူးတံခါးပိတ်လိုက်ပြီးမှ အပြင်ဘက်မှ ကျန်နေ သော ဆင်များက နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ပြေးလေ့ရှိ သည်။ ထိုဆင်များက တွေ့သမျှလူကို ရန်မူလေ့ရှိကြသည်။ အမှန်တော့ ကြောက်ကန်ကန်၍ ထွက်ပြေးလာသည့်အခါ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအတွက် တွေ့သမျှလူကို ရန်မူခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အချို့ဆင်ကျူးများတွင် ဖုထုံးပါသော ကြိုးများ၊

ကြိုးလှေခါးများကို အဆင်သင့်ချထားရသည်။ ဆင်များ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ရန်မူသည့်အခါ အလွယ်တကူ တက်ပြေးနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ ဆင်ကျုံးထဲမှာ ဆင်အကောင်ရေ များစွာ မိထားပြီးပြီဆိုလျှင် ထိုကဲ့သို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် သွားသော တစ်ကောင်တစ်လေ နောက်သို့ မည်သူကမှ တကူး တက လိုက်ဖမ်းလေ့မရှိကြပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆင်ကျုံးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အနားယူနေသော နီမောင်က အလင်းရောင်ဝိုးတဝါးအောက် မှာ ထွက်ပြေးသွားသော ဆင်ပေါက်ကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက် ရသည်နှင့် နေရာမှ ဆတ်ကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ နီမောင်’

‘ဟိုမှာ ဆင်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ထွက်ပြေး သွားပြီ၊ ငါလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်’

‘ဖြစ်နိုင်တာကွာ’

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်က တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် နီမောင်က ဆင်ပေါက်ကလေး ပြေးသွား ရာနောက်သို့ ပြေးလိုက်ခဲ့လေသည်။

တောထဲမှာ အမှောင်ရိပ်များက ရှိနေသေးသည်ဆို သော်လည်း အရှေ့ဘက်ဆီမှ အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်များ တက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝိုးတဝါးတော့ မြင်နေရပြီ။

နီမောင်လိုက်သွားသောအချိန်မှာ ဆင်ပေါက်ကလေး ပြေးထွက်သွားသောအချိန်နှင့် မကွာလှသောကြောင့် မလှမ်း မကမ်း တောတွင်းမှ တောတိုးသွားသံကို ကြားနေရသည်။

အမှောင်ထဲမှာလည်းဖြစ်ပြန်၊ အလင်းရောင်ဝိုးတဝါး ဖြင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် မသဲကွဲလှသော်လည်း ထွက်ပြေး သွားသော ဆင်ကလေးမှာ တစ်ကြိမ်က သူတို့ ဆေးကုပေး လိုက်သော ဆင်ပေါက်ကလေးဖြစ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင် နေမိသည်။ နီမောင်သည် ဆင်ကလေး ပြေးသွားရာနောက်သို့ သည်အတိုင်းမလိုက်ဘဲ ဖြတ်လမ်းများကို ရွေးကာ လိုက်ခဲ့ သဖြင့် အလင်းရောင်ရလာသောအချိန်တွင် ရှေ့မှ ပြေးသွား သော အသံများနှင့် နီးသည်ထက် နီးလာပြီး နောက်ဆုံးတွင် ညောင်လန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်နေသော ဆင် ပေါက်ကလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဆင်ပေါက်ကလေးသည် ပြေးရလွန်းသဖြင့် မောလွန်း

လို့ပဲ ရပ်နေသလား မပြောတတ်ပေ။ သူ့ကို လှမ်းမြင်သော်
လည်း ဆက်မပြေးဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေကာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေ
သည်။

‘ငါတို့ ဆေးကုပေးလိုက်တဲ့ ဆင်ပေါက်ကလေးများ
ဖြစ်နေရောမလား’

နီမောင် ဝေဝေဝေဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနားသို့
တိုးကပ်သွားသည်။ အတော်နီးသည့်နေရာရောက်သည်အထိ
ဆင်ကလေးက မပြေးသေးပေ။

‘ဆော်ဘိုင်၊ ဆောင်ဘိုင်လော့ မိုင်ရယ် ...
ဆောင်ဘိုင်၊ ဆော်ဘိုင်လော့ မိုင်ရယ် ...
ဆော်ဘိုင် ...’

သူ့အသံကြားတော့ ဆင်ကလေးက နားရွက်ကို
ပြီး နားထောင်နေသည်။

‘ဆော်ဘိုင် ဆော်ဘိုင်လော့ မိုင်ရယ်’

နီမောင်က ပါးစပ်မှလည်းဆိုရင်း ခြေလှမ်းများ
လည်း ဆင်ပေါက်ကလေးအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်
သွားသည်။

‘ဆော်ဘိုင်၊ ဆော်ဘိုင်’

သူ့အနားရောက်တော့ ဆင်ပေါက်ကလေးက သူ
ယာဘက်လက်ကို မြှောက်ပြလေသည်။

‘ဟင်’

နီမောင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ အရှေ့ဘက်မှ အလင်းရောင်ကောင်းစွာ
ရလာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ပေါက်ကလေးကို ကောင်းစွာ
မြင်နေရသည်။ အူသေအချာကြည့်တော့မှ ထိုဆင်ကလေးမှာ
မိမိတို့ ဆေးကုပေးလိုက်သည့် ဆင်ကလေးနှင့် များစွာ တူလှ
သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားသည်။

ဆင်ပေါက်ကလေးက သူ၏ ရှေ့လက်ကလေးကို
မြှောက်ထားပေးနေဆဲပင်။

နီမောင်က အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ထိုလက်ကလေးကို
အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တော့
တွေ့ရဘဲ လျှော်ကြိုးတစ်ချောင်း ချည်ထားသည်ကိုသာ
တွေ့ရသည်။

ထိုလျှော်ကြိုးသည် အဝတ်စကို ပတ်ချည်ပေးလိုက်
သော လျှော်ကြိုးဖြစ်မှန်းတော့ နီမောင် ကောင်းစွာ မှတ်မိ
နေသည်။

နီမောင်က ဆင်ကလေး လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး
'ဆော်ဘိုင် ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ်

ဆော်ဘိုင် ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ်'

ဟု ချော့မော့ပြောဆိုနေသည်။

ဆင်ပေါင်ကလေးကလည်း နီမောင့်ကို မှတ်မိဟန်
ဖြင့် နှာမောင်းကလေးဖြင့် ထိတွေ့ပွတ်သပ်ပေးသည်။

'မင်းကို ကံကောင်းလို့ အမည်ပေးရမယ် နောက်ပြီး
မင်းကို ရွာကိုခေါ်သွားပြီး မွေးထားရမယ်၊ မင်းနာမည်
ကံကောင်း၊ မင်းနာမည်ကံကောင်း'

နီမောင်က ဆင်ကလေးနားရွက်အနီးသို့ကပ်ပြီး
ကံကောင်းဆိုသောအမည်ကို တဖွဖွပြောဆိုနေသည်။ ဆင်
ပေါက်ကလေးကလည်း နားရွက်ကလေး တဖျပ်ဖျပ်နှင့်
နီမောင် တစ်ကိုယ်လုံးကို နှာမောင်းဖြင့် ထိတွေ့ပွတ်သပ်ပေး
သည်။

အတန်ကြာမှ သတိရသဖြင့် ဆင်ကလေးနားရွက်ကို
လိုက်လံရှာဖွေကြည့်သောအခါ နားရွက်တစ်ဖက်တွင်
ကျည်ဆံရာကဲ့သို့ အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩ
သွားသည်။

'ဟင် ဒါဖြင့် ငါနေမကောင်းတုန်းက ဟိုအမျိုးသမီး
လာပြောတာ မှန်နေပြီပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဒီဆင်ကလေးဟာ
ကံကောင်းဆိုတဲ့ ဆင်ပေါက်ကလေးများ ဖြစ်နေရောသလား၊
ဒါဖြင့် ဟိုအမျိုးသမီးဟာ'

နီမောင်တစ်ယောက်တည်း အတွေးများဖြင့် ချာချာ
လည်နေတော့သည်။

'ကဲ ငါပြန်တော့မယ် မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့
ကံကောင်း၊ မင်းငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့'

ဟုပြောဆိုကာ ၎င်း၏နှာမောင်းကို တစ်ချက်ပုတ်
ပြီး ရှေ့မှ ထွက်လာသောအခါ ဆင်ကလေးက နောက်မှ
တကောက်ကောက်လိုက်လာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ မိုးစင်စင်လင်းပြီးမို့ တောထဲမှာ
အလင်းရောင်ကောင်းစွာ ရနေချေပြီ။ သူတို့တောထဲမှ ထွက်

လာပြီး စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနိုးရှိသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ တောစပ်တွင်ရပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏
သဏ္ဍာန်ကို မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အခန်း[၁၀]

ဓမ္မရံဆင်ဆိုသည်မှာ

တစ်ကယ်တော့ နီမောင်တို့ မိသားစုထဲသို့ ကံကောင်း
ဆိုသော ဆင်ကလေးတစ်ကောင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်
ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်လာသည်။

နီမောင်က ကံကောင်းအတွက် ခြေရင်းဘက် မြေ
ကွက်လပ်တွင် တဲတစ်လုံး ဆောက်ပေးထားသည်။ နီမောင်
သာမက ဦးဘမောင်တို့ ဒေါ်လှရင်တို့ကပါ သားတစ်ယောက်
ရသည်ဟု ဆိုကာ ဝမ်းသာနေကြသည်။ အားလုံးကလည်း

နီမောင်ပေးထားသော 'ကံကောင်း' ဆိုသော နာမည်ကိုပင် သဘောကျကာ 'ကံကောင်း' ဟုပင် ခေါ်ထားသည်။

နီမောင်က ကံကောင်းကို ညီအစ်ကိုကဲ့သို့ သဘောထားကာ ရေချိုးဆင်းလျှင် ခေါ်သွားသည်။ တောတက်၍ ကြိမ်ရှာလျှင်လည်း ခေါ်သွားသည်။ တောထဲရောက်သော အခါ အခြားဆင်များနှင့်တွေ့လျှင် နေခဲ့မည်ကို စိုးရိမ်သော်လည်း ကံကောင်းက မနေ၊ သူသွားလျှင်သွားသည်၊ သူပြန်လျှင် ပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း နီမောင်တို့ချည်း တောတက်သွားသောအခါ ကံကောင်းကို ထားခဲ့သည်။ ကံကောင်းက သူမလိုက်ရလျှင် တကျီကျီ အော်နေတတ်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် တောထဲမှ ကြိမ်ဖူးများများယူလာပြီး ကျွေးမွေးတော့မှ ကျေနပ်လေ့ရှိသည်။ ကံကောင်းသည် ကြိမ်ဖူးနုအလွန်ကြိုက်သည်။

သို့ကြောင့် နီမောင်က အခြား အလုပ်မရှိလျှင်သော်မှ ကံကောင်းအတွက် ကြိမ်ဖူးနု သွား ခုတ်ပြီး ကျွေးရလေသည်။ နီမောင် ဆင်ပေါက်ကလေးရလာ ပုံကိုလည်း တစ်ရွာလုံးက စိတ်ဝင်စားကြသည်။

'ဟဲ့ ... နီမောင်တို့ ဆင်တစ်ကောင်ရလာတာ ကြားပြီးကြပြီလား'

'ကြားပါတော်၊ ဆင်က သူတို့ တကူးတက ဖမ်းယူလာရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့ဖာသာအိမ်ကို လိုက်လာတာတဲ့၊ ထူးဆန်းပါတော်'

'ကျုပ်တို့လည်း တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းမှာ နေလာတာ အိုပြီးသေတော့မယ်၊ တောထဲက ဆင်တစ်ကောင်က လူတွေနေတဲ့ အိမ်မှာ သူ့အလိုလို လာနေတာမျိုးတော့ တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး'

ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နီမောင်အတွက် အဖော်ရသလို ဦးဘမောင် ဒေါ်လှရင်တို့လည်း အသက်ကြီးကာမှ ကံကောင်းကြတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပဲ'

ဟု အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။ ထိုသတင်းများကြောင့် မိုးမခရွာ အထက်ပိုင်းတွင်ရှိသည့် အစိုးရပိုင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းတွင် သောင်ဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးမွန်ထော်ပင် လာရောက်ကြည့်ရှုလေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ဆင်ကလေး အခြေအနေ’

ဦးမွန်ထော်မှာ ဆင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွမ်းကျင်လှသူ တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် နိမ္မောင့်က အားတက်သရော မေးလိုက်လေသည်။

‘မင်းကတော့ အလွန်ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ အဘထော်’

‘ဒီဆင်မျိုးက တောထဲမှာ တကူးတက လိုက်ရှာဖမ်းရင်တောင် ရဖို့ မလွယ်လှဘူး’

‘ဟင်’

‘ဟုတ်တယ်နီမောင် ဒီဆင်အမျိုးအစားက တစ်ချိန်ကျရင်အာဇာနည်ဆင် ဖြစ်လာမယ့် ဆင်မျိုးမို့ ပြောတာကွ’

‘အဲဒါ ဘယ်လိုကြည့်တာလဲဟင်’

နီမောင်က စပ်စပ်စုစုမေးလိုက်သည်။

‘ရှေးက ရေးသားခဲ့တဲ့ ကျမ်းစာတွေထဲမှာ ဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ အရပ်အမောင်းဟာ အရွယ်ကြီးလာတဲ့အခါမှာ ဖြစ်လာမှာတွေကို တွက်ဆလို့ရတယ်လို့ဖော်ပြထားတယ်။

ဆင်တစ်ကောင်မွေးဖွားစမှာ အရပ်၅မိုက်နဲ့ ၂သစ်ရှိရင် အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ အရပ်၇တောင်ရှိတဲ့ အာဇာနည်ဆင်တစ်ကောင်ဖြစ်လာတယ်’

‘တယ်ဟုတ်ပါလား’

‘မွေးစအရွယ်မှာ၄မိုက်နဲ့ လက်ဖဲသစ်ရှိရင် အရပ်၆တောင်ရှိတဲ့ ဆင်အလတ်စား ဖြစ်လာသလို မွေးကာစအရွယ်မှာ ၄မိုက်နဲ့ လက် ၂သစ်ရှိရင် အရပ်၅တောင်ပဲ ရှိတဲ့ ဆင်အငယ်စားဖြစ်မယ်လို့ မော်ကွန်းတစ်ခုမှာ ရေးထားတာရှိတယ် ဒီတော့ဆင်ရဲ့ အရပ်ဟာ ၇တောင်ရှိရင် ပထမတန်းစား၊ ၆တောင်ရှိရင် ဒုတိယတန်းစား၊ ၅တောင်ရှိရင် တတိယတန်းစားလို့ သတ်မှတ်လို့ရတာပေါ့ အခုမင်းရဲ့ဆင်ပေါက်ကလေးက မွေးကာစသာသာမှာတင် တတိယတန်းစား၊ဒုတိယတန်းစားတွေနဲ့ အရပ်ပိုမြင့်နေတော့ ကြီးလာရင် အာဇာနည်ဆင်တစ်ကောင်ဖြစ်ဖို့ သေချာနေပြီပေါ့’

ဟု ဦးမွန်ထော်က ကွမ်းတဖြုံဖြုံ ဝါးရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေသည်။

‘အဘကို ကြုံကြုံကြုံတုန်း မေးရဦးမယ် ဆင်အမျိုး

အစား ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲဟင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကောင်းက
ဘယ်ဆင်အမျိုးအစားထဲမှာ ပါတယ်ဆိုတာ တဆိတ်လောက်
ပြောပြပါအဘ'

မြန်မာဆင်တွေထဲမှာတော့ စွယ်စုံဆင်၊ဟိုင်းဆင်၊
ဟန်ဆင်၊တည်ဆင်ဆိုပြီးလေးမျိုးရှိတာပဲ အဲဒီအထဲမှ
တည်ဆင်ကတော့ အရှားပါးဆုံးပဲ'

ဟုဆင်လေးမျိုးအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း
ပြောပြလေသည်။

(၁) တည်ဆင်မှာ မွေးကတည်းကပင် အစွယ်တစ်
ချောင်းသာပါလာလေ၏။

၎င်းအစွယ်တစ်ချောင်းမှာ လွန်စွာ သန်မာထွားကျိုင်း
၍ ၎င်းအစွယ်ကို လွန်စွာ အားထားသော ဆင်ဖြစ်သည်။
သို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် တည်ဆင်များ သည် များသော
အားဖြင့် ဆင်အုပ်ဖြင့်မနေ၊ တစ်စီးတည်း လွတ်လပ်စွာ နေ
လေ့ရှိသည်။

တည်ဆင်သည် ၎င်းက အခြား ဆင်များကို မအုပ်ချုပ်
သလို၊ သူ့အပေါ် အုပ်ချုပ်မှုကိုလည်း မခံတတ်ကြပေ။ ဘယ်

ဘက်တွင် အစွယ်ရှိလျှင် ဘယ်တည်း၊ ညာဘက်တွင် အစွယ်
ရှိလျှင် ညာတည်ဟု ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။

(၂) ဟိုင်းဆင်မှာ ဆင်မကဲ့သို့ အစွယ်တိုတိုတိတိသာ
ရှိသည်။ သဘာဝတရားက သူ၏ အစွယ်ကို သစ်ခေါက်သစ်ခွံ
များကို ခွာယူစားသောက်နိုင်လောက်သော အစွယ်တိုကို
တပ်ဆင်ပေးထားဟန်ရှိသည်။

အစွယ်မှာ တုံးတိတိရှိသော်လည်း တုတ်ခိုင်သန်မာ
သဖြင့် သစ်ခေါက်များကို ခွာစားရာ၌ အခြားဆင်များထက်
လျင်မြန်သည်။ သူ့အစွယ်တိုက လေး သည်၊ သစ်ခေါက်ခွာရာ၌
အလောတော်ဖြစ်သည်။ စားသော အခါ စွယ်စုံဆင်များကဲ့သို့
ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် မဖြစ်ဘဲ သစ်ပင်ပင်စည်ဖြင့် ပါးစပ်အပ်
ကာ ခံပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဟိုင်းဆင်၏ နှာမောင်းမှာ
အခြားဆင်များနှင့် မတူဘဲ လွန်စွာသန်မာတုတ်ခိုင်လှသဖြင့်
အခြားဆင်များနှင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်
သစ်ကိုင်းများကို ရစ်ပတ် ဆွဲချိုးရာတွင်လည်းကောင်း များစွာ
အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။ စွယ်စုံဆင်များနှင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင်
နှာမောင်းဖြင့် အစွယ်များကို ပတ်ချိုးတတ်သောကြောင့်

အခြားအစွယ်ရှိသော ဆင် များက ၎င်းကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

(၃) ဟန်ဆင်မှာ စွယ်စုံဆင်လိုပင် အစွယ်နှစ်ချောင်း ပါသည်။ သို့စေကာမူ ပါသောအစွယ်မှာ ထွားကျိုင်းသန်မာခြင်း မရှိဘဲ အဖျင်းအညံ့သာ ဖြစ်သည်။ အသုံးမဝင်သော အစွယ် မျိုးပင်ဖြစ်၏။ အချို့ဟန်ဆင်များမှာပါသော အစွယ်ဖြင့် သစ်ပင်သစ်ခေါင်းများကို ထိုးဆွခွာယူရာတွင် အစွယ်တစ်ဖက် ကျိုးသွားတတ်သေးသည်။ သို့ကြောင့် ဘယ်ဘက်အစွယ်ရှိသော ဆင်ကို ဘယ်ဟန်၊ ညာဘက်အစွယ်ရှိသော ဆင်ကို ညာဟန်ဟု ခေါ်ကြသည်။

(၄) စွယ်စုံဆင်မှာ ဖြူဖွေးလျက် အရှေ့သို့ ကော့တက်နေသော အစွယ်နှစ်ချောင်းရှိသည့် ဆင်ပြောင်ကြီးဖက် ဖြစ်၏။ ဆင်တို့၏ ကြန်အင်လက္ခဏာအပြည့်အစုံပါသဖြင့် ဆင်မျိုးတွင် အလှဆုံးထိပ်တန်းအကျဆုံးဆင်မျိုး ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့်တော့ စွယ်စုံဆင်များသည် တောဆင်များထက် တွင် ဆင်မင်းဆင်ဦးစီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့အစွယ်ထိ လွန်စွာ အားကိုးပြီး အုပ်စုမှ ထွက်ကာ ဝှစ်ကောင်တည်း

နေလေ့ရှိသည်။ သို့ကြောင့် ထီးခိုးဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ဒိတ်နေစိတ်ထား ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သဖြင့် အခြားဆင်များက ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ စွယ်စုံဆင်များသည် အများအားဖြင့်တော့ ဆင်ဆိုးစာရင်းဝင် သံခလောက်ပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသည်။

ဆင်လေးမျိုးရှိသည့်အနက် ဟိုင်းဆင်သည် စွယ်စုံဆင်၊ ဟန်ဆင်၊ ကည်ဆင်စသော အခြားဆင်များနှင့်မတူဘဲ သူးခြားသော လက္ခဏာရှိသည်။ အကြီးဖြစ်စေ နားရွက်နှင့် ခြေဆုံလက်ဆုံ၊ ခြေသေးလက်သေး၊ ခြေခွာလက်ခွာများ ကြီးမားပိုင်းဝန်းသည်။ ဦးကင်းနှင့် နားရွက် နှာမောင်းအိုးများ သာမာန် ထက် ပိုမိုကြီးမားလေသည်။ အသက်အရွယ်အတူတူ အခြား ဆင်များထက် ကြီးထွားမြင့်မားသည်။ အားသန်သည်။ ဟိုင်းဆင်၏ အဓိကလက်နက်မှာ သူ၏ နှာခေါင်းပင်တည်း။ ၎င်းတို့၏ နှာခေါင်းသည် အခြားဆင်များထက် သန်မာကြီးထွားသောကြောင့် စွယ်စုံဆင်များ၏ အစွယ်နှစ်ချောင်းကိုပင် သစ်ကိုင်းကို ဆွဲယူချိုးသကဲ့သို့ နှာမောင်းဖြင့် ပတ်ချိုးပစ်နိုင်သည်။

သို့ကြောင့် ဟိုင်းဆင်နှင့် စွယ်စုံဆင်တို့မှာ အစဉ် အဆက်မတည့်ကြပေ။ တစ်စီးနှင့်တစ်စီးတွေ့လျှင် သတ္တိချင်း ပြိုင်ကာ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိကြသည်။ စွယ်စုံဆင်အုပ် ချုပ်သော ဆင်အုပ်ထဲမှာ ဟိုင်းဆင်က မနေသလို ဟိုင်းဆင် အုပ်ချုပ်သော ဆင်အုပ်ထဲမှာလည်း စွယ်စုံဆင် မရှိပေ။

အရွယ်ငယ်ငယ်သေးစဉ်သာ အတူနေပြီး အရွယ်ရောက် သည်နှင့် သီးခြားခွဲထွက်ကာ နေလေ့ရှိသည်။ ဆင်မာန်ဟု ခေါ်သင့်ပေသည်။ ဆင်ကောင်ရေ သုံးလေးဆယ်ရှိသော ဆင်အုပ်ကို စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင်က အုပ်ချုပ်နေရာ ထိုဆင်အုပ်ထဲမှ ဆင်မတစ်ကောင်က ဟိုင်းဆင်ဖြစ်လာမည့် ဆင်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ကို မွေးဖွားလာပါက စွယ်စုံ ဆင်ပြောင်ကြီး၏ မျက်စောင်းထိုးခြင်းကို ခံရလေသည်။

ဆင်ပေါက်ဖြစ်လာလျှင် သူ့ကိုအာခံမည်၊ ခြေရာချင်း တိုင်းလာမည့် ဟိုင်းဆင်ပေါက်ကလေးကို စွယ်စုံဆင်ကြီးက မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။

ထိုဟိုင်းဆင် ကလေးအရွယ်ရောက်သောအခါ ဆင်အုပ်ထဲမှ ဆင်မတစ် ကောင်နှင့် ကလူကျီစယ်ပြု

သည်ကိုမြင်သောအခါ အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာကာ အစွယ်ဖြင့် ဆိုးသတ်ရန် ကြံစည်တတ်သည်။

အရွယ်ရောက်လာသော ဟိုင်းဆင်ကလည်း စွယ်စုံ ဆင်ကြီး၏ အစွယ်နှစ်ချောင်းကို နှာမောင်းဖြင့် လိမ်ပတ်ကာ ချိုးပစ်ရန် ပြင်တတ်သည်။ ထိုသည်မှစကာ ဆင်အုပ်စုထဲမှ မသင့်မြတ်ဖြစ်လာပြီး ဟိုင်းဆင်၊ ၎င်း၏ ရည်းစားဆင်မ နှင့် ဟိုင်းဆင်ကို မွေးသော ဆင်မကြီးမှာ စွယ်စုံဆင်ကြီး အုပ်စုမှ ခွဲထွက်သွားလေ့ရှိကြသည်။

ဟိုင်းဆင်အုပ်ချုပ်သော ဆင်အုပ်ထဲမှာလည်း အလားတူဖြစ်ရပ်များရှိပေရာ လူလောကတွင် ဖြစ်လေ့ရှိသော ရည်းစားထိက မခံနိုင်သော ဖြစ်ရပ်များနှင့် များစွာ တူလှပေ သည်။ ဆင်အုပ်ထဲမှာသာမက ဟိုင်းဆင်နှင့် စွယ်စုံဆင်တို့မှာ အပြင်မှာ တစ်ကောင်ချင်းတွေ့လျှင်လည်း မသင့်မြတ်ကြပေ။

၎င်းတို့နှစ်ကောင်မှာ မိတ်လိုက်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ရည်းစားရှာရာ၌လည်းကောင်း၊ ကျစ်မြေကျင်းလှရာ၌လည်း ကောင်း (ကျစ်မြေကျင်းဆိုသည်မှာ ဆားဓာတ်ရှိသောမြေ ဖြစ်၏။) ဆုံတွေ့လျှင် တိုက်ခိုက်လေ့ရှိကြသည်။ စွယ်စုံဆင်

က အားသာလျှင် အစွယ်ဖြင့် ထိုးသတ်သည်။ ဟိုင်းဆင်က အားသာလျှင် စွယ်စုံဆင်၏ အစွယ်နှစ်ချောင်းကို နှာမောင်းဖြင့် လိမ်ချိုးပစ်လေ့ရှိသည်။

အကယ်၍ ထိုသို့ ဆုံတွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်ကြ၍ စွယ်စုံဆင် အရေးနိမ့်သောအခါ ၎င်း၏ အစွယ်နှစ်ချောင်းကို အချိုးမခံဘဲ တောင်ကမ္ဘာတစ်ခုခုအတွင်းသို့ အစွယ်ကို ထိုးသွင်းပြီး တကျီကျီအော်ကာ ပေးလျက်ရှိကြသည်။

အစွယ်ကို မရသော ဟိုင်းဆင်က အမြီးလှန်ချိုးခြင်း နားရွက်များကို ကိုက်ဖြတ်ဆုတ်ဖြဲခြင်း၊ သတ်တုံးသစ်ကိုင်းများဖြင့် ရိုက်နှက်ခြင်း၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ထုနှုတ်ခြင်း စသည့် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်လေ့ရှိကြသည်။

သူ့အကြံက ထိုသို့ နှိပ်စက်လျှင် စွယ်စုံဆင်က မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး မြေကြီးထဲ ထိုးစိုက်ထားသော အစွယ်နှစ်ချောင်းထံ ပြန်နှုတ်၍ သူ့ကို ထိုးသတ်ရန် ပြင်လာလျှင် အစွယ်နှစ်ချောင်းကို လိမ်ချိုးပစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း စွယ်စုံဆင်ကလည်း သူ့ကို ဘယ်လောက်ပင် နှိပ်စက်နေစေကာမူ အစွယ်ကို လုံးဝ ပြန်မဖော်ဘဲ

ဇွဲနပ်ဖြင့် ခံနေခြင်းကပင် သူ့အစွယ်ကို သူ အဘယ်မျှ တွယ်တာ မှုရှိကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

ဘယ်လိုပင် နှိပ်စက်သော်လည်း အကျိုးမထူးသော အခါမှ စွယ်စုံဆင်က သူ့ကို ကြောက်သွားပြီအထင်ဖြင့် နေရာမှ ပြန်လှည့်သွားတတ်လေသည်။ ထိုအခိုက်ကလေးမှာပင် စွယ်စုံဆင်က မြေတွင် စိုက်ထားသော သူ့အစွယ်ကို ချက်ချင်း ပြန်နှုတ်ပြီး ဘေးမှ လိုက်ထိုးသဖြင့် အငိုက်မိကာ သေဆုံးရသော ဟိုင်းဆင်များလည်း ရှိပေသည်။

သို့ကြောင့် အချို့တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံရှိသော ဟိုင်းဆင်များသည် စွယ်စုံဆင်အနီးမှ ခွာလျှင် သည်အတိုင်း လှည့်မထွက်ဘဲ နောက်ပြန် ဆယ်ပေဆယ်ပေပေးလက် ထုတ်သွားပြီးမှ တောထဲသို့ စိတ်ချလက်ချ ဝင်သွားလေ့ရှိကြသည်။

အထက်ပါအကြောင်းများမှာ ဦးမွန်ထော် ပြောပြသော ဆင်နှင့် ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတများပင်ဖြစ်တော့သည်။

'ငါ ကြည့်ရသလောက်တော့ မင်းရဲ့ ဆင်ပေါက်ကလေးက ကြီးလာရင် အာဇာနည် စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်ကွ၊ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီး

မွေးထားနော်၊ သူများတွေမှာ ဆင်တစ်ကောင်ရဖို့ သက်စွန့် ဆံဖျား ဖမ်းကြရတယ်၊ မင်းတို့ကတော့ ကံကောင်းလွန်းလို့ တောထဲမှာနေတဲ့ ဆင်တစ်ကောင် အိမ်ကို လိုက်လာရတယ် လို့ဗျာ'

ဟု ပြောဆိုပြီး ဦးမွန်ထော် ပြန်သွားလေတော့သည်။ နီမောင်ရင်ထဲမှာတော့ မိမိရလာသော ဆင်ပေါက်ကလေး မှာ တစ်နေ့ကျလျှင် စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်လာတော့ မည်ကို တွေးမိသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေလေတော့သည်။

အခန်း [၁၁]

ပေါ်ဘနှင့် အကြင်နာတရား

ဆင်ပေါက်ကလေး ကံကောင်းရောက်လာခဲ့ပြီး နီမောင်တို့ကလည်း ဂရုတစိုက် ပြုစုကျွေးမွေးကြသော ကြောင့် နေ့ချင်းညချင်း ကြီးထွားလာပြီး အသွေးအရောင်ပါ ပြောင်းလာသည်။ သူ့ကို ကံကောင်းရေဟုခေါ်လျှင် တကယ့်ကံ့ နှင့်ပြန်ထူးလေ့ရှိသည်။ နီမောင် အလုပ်သွားကာနီးသော် လည်းကောင်း၊ အလုပ်မှ ပြန်လာလျှင်သော်လည်းကောင်း နာမောင်းဖြင့် ပွတ်သက်နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အဖေတို့ အမေတို့ ကြိမ်ဘင်နေရာသို့ သွားရှုပ်နေ၍ ဆူမာန်လွှတ်လိုက်လျှင် စိတ်ကောက်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ သွားပုန်းနေလေ့ရှိသည်။ သူပုန်းသော နေရာမှာလည်း အခြားနေရာမဟုတ်ဘဲ အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ငှက်ပျောတောထဲမှာဖြစ်သည်။ ငှက်ပျောတောထဲရှိ ချုံတစ်ချုံ ချုံမှာ ဦးခေါင်းစိုက်ပြီး ပုန်းနေလေ့ရှိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က ချော့မော့ပြီး ပြန်ခေါ်မှ စိတ်ကောက်ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

နီမောင် ရေချိုးဆင်းလျှင် သူက ရှေ့ဆင်းပြီး ပြန်လျှင် နီမောင့်ကို ကျောပေါ်တင်ခေါ်လာလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်အား၍ ရွာထဲ လျှောက်လည်လျှင်လည်း သူပါ လိုက်ချင်သည်။ မလိုက်ရလျှင် စိတ်ကောက်လေ့ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တခြား လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး သိတတ်လာသော ကံကောင်းကို တစ်အိမ်သားလုံးက ချစ်ကြလေသည်။

‘ကံကောင်းရေ’

‘ကျီ ...’

‘အမေတို့အသက်ကြီးလာရင် ငါ့သားက ဘာလုပ်ကျွေးမှာလဲ’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘ကျီ’

‘မင်းအရွယ်ရောက်လာရင် မိန်းမ ပေးစားရမယ်၊ ရွာထဲမှာ ရှိတဲ့ ဆင်စခန်းတွေက ဆင်မတွေထဲက ဘယ်ဆင်မကို သဘောကျသလဲ အမေ သွားပြောပေးမယ်လေ’

‘ကျီ’

‘ဟိုတစ်လောက အခြားလူတွေရဲ့ စိုက်ခင်းတွေထဲကို မင်းသွားဝင်တယ်လို့ လာတိုင်တယ်၊ အဲဒီလို ပြောစကားနားမထောင်ရင် တင်းကုပ်ထဲမှာ သံကြိုးနဲ့ ခတ်ထားမှာနော်’ ထိုစကားမျိုး ပြောလျှင် သူမကြိုက်ပေ။ တကျီကျီ ပြန်အော်နေရာမှ ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားလေ့ရှိသည်။

‘ကဲ ... ကဲ သံကြိုးခတ်မခံချင်ရင် နောက်ဆိုရင် အဖေတို့ အမေတို့ ပြောစကားကို နားထောင်၊ ကြားလား’

‘ကျီ ...’

ထိုသို့ပြောမှ ကျေနပ်လေ့ရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ် လအနည်းငယ် ကြာသောအခါ ဦးဘမောင်က နီမောင်အား ထူးဆန်းသော စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘လူကလေး...မင်းတောတက်နေတဲ့အချိန်မှာ ည အချိန်ဘက်တွေမှာ ဆင်တင်းကုပ်ထဲက လူရိပ်လိုလိုတွေ ရသလိုပဲ’

‘ဆင်သူခိုးများဖြစ်မလားအဖေ’

‘ဆင်သူခိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ နောက်ပြီး ကံကောင်းကလည်း သူ့နားကို လူစိမ်းအကပ်ခံတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါလည်း ညဘက်တွေမှာ စိတ်မချလို့ မကြာခဏ ထကြည့်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ပေါ်က လှမ်းကြည့်ရင် လူရိပ် တွေ့ရပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီး ကြည့်ရင်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရပြန်ဘူး၊ ထူးဆန်းသလိုပဲ’

ဦးဘမောင်ကပါးစပ်ထဲ ဆေးဖပ်ကို ထွိုကနဲ ထွေး ထုတ်လိုက်ပြီး အလုပ်မှ ပြန်လာသော နီမောင်ကို ပြောပြနေ လေသည်။ ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူကပါ ဝင်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်သားရဲ့ တစ်ည အမေ အိပ်မပျော်လို့ ပုတီးစိပ်နေတုန်း၊ ဆင်တင်းကုပ်ထဲက ဆင်အော်သံလိုလို ကြားလိုက်လို့ ထကြည့်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ လိုက်ရတယ်’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘ဟင်’

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင် အံ့ဩသွားလေ သည်။ သို့ကြောင့် မိမိအလုပ်မသွားသောရက်များတွင် ကံကောင်းကိုထားသော ဆင်တင်းကုပ်ထဲသို့ သတိထား၍ ကြည့်မိလေသည်။ သို့စေကာမူ အဖေတို့ အမေတို့ ပြောသလို လူရိပ်လူခြည်တော့ မတွေ့ရပေ။

တစ်ညမှာတော့ ကံကောင်းအသံလိုလို ကြားလိုက် ရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ထကြည့်လိုက်တော့ ဆင်တင်းကုပ် နားမှာ လူရိပ်လိုလို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အိမ်ပေါ်မှ အသာဆင်းသွားသည်။

လရောင်အနည်းငယ်ရှိသဖြင့် ဆင်တင်းကုပ်ထဲသို့ ဦးတဝါး မြင်ရလေသည်။ အတွင်းပိုင်းမှာ အမှောင်ရိပ် အနည်း ငယ်ရှိသော်လည်း ကံကောင်းရပ်နေသည်ကိုပင် လှမ်းမြင်ရ သည်။ သို့သော် လူရိပ်လူခြည်တော့ မတွေ့ရပေ။

‘စောစောက ဒီနားမှာ ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်မိသလိုပဲ၊ ဒီရောက်တော့လည်း မတွေ့ရပြန်ဘူး၊ နေ့နံ့ ငါမျက်စိမှားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

တစ်ယောက်တည်းတွေးကာ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာ
လေသည်။ ညဘက်အိပ်တော့ တစ်ခါက အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့
ရသော အမျိုးသမီးကိုပင် ထပ်၍ အိပ်မက်ပြန်လေသည်။ ငါ
အမျိုးသမီးက

‘အစ်မရဲ့ သားလေးကို အခုလို စောင့်ရှောက်ထား
တာကို ကျေးဇူးတင်ပါယ်ကွယ်၊ တစ်ချိန်ကျရင် ဒီကျေးဇူးတွေ
ကို ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

‘ဒါထက် အစ်မက ဘယ်သူလဲဟင်’

‘အစ်မက မုဆိုးတွေ လက်ချက်နဲ့ သေသွားတဲ့
ကောင်းရဲ့ အမေပါ’

‘အခု ဘယ်မှာနေလဲဟင်’

‘ဝိညာဉ်ဖြူတောင်မှာ နေပါတယ်’

‘ဝိညာဉ်ဖြူတောင်ဆိုတာ နာမည်တော့ ကြားဖူးတယ်
တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ အဲဒီနေရာမှာ ဘာတွေ ရှိသ
ဟင်’

‘ဆင်သင်္ချိုင်းရှိပါတယ်’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးတာတော့ ဆင်သင်္ချိုင်းမှာ
ဆင်စွယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လားဟင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆင်သင်္ချိုင်းကို ဘယ်သူမှ
ရှာမတွေ့နိုင်သလို ဆင်စွယ်တွေကိုလည်း ဘယ်သူမှ ယူလို့
မရပါဘူး’

‘အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဟင်’

‘ဆင်တွေဟာ သေခါနီးရင် သူတို့သင်္ချိုင်းကို ရောက်
အောင် ပြန်လာပြီးမှ သေလေ့ရှိတယ်၊ သေခါနီးရင်လည်း
သူတို့အသက်ထက် မြတ်နိုးခင်တွယ်တဲ့ အစွယ်နှစ်ချောင်းကို
ဘယ်တော့မှ လူတွေရဲ့ လက်ထဲကို မရောက်ပါစေနဲ့လို့ သစ္စာ
အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြလေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် တောစောင့်နတ်၊
တောင်စောင့်နတ်တွေ ကာကွယ်ထားကြလို့ ဘယ်လိုပဲ ရှာ
ရှာ လူတွေမတွေ့ကြရတာပါ’

ဟု ပြောပြလေသည်။

‘ဪ ... ဒါကြောင့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်
ဆင်သင်္ချိုင်းရှိတယ်လို့သာ ကြားဖူးတယ်၊ ရောက်ဖူးတွေ့ဖူးတဲ့
သူ မရှိသေးတာကိုး’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နီမောင်က မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

‘ငါ့မောင်ကိုတော့ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ မင်း ဝိညာဉ်ဖြူတောင်ကို ရောက်ခဲ့ရင် ဆင်သင်္ချိုင်းရှိတဲ့နေရာကို ပြဖူးပါ့မယ်’

ဟု ပြောဆိုကာ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားလေသည်။ သို့သော် သူ့အတွေးထဲမှာတော့ အိပ်မက်ထဲမှ အမျိုးသမီးပြောသွားသော စကားသံများက ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိနေတော့သည်။ နောက်လပိုင်းလောက်ရောက်သောအခါ ကံကောင်းမှာ အတော်အတန် လှပသော ဆင်တစ်ကောင်ဘဝသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ ကံကောင်း၏ အသွင်အပြင်နှင့် ကြန်အင်လံကွဏာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျသော သစ်လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် ဆင်သမားအချို့က ဝယ်ယူရန် လာရောက် စကားကမ်းလှမ်းကြသော်လည်း နီမောင်တို့ဘက်မှ ယတိပြတ် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ဦးစစ်မြိုင်တို့လည်း ပါသည်။ ဦးစစ်မြိုင်က ကံကောင်းကို လိုချင်သဖြင့် မြသင်းကြူကို ရှေ့တော်ဖြင့် အနေနှင့် လွှတ်ပြီး အခြေအနေစုံစမ်းခိုင်းလေသည်။ မြသင်းကြူ

က အလုပ်ရှင်သမီးဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ နီမောင်ကို အမြဲဘမ်း အနိုင်ယူနေကျမို့ အဖော်တစ်ယောက်နှင့် ရောက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ နီမောင်က ကံကောင်းကို အစာကျွေးနေချိန်မို့ ဆင်တင်းကုပ်နားအထိ လိုက်လာသည်။ မိမိတို့ဆီသို့ မလာစဖူး အလာထူးသော မြသင်းကြူကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ အံ့ဩသွားသဖြင့် ဆင်တင်းကုပ်တဲမှ ထွက်လာသည်။

‘နီမော့စ် နင် တောထဲက ဆင်ကလေးတစ်ကောင် ရထားတယ်ဆိုလို့ ငါလာကြည့်တာ၊ နင် ဆင်ကလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲဆို’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နင် ခေါ်ကြည့်ပါလား’

‘သူ့ကိုနာမည် ဘယ်လိုပေးထားသလဲ’

‘ကံကောင်းလို့ ပေးထားတယ်’

‘ကံကောင်းရေ ...’

‘....’

‘ကံကောင်းရေ’

‘.....’

‘ဟင် နင့်ဆင်က ပြန်လည်း မထူးတတ်ပဲနဲ့’

နီမောင် အံ့ဩသွားသည်။ ခါတိုင်းက ဘယ်သူပဲခေါ်ခေါ် တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ထူးလေ့ရှိသော ကံကောင်းမှာ ယခုအဘယ်ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေလေသလဲ။ ကံကောင်းက ပြန်မထူးရုံမက ဆင်တင်းကုပ်တဲသို့ ဝင်လာသော မြသင်းကြူအား စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် နီမောင်ပင် စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားသည်။

သို့ကြောင့် နီမောင်က မြသင်းကြူကို ဆင်းတင်းကုပ်အတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ်လာသည်။

‘မြသင်းကြူ နင် ကိစ္စရှိလို့ လာတာလားဟင်’

‘အေး ဟုတ်တယ်’

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘ငါ နင့်ကို ပြောရမှာ အားတော့ နာပါတယ်၊ ငါ ဆင်ဆင်ကလေးကို လိုချင်လို့ ငါတို့ကို ရောင်းပါလားဟင်’

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘ကံကောင်းက ငါတို့ မိသားစုလို မွေးထားတာပါ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မရောင်းပါဘူး’

‘ငါတို့က လုပ်ငန်းမှာ အသုံးပြုဖို့ လိုချင်တာပါ၊ နင်တို့ ပြောတဲ့ဈေးပေးပါမယ်၊ နင်တို့အတွက် အရင်းအနှီးတစ်ခုခု ရတာပေါ့၊ ဒီမှာ ထားတော့လည်း ဘာမှအသုံးကျတာမှ မဟုတ်တာ’

မြသင်းကြူစကားကြောင့် နီမောင်စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် ဒေါသဖြစ်လာသည်။

‘နင့်ကို ငါမေးပါရစေဦး၊ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ရောင်းပြီး အရင်းအနှီးလုပ်တဲ့လူများ ဒီလောကမှာ ရှိသလားဟင်’

‘နင်ကလည်း စကားကို ကပ်ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်သားသမီးကို ရောင်းစားတဲ့ မိဘတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ အခုဟာက လူကို ရောင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆင်ကိုရောင်းတာပဲ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘လူနဲ့တိရစ္ဆာန်က ဘဝပေးကံကြောင့် ပုံသဏ္ဍာန် ကွာကြပေမယ့် ခံစားတာချင်းက အတူတူပဲ၊ ချစ်တတ်တယ်၊ ခင်တတ်တယ်၊ မုန်းတတ်တယ်၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်တယ်၊

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အကောက်ကြံတတ်တယ်၊ လောဘကြီးတတ်တယ်၊ မစ္ဆိရိယ
စိတ်ရှိတယ်၊ ပူဆွေးသောကရှိတယ်၊ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု
တယ်၊ တိရိစ္ဆာန်တွေမှာ သဘာဝက ပေးထားတဲ့ ရုပ်
လက္ခဏာအရ ပြုံးမပြနိုင်ပေမယ့် ခံစားမှုကိုတော့ သူ့မျက်လုံး
က ပြနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး မျက်ရည်ရှိတယ်'

ထိုစကားကြားသောအခါ မြသင်းကြူက

'အမလေး ဆင်တစ်ကောင်လာဝယ်မိပါတယ်၊
တိရိစ္ဆာန်အဘိဓာန်တွေကို လာပြီး နားထောင်ရသလို ဖြစ်
နေတယ်၊ နင့်ကို ငါရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်၊ နင့်ဆင်ကို ရောင်းမှာ
လား၊ မရောင်းဘူးလား ပြော'

'နင်တို့ ဘယ်လောက်ပေးပေး၊ မရောင်းပါဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါပြန်တော့မယ်'

ဟု ပြောဆိုကာ မြသင်းကြူသည် ၎င်းခေါ်လာသော
အဖော်ကိုခေါ်ပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။ မြသင်းကြူတို့
ပြန်သွားတော့မှ အဖေနှင့်အမေတို့ ရောက်လာပြီး အကျွန်ုပ်
အကြောင်း မေးကြသည်။

'ဒီကလေးမ လာပုံထူးပါတယ်၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ
လူကလေး'

'ကံကောင်းကို လိုချင်လို့ လာဝယ်တာ အဖေ'

ထိုစကားကြောင့် ဦးဘမောင်က သက်ဖြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်လေသည်။

'မင်းက ဘယ်လို ပြန်ပြောလိုက်သလဲ'

'ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်
ပါတယ်'

'ဦးစစ်မြိုင်တို့တတွေက လောဘသတ္တာရသိပ်ရှိကြ
တယ်၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို သူတို့ မျက်စိကျမိရင် မဖြစ်ဖြစ်
အောင် မရရအောင် ငွေနဲ့ ဖိပြီး လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်၊
ဒီကိစ္စက အေးပါ့မလား'

'ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ အဖေရယ်၊ ကိုယ်သဘော

တူမှ ရောင်းမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး ကံကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်
သွေးရင်းသားရင်းလို ဖြစ်နေတာ၊ သူတို့လိုချင်တိုင်း မရောင်း
နိုင်ပါဘူး'

'အင်း ... အဖေကတော့ ဒီလူတွေ ကံကောင်းကို

မျက်စိကျလာတာ ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ မဟုတ်နိုင်ဘူးထင်တော့ စိတ်ထဲမှာ ထင်မိတာပဲ'

ဟု ဦးဘမောင်က လူကြီးပီပီ ရှေ့လာမည့်အခြေအနေများကို ကြိုတွေးပြီး စိတ်ပူစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုအခြေအနေကပင် အေးချမ်းသာယာနေ သော သူတို့ဘဝလေးအတွက် စိတ်အနှောက်အယှက် စံတင်စီရောက်လာသည်ဆိုက မမှားပေ။

အခန်း [၁၂]

ရင်ထဲမှ အချစ်ဂုဏ်မင်း

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ တံကောင်းသည် ကြန်အင်လက္ခဏာဖြင့် ပြည့်စုံသည့် ဆင်ပေါက်တစ်ကောင်ဖြစ်လာသည်။

သူသည် စွယ်စုံဆင်အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ အစွယ်များလည်း ထွက်လာပြီမို့ လှပတင့်တယ်မှု ရှိလာသည်။

စွယ်စုံဆင်မှာ အစွယ်ကို အားကိုးပြီး စိတ်နေစိတ်ထား ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော်လည်း တံကောင်းကတော့ လူနှင့် ယဉ်ပါးလှပေသည်။

စွယ်စုံဆင်များကို ဆင်ဆိုးစာရင်းဝင် သံခလောက် ပိုင်ရှင်များဟု သတ်မှတ်ထားသော်လည်း ကံကောင်းကတော့ မိသားစုဝင်များကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ပြောသမျှစကားကို နားထောင်၍ စေခိုင်းသမျှကို တသဝေမတိမ်း လုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ ရွာထဲမှာ ရှင်လောင်းလှည့်ရန်အတွက် လာငှားလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ဆွဲရန်ကိစ္စများ အရေးတကြီး အသုံးလို၍ လာငှားလျှင် အခကြေးငွေဖြင့် လိုက်၍ လုပ်ပေးလေ့ရှိကြသည်။

မိုးမခတစ်ရွာလုံးက ကံကောင်းကို ခင်မင်ကြသောကြောင့် ဟိုလူက ကံကောင်း၊ ဒီလူက ကံကောင်း ဖြစ်ကာ အလုပ်ကိစ္စရှိလျှင် သူ့ကိုပဲ လာရောက် ငှားရမ်းအသုံးပြုကြသည်။ အချို့ကလည်း အကူအညီ တောင်းကြလေသည်။

‘ကိုဘမောင်ရေ၊ ကျုပ်သား ရှင်ပြုပွဲအတွက် ရှင်လောင်းလှည့်ဖို့အတွက် ကံကောင်းကို ငှားပါဦးဗျာ’

ဟုတစ်မျိုး။

‘ကျုပ်တို့ အလှူအတွက် ရွာထဲကို ပဒေသာပင်လှည့်စရာရှိတယ်၊ ဒဲဒဲဒဲ ကံကောင်းကိုတော့ ထည့်မှ ဖြစ်မယ်။’

ခင်ဗျားတို့ မိသားစုကိုလည်း ကံကောင်းနဲ့အလှူကိုလာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ပါတယ်’

ဟု တစ်ဖုံ ... အကူအညီတောင်းလာလျှင်လည်း မေတ္တာဖြင့် အကူအညီပေးကြလေသည်။ စပါးသယ်ခြင်း၊ သစ်လုံးဆွဲခြင်း၊ တောထဲမှသစ်ဝါးများကို ရွာသို့ ရောက်အောင် အခကြေးငွေဖြင့် ငှားရမ်းအသုံးပြုလျှင်တော့ အခကြေးငွေပေးကြသည်။ အချို့ကလည်း စပါး သို့မဟုတ် ဆန်ပေးကြသည်။ ဦးဘမောင်တို့ကတော့ အခကြေးငွေရယ်လို့ သပ်သပ်မှတ်မှတ် သဘောမထားဘဲ ပေးသမျှ ယူကာ အကူအညီပေးလေ့ရှိသည်။

သစ်လုံးများဆွဲပေးရလျှင် သစ် ဒါမှမဟုတ် ငွေရသည်၊ ဆန်၊ စပါးဆွဲပေးရလျှင် ဆန် စပါး ဒါမှမဟုတ် ငွေရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးဘမောင်တို့ မိသားစုမှာ ယခင်ကနှင့်မတူတော့ဘဲ တစ်စတစ်စ ချောင်လည်လာသည်။

ကံကောင်းလုပ်အားခဖြင့် ရသော သစ်ဝါးများဖြင့် အိမ်သစ်တစ်လုံး ပြင်ဆောက်နိုင်ကြသည်။ စပါးအပိုအလှုံကလေးများကို ကျိုတစ်လုံးဖြင့် သိုလှောင်ထားနိုင်ရုံမက ငွေရေးကြေးရေးအရပါ ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိလာသော

ကြောင့် ယခင်ကလို တောတက်၍ ကြိမ်မရွေရတော့ဘဲ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကံကောင်းလုပ်အားခဖြင့် ရသော ငွေများနှင့် ပစ္စည်းများက အထောက်အပံ့ရလာသောအခါ နီမောင် လုပ်အားခငွေများကို စုဆောင်းနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခြေအနေကို မြင်တော့ မုဒိတာပွားနိုင်သူများက

‘ကိုဘမောင်တို့ မလှရင်တို့ကတော့ အိုဇာတာကောင်းကြပါပေတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း မွေးထားတဲ့ သားလေးကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိ ဒီကြားထဲ ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲဆိုရင် တောထဲမှာနေတဲ့ ဆင်ကတောင် အိမ်ကိုလိုက်လာပြီး လုပ်ကျွေးနေရတယ်၊ ဒီလို ကံမျိုးကတော့ အံ့ဩလောက်စရာပါပဲ’

‘ဘဝဆက်၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့အေ၊ တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ်၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ် ပဋ္ဌာန်းဆက် ဘဝဆက်ရှိမှ အတူနေလို့ရတယ်၊ ဒီ ဆင်ကလေးက သူတို့ မိသားစုနဲ့ အထုံအဆက်ပါခဲ့လို့ နေမှာပေါ့’

ဟု ပြောကြသည်။ တစ်ရွာတည်းနေသော်ငြားလည်း ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အချို့ကတော့ တစ်ယောက်ကောင်းစားတာကို တစ်ယောက်က မုဒိတာမပွားနိုင်ရုံမက မစ္ဆိရိယစိတ်ပင် ပွားနေကြသေးသည်။

‘ဒီဆင်က သူတို့ဆီမှာ တစ်သက်လုံး နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အေ ... တော်ကြာ မုန်ဝင်လာရင် တောထဲ ပြန်သွားမှာပါ။ အဲဒီကျတော့လည်း အရင်ကလိုပဲ ကြိမ်သမားဟာ ကြိမ်သမားပဲ ပြန်ဖြစ်ကြမှာပေါ့’

ဟုတစ်မျိုး။

‘ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ဆင်ဆိုတာ အစိုးရက အလိုရှိရင် ပြန်သိမ်းနိုင်တာမျိုးပဲ၊ ကြည့်ပါတော်၊ တော်ကြာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းက ပြန်လာသိမ်းမှာပါ’

ဟု မစ္ဆိရိယစိတ်ဖြင့် ပြောဆိုကြသည်။

ဘယ်သူတွေက ဘာပဲပြောပြော နီမောင်တစ်ယောက်ကတော့ ကံကောင်းရှိနေသဖြင့် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ရနေသကဲ့သို့ပင်။ ရေချိုးဆင်းလျှင်လည်း ခေါ်သွားသည်။ တောထဲသွားရင်လည်း ခေါ်သွားသည်။ သစ်ဆွဲစရာ စပါးတိုက်စရာရှိလည်း အတူ သွားလုပ်ကြသည်။ ရွာထဲသွားရင်လည်း ကံကောင်းကို အဖော်ခေါ်သွားသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းဆီမှာ သိုင်းပညာသွားသင်လျှင် လည်း အတူသွားလေ့ရှိသည်။

ကံကောင်းကလည်း နီမောင်သွားလို့ သူ့ကို မခေါ်ဘဲ ထားခဲ့လျှင် တကျီကျီအော်ဟစ်နေတတ်လေသည်။ ယခုလည်း ညဦးပိုင်းအချိန် အလုပ်နားသဖြင့် ခင်အေးမူတို့ အိမ်ဘက် အလည်သွားသောအခါ ကံကောင်းကို ခေါ်သွားလေသည်။ ကံကောင်းက သူ့ကို ကျောပေါ် တင်သွားလေသည်။

‘ကံကောင်း’

‘ကျီ...’

‘သူများအိမ်ကို ဧည့်သည်သွားလုပ်တာ အပြင်ဘက်က တကျီကျီ အော်မနေနဲ့နော်’

‘ကျီ...’

‘မင်း အပြင်ဘက်က တကျီကျီအော်နေရင် နောက်တစ်ခါ အလည်သွားရင် မင်းကို မခေါ်ဘဲ ထားခဲ့မှာ သိလား’

‘ကျီ...’

‘မင်းတစ်နေ့က အထက်ပိုင်းဆင်စခန်းမှာရှိတဲ့ ဆင်မလေးတစ်ကောင်ကို သွားရစ်နေတယ်ဆို ဟုတ်လား’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ထိုသို့ မေးသောအခါ ကျီလို ပြန်မအော်တော့ဘဲ ငြိမ်နေလေသည်။

‘မင်း သူများစခန်းက ဆင်တွေကို သွားမနှောက် ယှက်နဲ့နော်၊ တော်ကြာ ကျန်တဲ့ဆင်တွေက မင်းကို ဝိုင်းထိုးသတ်ကြလိမ့်မယ်’

ထိုသို့ ပြောပြသော်လည်း နားရွက်တဖျပ်ဖျပ်၊ နှာမောင်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် ငြိမ်နေလေသည်။ ခင်အေးမူတို့ အိမ်ပိုင်းထဲ ရှေ့ကသောအခါ သူ့ကို အပြင်မှာ ထားခဲ့ပြီး နီမောင်က အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

‘နီမောင် နင်တစ်ယောက်ထဲလား၊ ဘယ်သူပါသေးလဲ’

‘အပြင်မှာ ကံကောင်းပါလာတယ်’

‘နင့်ဆင်ကလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲနော်’

ထိုသို့ ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ခင်အေးမူ မိဘများက လယ်ထဲမှာ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းခဲ့ကြသောကြောင့် ညစာစားပြီးကြသည်နှင့် အိပ်ယာဝင်ကြပြီဖြစ်၍ နှစ်ယောက်သား လွတ်လွပ်လပ်လပ် စကားပြောလို့ ရသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘နင်ကလည်း ကံကောင်းရောက်လာပြီးကတည်းက တို့အိမ်ဘက်တွေကိုတောင် အသွားအလာ သိပ်မရှိတော့သလိုပဲ’

‘အလုပ်တွေ များနေလို့ပါဟာ၊ လူကသာ မရောက်ပေမယ့် နင့်ဆီကို စိတ်ကတော့ အမြဲရောက်ပါတယ်’

ထိုစကားကြောင့် ခင်အေးမူ မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ်မှုအပြုံးရိပ်ကလေးများ ယှက်သန်းသွားသည်။

‘နင်က ကွယ်ရင်မေ့ တွေ့သေအောင်လွမ်းတဲ့လူစား မျိုးပဲ၊ သိပ်အပြောကောင်းတာပဲ’

‘ငါစိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့က ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အတူတူ နေလာကြတာပဲ၊ ငါ ဘယ်တုန်းကများ လိမ်ပြောဖူးလို့လဲ’

‘ယုံပါတယ် နီမောင်ရယ်၊ ငါက နင့်ကို တမင် စတာပါ၊ ဒါထက် ကံကောင်းရောက်လာတာ နင်တို့အတွက် တကယ့်ကို ကံကောင်းကြတာပဲ၊ သူ ရောက်လာပြီးမှ စီးပွားရေးလည်း အတော်အဆင်ပြေလာကြတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ အဖေတို့အတွက် အရင်က လို အလုပ်ကြမ်းလုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ သားနှစ်ယောက်က လုပ်ကျွေးသလို ဖြစ်နေတာပေါ့’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘နင်ကလိမ္မာသလို၊ ဆင်ကလေးကလည်း တိရိစ္ဆာန် ဖြစ်ပေမယ့် လိမ္မာတာကိုး၊ ဒါကြောင့် နင်တို့ မိသားစု ကံကောင်းကြတယ်လို့ ပြောတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့မိသားစုတွေ အခုဆိုရင် စီးပွားရေးက အတန်အသင့် အဆင်ပြေလာတော့ ငါ စိတ်ကူးတစ်ခုပေါ်လာလို့ နင်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ လာခဲ့တာ’

‘ဘာလဲပြောလေ ...’

‘ငါ မိန်းမယူရင် ကောင်းမလားလို့’

‘ဟင် ... ဘယ်သူနဲ့လဲဟင်’

‘အဲဒါ ဘယ်သူ့ယူရရင် ကောင်းမလဲလို့ နင့်ကို တိုင်ပင်တာ’

‘အဲဒါ ငါ့ကို တိုင်ပင်ရမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ နင် ကိုယ်တိုင်ရွေးပြီး နင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘ငါကတော့ ရွေးထားပြီးပါပြီ၊ သူ့ဘက်က ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ ကျန်တော့တာ’

‘နင်ကရော ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း တစ်ခါမှတော့ မပြောရသေးဘူး’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘အဲဒီတော့ မိန်းကလေးဘက်က နင့်ဆန္ဒကို ဘယ်လို သိပြီး ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ’

‘အဲဒါဆို ငါက အရင်ဆုံး ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘နင်သဘောကျနေတဲ့ မိန်းကလေးရှိရင် နင့်ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို သူသိအောင် အရင်ဖွင့်ပြောရမှာပေါ့’

‘ဒီလိုလား ဒီလိုဆိုရင် အတော်ပဲ အခုပဲ တစ်ခါထဲ တစ်လက်စပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်’

‘ဘယ်သူ့ကို သွားပြောမှာလဲ’

‘နင့်ကိုပဲ ပြောမှာလေ’

‘နီမောင် နင်ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်စကားတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ စောစောက ပြောတုန်းကတော့ ငါ့ကို တိုင်ပင်မလို့ဆို အခုတော့ ရည်းစားစကား ပြောနေတယ်၊ ငါက ဘယ်ဟာကို ယုံရမှာလဲ’

‘နောက်ပြောတဲ့စကားကိုပဲ အတည်ယူလိုက်ဖို့ ဟယ်၊ ငါ နင့်ကို ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးထဲက သံယောဇဉ်ရှိ နေခဲ့တာ၊ အခု အရွယ်ရောက်လာတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချစ် လာမိတယ်၊ နင် လက်အယ်ဆိုရင် အဖေတို့အမေတို့ကို ဖွင့် ပြောပြီး တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြရအောင်နော်’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘နင့်ကြည့်ရတာ ဒီစကားကို ခရီးသွားဟန်လွဲ လမ်းကြုံလို့ ခြောနေသလိုပဲ၊ ငါတော့ သိပ်မယုံချင်ဘူး’

‘ယုံပါ အေးမူရယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ချစ်လို့ ချစ် တယ်လို့ ဖွင့်ပြောတာပါ’

ခင်အေးမူက နီမောင်မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ် ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်ရင် အရင်ကတည်းက ဘာကြောင့် ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ ပြောပါဦး’

‘အရင်က အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးတယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဘာမှ ပြည့်စုံမှုမရှိဘဲနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုစိတ်ကူးရမှာလဲ၊ အခုတော့အရွယ်ကလေးလည်း ရလာ၊ တို့မှာလည်း သင့် တော်သလောက် စီးပွားဥစ္စာကလေးကလည်း ရှိလာပြီမို့ ဖွင့်ပြောတာပါ’

နီမောင် စကားကြားသောအခါ ခင်အေးမူက တိုး ညှင်းစွာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ တကယ် တော့ သူမအနေနှင့်လည်း နီမောင်အပေါ်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်း က သံယောဇဉ်ရှိနေခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယခုလို

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဖွင့်ပြောလာပြန်တော့လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အေး
နှင့် ချက်ချင်းကြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာခက်သလို ဖြစ်နေ၏။

‘အေးလေ ... နင့်ဘက်က အတည်ပြောတယ်ဆိုရင်
လည်း ငါ့ဘက်က စဉ်းစားပေးရမှာပေါ့။ ငါ့ကို အချိန်တော့
နည်းနည်းပေးနော်’

‘ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ’

‘အို နင်ကလည်း ဒါကတော့ ဘယ်လို ပြောလို့ရမှာ
လဲ၊ ငါ့ဘက်က စဉ်းစားလို့ ရတဲ့အချိန် အဖြေပေးမှာပေါ့’

‘သိပ်အကြာကြီးဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်’

‘ဒါကတော့ နင်တစ်ဖက်သတ်ဆန်တာပဲ၊ နင်ဘက်က
ကျတော့ ဒီစကားကို ပြောချင်တဲ့အချိန်မှ ပြောပြီး ငါ့ကိုတော့
ချက်ချင်း အဖြေပေးခိုင်းတယ်၊ ဒါ တရားသလား ပြောပါဦး’

‘ကဲ ... ကဲ နင့်ကို ဖက်ပြိုင်ပြီးတော့ ငါမပြောတော့
ဘူး၊ နင် စဉ်းစားပြီးရင်သာ ငါလိုချင်တဲ့အဖြေမျိုး ပေးနိုင်
အောင် ကြိုးစားထားပေတော့’

‘နင်က ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တဲ့ လိပ်မျိုးပဲ၊ အတော်
တော့ ရိုးမလိုလိုနဲ့ အခုတော့လည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေပါရောလား’

‘ဒါကတော့ အချစ်စိတ်ကပဲ သင်ပေးတာလေ’
ထိုသို့ ပြောနေစဉ် ခြံဝန်းထဲမှာ ဆင်အော်သံတစ်ချက်

ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟော ကံကောင်းတော့ စောင့်ရတာစိတ်မရှည်လို့
ငါ့ကို အချက်ပေးနေပြီ’

‘အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ကံကောင်းပါလာတာကို ငါမေ့
နေလိုက်တာ၊ သူ့ကို တစ်ခုခုတော့ ကျွေးလိုက်ဦးမှပေါ့’

ဟု ပြောဆိုကာ ခင်အေးမူက ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးယူ
ပြီး နီမောင်နှင့်အတူ ခြံဝန်းထဲ ဆင်းလာကြသည်။ သစ်ပင်
တစ်ပင်အောက်ရှိ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရပ်နေသော ကံကောင်း
ကို တွေ့ကြရသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏ အနီးမှာ
ခြင်နှင့်မှက်ရိုင်းများက ဝိုင်းဝန်းကိုက်ခဲနေလေရာ အမြီး
နားရွက်နှင့် နှာမောင်းတို့ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ထုတ်ပစ်နေရသည်။

‘ကံကောင်း’

နီမောင်က ခေါ်သော်လည်း စိတ်တိုနေဟန်ဖြင့် ပြန်
မထူးပေ။ ခင်အေးမူက ယူလာသော ငှက်ပျောဖီးကို လှမ်း

ပေးလိုက်တော့မှ စိတ်ပြေသွားဟန်ဖြင့် ငှက်ပျောသီးကို ယူ၍ စားနေသည်။

ဒီထက်ကြာရင် ဒီကောင် စိတ်ရှည်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါသွားမယ် အေးမူ၊ ငါ့ကို အမြန်ဆုံး အဖြေပေးနိုင်အောင် နင် ကြိုးစားထားနော်'

ဟု ပြောသောအခါ ခင်အေးမူက အသာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ထို့နောက် ခင်အေးမူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကံကောင်းနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ညက ရာသီဥတု သာယာပြီး ကောင်းကင်မှာ လသာနေလေသည်။

နီမောင် ရင်ထဲမှာလည်း အချစ်ကြောင့် ဖြစ်သော ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုများက အလင်းရောင်သဖွယ် ပြန့်နှံ့နေလေတော့သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အခန်း [၁၃]

ခဲငါ အန္တရာယ်

သည်တစ်ခေါက် တောတက်တော့ အဖေနှင့် အမေတို့ မပါတော့ဘဲ နီမောင်နှင့် ကံကောင်းတို့သာ တက်သွားကြလေသည်။ ယခင်အခေါက်များကတော့ တောတက်လျှင် ကံကောင်းကို ခေါ်မသွားကြပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောရိုင်းစိတ်ပြန်ဝင်ပြီး တောတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားမည်ကို စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တောထဲရောက်၍ အခြားဆင်အော်သံများ ကြား၍သော်

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

လည်းကောင်း။ ဒါမှမဟုတ် အမှတ်မထင် ဆင်ရိုင်းအုပ်စု
ဒါမှမဟုတ် တစ်ကောင်ချင်းနှစ်ကောင်ချင်း တွေ့သွားသဖြင့်
အရိုင်းစိတ်ပြန်ဝင်သွားမည်ကို စိုးသဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
မခေါ်ပေ။

အခြားသူများက သစ်ဆွဲရန် လာငှားလျှင်သော်မှ
တောနက်ထဲ ဝင်ဆွဲရမည်ဆိုပါက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ
ငြင်းဆန်ခဲ့ပေသည်။

ကြာလာတော့ သူလည်း ငြီးငွေ့နေမည်စိုးသည်က
တစ်ကြောင်း မိမိတို့နှင့် နှစ်များစွာ အတူနေလာခဲ့ပြီမို့ စိတ်ချ
သင့်သလောက် စိတ်ချရပြီမို့ ဦးဘမောင်က ...

‘မင်း ဒီတစ်ခေါက် တောတက်ရင် ကံကောင်းကိုပါ
ခေါ်ချင်ခေါ်သွားပါ သားရယ်၊ သူလည်း တင်းကုပ်ထဲမှာချည်း
အနေများတော့ ငြီးငွေ့ရောပေါ့’

ထိုသို့ ပြောသောအခါ ဒေါ်လှရင်က ...

‘အို ... ကိုဘမောင်ကလည်း သူ့ဖာသာနေတာ
နေစမ်းပါစေတော်၊ တော်ကြာ အစလုပ်မိမှ နောက်မလိုက်
ရရင် တကျိကျိအော်နေပါဦးမယ်၊ နောက်ပြီး တောထဲရောက်

မှ ဆင်ရိုင်းအုပ်စုတွေနဲ့ တွေ့လိုစိတ်ပြောင်းပြီး ပြန်ပါသွားရင်
မခက်ပေဘူးလား’

ဟု စိတ်ပူစွာ စကားဆိုသည်။

‘မပါနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ကံကောင်းက တို့အပေါ်ကို
အတော်ကလေး သံယောဇဉ်ရှိနေပါပြီ၊ သူမနေချင်မှတော့
သံကြိုးကြီးနဲ့ ချည်ထားတောင် မရဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင် ရုန်း
ထွက်သွားမှာပဲ၊ သူ့ကို ငါတို့ ချည်ထားတဲ့ကြိုးက ခိုင်ပါတယ်၊
ဘယ်လိုရုန်းလို့မှ မပြတ်နိုင်ပါဘူး’

‘တော်က ဘယ်လိုကြိုးမျိုးနဲ့များ ချည်ထားလို့လဲ’

‘သံယောဇဉ်ကြိုးလေကွာ၊ ဒီထက်ခိုင်တဲ့ကြိုး ဘာရှိ
သေးလို့လဲ’

‘တော်မှ အတော် အပြောကောင်းတယ်’

ဦးဘမောင် စကားကြောင့် ဒေါ်လှရင် ပင့်သက်လျှော
သွားရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကံကောင်းကို တောထဲ ခေါ်ခွင့်ရသွား
လေတော့သည်။ ကံကောင်းကို ခေါ်ခွင့်ရသဖြင့် နီမောင်
တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်နေသလို ကံကောင်းကလည်း မလိုက်

စဖူး လိုက်ရတော့မည်မို့ ပျော်ရွှင်တတ်ကြလျက်ရှိသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွေ့သမျှ လူမှန်သမျှ တကျီကျီနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ နီမောင်နောက်မှ လိုက်ခဲ့လေသည်။

ရွာပြင်ရောက်သောအခါ သူက နီမောင်ကို ကျောပေါ်တင်ခေါ်သွားလေသည်။ တောထဲရောက်သောအခါ နီမောင်က ကြိမ်များကို လိုက်လံရှာဖွေနေစဉ် ကံကောင်းကလည်း သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း တောထဲမှာ ကြိမ်ဖူးများကို ချိုးဖဲ့စားသောက်နေသံကို ကြားနေရသည်။ အသံပျောက်သွားလျှင် နီမောင်က လှမ်းခေါ်ကြည့်သည်။

‘ကံကောင်းရေ’

‘ကျီ ...’

ရောက်သည့်နေရာက ပြန်ထူးလေ့ရှိသည်။ အတော်ဝေးဝေးရောက်သွားလို့ ခေါ်သံ မကြားရလျှင် လှမ်းအူကြည့်ရသည်။

‘အူ ... ဂူ ... ဂူ’

ထိုအခါ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးနေရာရောက်ရောက် အသံပြန်ပေးလေ့ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကြိမ်တောထဲ

တွင် ကြိမ်ပင်ကောင်းကောင်းများကို တွေ့နေရသဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ခုတ်ယူနေရာ ကံကောင်းကို မေ့သွားလေတော့သည်။ အလုပ်ပြီးသလောက်ရှိမှ ခေါ်ကြည့်သောအခါ အသံမကြားရတော့ပေ။

‘ဟင် ...’

သို့ကြောင့် ကြိမ်ခွေများကို တစ်နေရာမှာ စုပုံထားခဲ့ပြီး ဓားနှင့်လှံကို ယူပြီး လိုက်လံရှာဖွေရလေသည်။ ကြိမ်တောအစပ်မှာတော့ မှုင်းကိုက်ဖြတ်စားသောက်သွားသော အပိုင်းအစများကို တွေ့ရလေသည်။

နီမောင်သည် ကံကောင်း၏ အမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ရင်းနှင့် တောနက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။ ထိုသို့ အချိန်အတော်ကြာအောင် လိုက်ရှာသော်လည်း ကံကောင်း၏အသံကိုလည်း မကြားရ၊ အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပူသွားမိလေသည်။

‘ဒီကောင် ဘယ်ဘက်များ တောကျံသွာပါလိမ့်၊ အဖော် ဆင်အုပ်တွေနဲ့တွေ့လို့များ ပြန်ပါသွားလေရောသလား’ ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

‘ကံကောင်းရေ...’

တစ်နေရာရောက်သောအခါ တစ်နေရာဆီမှ ‘ကျီ’ ခနဲ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံမှာ ခါတိုင်းလို ပြန် ထူးသံတော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ကံကောင်းအသံဖြစ်မှန်း တော့ နီမောင် မှတ်မိလေသည်။ သူသည် ဓားနှင့်လုံကို အဆင် သင့်ကိုင်ပြီး အသံကြားရာဘက်သို့ တိုးဝင်လာသည်။ တောင် ကျောတစ်ခုပေါ် ရောက်လာစာတု သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများပေါ် မှာ စူးစူးဝါးဝါး အနံ့တစ်မျိုးကို ရသည်။ ကျင်ငယ်ရည်နံ့။

ခွေးများ၏ ကျင်ငယ်ရည်နံ့ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျ ပြောရပါမူ တောထဲမှာ ဆင်၊ ကျား စသော တိရစ္ဆာန်များပင် ကြောက်ရွံ့ကြရသော တောခွေးများ၏ ကျင်ငယ်ရည်နံ့ပင် ဖြစ်သည်။

တောထဲမှာ ဆင်ကြောက်သော သတ္တဝါဆိုလို့ နှစ်မျိုး သာ ရှိသည်။ တစ်မျိုးက ကိုးတောင်ကျားကြီးများဖြစ်ပြီး နောက်တစ်မျိုးကတော့ ခွေးအုပ်များပင်ဖြစ်၏။

တောခွေးများကို တော၏ ဘုရင်ဟု ခေါ်သော ကျား တို့ကပင် ကြောက်ရွံ့ကြရသည်။ ၎င်းတို့ ကျင်ငယ်ရည်

မျက်လုံးထဲ ဝင်သွားလျှင် မျက်လုံးတစ်ခုလုံး ပြာဝေသွားပြီး ဘာမှ မလုပ်ရဘဲ ချာချာလည်နေသောအခါမှ ဆယ်ကောင် ဆယ်ငါးကောင် ဝိုင်းအုံလာပြီး ဝိုင်းဝန်းကိုက်ဖဲ့ စားသောက် လေ့ရှိကြသည်။ တောခွေးများသည် သတ္တဝါများ လာသော လမ်းရှိ သစ်ရွက်သစ်ခက်များပေါ်တွင် ကျင်ငယ်ရည်များ စွန့် ထားကြသည်။ သတ္တဝါများက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ တိုးဝင်လာ၍ ၎င်းကျင်ငယ်ရည် မျက်လုံးထဲ ဝင်၍ ချာလည်လည်နေသော အခါမှ ဆယ်စောင် ဆယ်ငါးကောင်ဝိုင်းအုံပြီး ကိုက်ဖဲ့ စား သောက်လေ့ရှိကြသည်။

နီမောင်သည် တောင်ကျောပေါ် ရောက်သောအခါ သစ်ရွက်သစ်ခက်များပေါ်မှာ မမြောက်သေးသော ကျင်ငယ် ရည်အချို့ကို မြင်ရသဖြင့် အနည်းငယ်စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။ ထိုကျင်ငယ်ရည်များ တွေ့နေရသောနေရာသည် စောစောက ကံကောင်းအော်သံကြားလိုက်ရသည့်နေရာနှင့် မဝေးလှသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

နီမောင် ကြိမ်ခတ်ဓားရှည်ကို ကျောမှာ လွယ်၍ လှံရှည်ကို လက်မှကိုင်ပြီး အသံကြားရာဘက်သို့ တိုးဝင်သွား

လေသည်။ ၎င်းကိုင်ထားသောလှံမှာ သိုင်းသင်ရာမှာ အသုံးပြုသည့် ရှားနှစ်ရိုးတပ်ထားသော လှံရှည်ဖြစ်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပေ။ သစ်ပင်ကွယ်တစ်နေရာရောက်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်ကွင်းက မကောင်းလှပေ။ လျှိုအနိမ့်ပိုင်းတစ်နေရာမှာ ဆင်နှစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တစ်ကောင်က ကံကောင်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ကောင်က ဆင်မတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

ကံကောင်းက ဘာမှ မဖြစ်သော်လည်း ဆင်မမှာ တောခွေးများ၏ ကျင်ငယ်ရည်များ မျက်လုံးထဲ ဝင်နေဟန်ဖြင့် ချာလည်လည်နေသည်။ ၎င်းတို့အပေါ် တောင်ကုန်းဘက်မှာတော့ ဆင်မကို အမဲဖျက်ရန် ဝိုင်းဝန်းစောင့်ဆိုင်းနေသည့် တောခွေးအုပ်စုကို မြင်ရသည်။

တောခွေးများက ကံကောင်းရှိနေသောကြောင့် ရုတ်တရက် မဝင်ဝံ့ကြဘဲ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အလစ်ချောင်းမြောင်းနေကြသည်။ နီမောင်က အခြေအနေလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တောခွေးများနှင့် ဆယ့်လေးငါးကောင်ခန့်ရှိမည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် တောင်ကုန်းပေါ်မှ တောခွေးတစ်ကောင်

နှစ်ကောင်က ချာလည်လည်နေသော ဆင်မ၏ ကျောပေါ်သို့ ခုန်ချသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ကံကောင်းက ခုန်ဆင်းလာသော တောခွေးနှစ်ကောင်ကို နာမောင်းဖြင့်ရိုက်ခြင်း၊ ပတ်၍ ဆွဲချခြင်း၊ အစွယ်ဖြင့် ထိုးခြင်း၊ ခွာဖြင့် နင်းခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခြားတောခွေးများကလည်း အောက်သို့ ခုန်ဆင်းရန် ပြင်နေကြသည်။ ထိုမျှများသော တောခွေးအုပ်စုများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ခုန်ဆင်းလာလျှင် ကံကောင်းတစ်ယောက်တည်း တတ်နိုင်မည်မဟုတ်တော့ပေ။ ထိုအချိန်မှာပင် နီမောင်က လှံကိုကိုင်ပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

‘ကံကောင်း’

သူအော်သံကြောင့် ကံကောင်းက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သခင်ကိုမြင်တော့ အားရှိသွားဟန်ဖြင့် ကျီကနဲ တစ်ချက် အော်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ အပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသော တောခွေး

တစ်ကောင်ကို ကံကောင်းကို ကံကောင်းက နှာမောင်းဖြင့် ရိုက်ချပြီး အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ခြေထောက်ဖြင့် နင်းသတ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ကောင်က ကျောပေါ် ခုန်ဆင်းလာသည်။ ကျောကို လှုပ်ခါချပြီး အောက်ရောက်တော့ နင်းသတ်ပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နီမောင်ကလည်း အနားရောက်သွားချိန်ဖြစ်ပြီး လက်ထဲမှ လှံဖြင့် ခုန်ဆင်းလာသော တောခွေးများကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။

ရှားနှစ်သားတပ်ထားသော လှံရိုးမှာ တုတ်အဖြစ် ရိုက်၍သော်လည်းကောင်း၊ လှံအဖြစ် ထိုးရာတွင်လည်းကောင်း များစွာ အသုံးဝင်လှပေသည်။

သူတို့တိုက်ခိုက်ချက်တစ်ချက် မိလိုက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ လှံသွားတစ်ချက်နှင့် ထိုးမိလျှင်သော်လည်းကောင်း တောခွေးများမှာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သေဆုံးသွားကြလေသည်။

အရေးအကြီးဆုံးက အမြီးများတွင် ဆွတ်ထားသော ကျင်ငယ်ရည်များ မျက်လုံးထဲ မဝင်ရန်သာ အရေးကြီးသည်။

တောခွေးတို့၏ ကျင်ငယ်ရည် မျက်စိထဲ ဝင်သွားလို့ ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးများ ပြာဝေကာ ၎င်းတို့၏ ဝိုင်းဝန်းကိုက်သတ်ခြင်းကို ခံရမည်မှာ မလွဲပေ။

ကံကောင်းကလည်း တောခွေးများ၏ ကျင်ငယ်ရည်များ မျက်စိထဲ ဝင်နေဟန်ဖြင့် ယောင်ချာချာဖြစ်နေသော ဆင်မလေးကို အကာအကွယ်ပေးနေရင်း တောခွေးများကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သတ်ပစ်နေရင်းမှပင် သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များစွာ ရနေတော့သည်။

တောခွေးများမှာ အကောင်ငယ်သော်လည်း ၎င်းတို့အံ့စွယ်များမှာ ထက်လှသောကြောင့် ကိုက်လိုက်လျှင် အကွင်းလိုက်ပြတ်ပါသွားလေ့ရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကံကောင်း ကျောပြင်တဝိုက်မှာရော အခြား ဆင်၏ ကျောပေါ်မှာပါ အသားများ အကွင်းလိုက်ပြတ်ပါကာ သွေးများချင်းချင်းနီနေလေပြီ။

သို့သော်လည်း နီမောင်၏ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပေးမှုကြောင့် အတန်ကြာသောအခါ တောခွေး

အတော်များများ သေဆုံးကုန်ပြီး အနည်းငယ် ကျန်သော တောခွေးများမှာလည်း အခြေအနေမဟန်တော့သဖြင့် တဂီးဂီး တဂဲဂဲ မာန်ဖီကာဖြင့် တောတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသွားကြ လေတော့သည်။

သည်တော့မှ နားခွင့်ရတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကံ ကောင်းက ဆင်မလေးကို ခေါ်သွားပြီး ကျောက်နံယံတစ် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်နံယံကြားမှ စိမ့်ကျနေ သော ကျောက်သွေးအချို့ကို ယူပြီး ဆင်မလေးကျောပြင် တဝိုက်မှ ဒဏ်ရာများကို သုပ်ပေးနေသည်။

ထို့အတူ ဆင်မလေးကလည်း ကျောက်သွေးများကို နှာမောင်းဖြင့် ယူပြီး ကံကောင်းကျောပေါ်သို့ ဒဏ်ရာများ ကို သုပ်ပေးနေလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး နီမောင်က တစ်ချက်ပြီး လိုက်ပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘အတော်ဆိုးတဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါကတော့ သူ့အတွက် စိတ် ပူပြီး လိုက်ရှာလိုက်ရတာ၊ အခု သူက ငါ့ကိုတောင် အနေ

မလုပ်ဘူး၊ သူ့ ဆင်မကိုပဲ ဂရုစိုက်နေတော့တယ်’

ဟု တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း ကျွန်းပင်ကြီး အောက်မှာ ထိုင်ရင်း ကံကောင်းကို စောင့်နေရသည်။

ကံကောင်းနှင့်ဆင်မလေးတို့သည် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ကြင်နာစွာဖြင့် ကျောက်သွေးများ ပွတ်သပ်လိမ်း ကျံပေးပြီးနောက် အတန်ကြာသည့်အထိ နှာမောင်းချင်းလိမ် ကာ ကြည်စယ်ကြပြီးမှ ဆင်မလေးက ကျီကနဲ တစ်ချက် အော်ပြီး တောထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ကံကောင်းက အပြစ်ရှိသောသူ ဟန်မျိုးဖြင့် နီမောင်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာလေသည်။ အနား ရောက်လာတော့မှ နီမောင်က ...

‘မင်းကိစ္စတွေ ပြီးပြီလား ကံကောင်း ငါ့မှာဖြင့် ခံတိပူလိုက်ရတာ၊ သူကတော့ ဆင်မနဲ့ တွေ့နေတာနဲ့ ငါ့ကို တောင် သတိမရနိုင်ဘူး’

လေသံမာမာဖြင့် ထိုသို့ ပြောသောခါ နားရွက် ကလေး တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ပေပြီး ရပ်နေလေသည်။ လူကဲ့သို့ အကျိုးအကြောင်း မြန်မပြောတတ်သော်လည်း နီမောင်

ပြောနေသော စကားများကိုတော့ နားလည်ဟန်ရှိသည်။

‘မင်း အခု ဆင်မလေးနဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ ငါက စောင့်ပေးရတယ်နော်၊ ငါ ခင်အေးမူတို့အိမ်ကို သွားလို့ နောက်က လိုက်လာရင် တကျီကျီ လုပ်မနေရဘူးနော်၊ ဒါပဲ’

‘ကျီ...’

နီမောင်စကားကြားသောအခါ ကံကောင်းက နားလည်ဟန်ဖြင့် ကျီကနဲ့ တစ်ချက် ပြန်အော်လိုက်သည်။ ထိုသို့ သဘောတူညီမှု ရပြီးနောက်တွင် ခုတ်ယူရရှိထားသော ကြိမ်များကို ကျောပေါ်တင်ပြီး ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အခန်း [၁၄]

မုတ္တရိယ ရန်ငြီး

ဤသို့ဖြင့် နှစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကံကောင်း မှာလည်း အားကိုးလောက်သော စွယ်စုံဆင်ပေါက်ကြီးတစ် ကောင်ဖြစ်လာပြီး နီမောင်တို့အတွက်လည်း များစွာ အားကိုး လာရသည်။ ကံကောင်းလုပ်အားခဖြင့် ရသော ကောက်ပဲ သီးနှံများနှင့် ငွေကြေးများကိုပင် အတန်အသင့် စုဆောင်း နိုင်သော အခြေအနေဖြစ်ကာ အတန်အသင့် ချောင်လည်လာ ကြသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဦးစစ်မြိုင်တို့ကတော့ စိတ်မလျော့ကြဘဲ ကံကောင်းကို ရရန် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် လာရောက်ကြိုးစားကြသော်လည်း ဦးဘမောင်တို့က လုံးဝ လက်မခံကြပေ။

‘ကိုဘမောင်၊ ခင်ဗျားတို့ သားအဖကကျုပ်ဆီက အလုပ်သမားတွေပဲ၊ ကျုပ်က ကူညီပေးခဲ့တာတွေလည်း အများကြီးရှိခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ အများကြီး ရှိခဲ့တာပဲ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းက ကျုပ်တို့က မိသားစုလို သဘောထားပြီး မွေးထားတာဖြစ်လို့ တိရိစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်သားသမီးတစ်ယောက်လို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာပါ၊ ဒါကြောင့် မရောင်းတာပါ’

‘ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ပေးတဲ့ငွေကို နည်းလို့ အခုလို ငြင်းနေတာလား၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ တောင်းသလောက် ဈေးပေးမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလဲ’

‘ဦးစစ်မြိုင်ကို အားတော့နာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းကိုတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးပေး မရောင်းပါဘူး၊ ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ဆိုရင် နောက်ကို မလာကြပါနဲ့တော့ဗျာ’

ဟု အပြတ်ပြောလိုက်မှ ဦးစစ်မြိုင်တို့လည်း မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်သွားကြလေတော့သည်။ သို့သော် အခြေအနေကတော့ ထိုကဲ့သို့ အေးအေး ချမ်းချမ်းနှင့် ပြီးသွားခြင်းတော့ မရှိပေ။

တစ်နေ့သောအခါ အထက်ပိုင်း အစိုးရ သစ်တောစခန်းမှ သစ်တောအရာရှိနှင့် ဝန်ထမ်းများ ရောက်လာကြသည်။ လက်နက်ကိုင်တပ်သားအချို့လည်း ပါလာကြသည်။

‘အခု ကျုပ်တို့ သစ်စခန်းမှာ တောထဲက သစ်လုံးတွေကို အချိန်မီအောင် ချဖို့ ဆင်တွေ လိုနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆင်ကို ခေါ်သွားပြီး ခိုင်းရမယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ပို့ပေးမယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ဆင်ကို သူများလက်ထဲကို ဒီအတိုင်း တော့ မထည့်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ခဲ့မယ်’

နီမောင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းလိုက်စရာ မလိုဘူးလေ။ တို့က မင်းကို မလိုချင်ဘူး၊ ဆင်ကိုပဲ လိုချင်တာ၊ စခန်းမှာ ဆင်ဦးစီးတွေ အများကြီး ရှိတယ်’

ဟု တောအုပ် ကိုထွန်းကျော်ဆိုသူက ဝင်ပြောလေသည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ဆင်ကို ကျုပ်မပါဘဲနဲ့တော့ မထည့်လိုက်နိုင်ဘူး’

‘မင်းမထည့်ရင်လည်း တို့စခန်းမှာ အသုံးလိုရင်တော့ ခေါ်သွားရမှာပဲ။ တို့က တာဝန်နဲ့ လုပ်နေတာဆိုတော့ တကယ်လို့ မင်းရဲ့ဆင်ကို အပြီးသိမ်းသွားလို့တောင် ရတယ်ဆိုတာကို နားလည်ရဲ့လား’

ထွန်းကျော်ဆိုသူ စကားကြောင့် နီမောင်ကလက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်ပြီး အံကို ကြိတ်ထားလေသည်။ ဦးဘမောင်ကတော့ သားဖြစ်သူကို ခြေလွန်လက်လွန် မဖြစ်စေရန် အနီးမှ သတိပေးနေလေသည်။

ထို့နောက် ထွန်းကျော်တို့အဖွဲ့သည် ၎င်းတို့အဖွဲ့ထဲမှ ပါလာသော ဆင်ဦးစီးများက ကျောပေါ်တက်ရန် အနားကပ်သွားသည်နှင့် ကံကောင်းက လုံးဝ အနားကပ်မခံပေ။

ဆင်ဦးစီးများက နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျောပေါ်တက်ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေရာမှ

အတန်ကြာတော့ ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်လာပြီး ရှေ့ခြေနှစ်ဘက်ကို မြောက်ချည်ချချည် လှုပ်လာလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဆင်ဦးစီးများ အနားမကပ်ဝံ့ကြတော့ပေ။

ဆင်သမားတို့ ဝေါဟာရအရ ဆင်တစ်ကောင် ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသည်ကို ချိုးကူနေတာဟု ခေါ်ပြီး ရှေ့လက်နှစ်ဖက် မြောက်ချည်ချချည် လှုပ်နေသည်ကို မောင်းထောင်းသည်ဟု ခေါ်ကြသည်။

ထိုအပြုအမူများက ဘယ်လောက်ယဉ်ပါးနေသော ဆင်ဖြစ်စေကာမူ လူကို အန္တရာယ်ပြုတော့မည့် လက္ခဏာဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ လူသတ်ဖူးသော ဆင်ဆိုးဆင်ရိုင်းများ၏ စရိုက်လက္ခဏာမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

‘ဆင်ကတော့ ချိုးကူနေပြီ၊ အနားကပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ချိုးကူရုံဘယ်ကမလဲ၊ မောင်းထောင်းနေတာရော မမြင်ဘူးလား၊ ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ အနားကပ်ရင် စေ့စေ့ညက်ညက် ကျောသွားမှာပေါ့’

ထိုအခြေအနေကြောင့် ဆင်ဦးစီးများက အနားမကပ်ဝံ့ကြပေ။

‘ဟေ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်လုပ်ကြလေကွာ၊ ဒီမှာ သေနတ်တွေ ပါတာပဲ လူကိုရန်မူလာရင် ပစ်သတ်ရုံအပြင် ဘာရှိမလဲ’

ထွန်းကျော်က သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ကာ စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်သဖြင့် နီမောင်က ကံကောင်းအတွက် စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။

‘ဆရာကလည်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အနားကပ်ရင် သေသွားမှာပေါ့ဗျာ၊ ချိုးကူပြီး မောင်းထောင်းနေတာ မမြင်ဘူးလား’

‘ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ဆင်စခန်းရောက်မှ ထူးခတ်ထားလိုက်ဦးမယ်’

ထွန်းကျော်က ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုနေလေသည်။ ထိုအခြေအနေကြောင့် နီမောင်က ကံကောင်းအနီးသို့ အရဲစွန့်ကာ တိုးကပ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်အထိ ကံကောင်းမှာ စိတ်မပြေသေးဘဲ ခေါင်းတရမ်းရမ်း၊ လက်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသေးသည်။

‘ကံကောင်း... မင်းလိုက်မသွားရင် သူတို့က မင်းကို

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အန္တရာယ်ပေးကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ မင်းလိုက်သွားလိုက်ပါ၊ မင်းလိုက်သွားလိုက်ပါ’

နီမောင်က ခေါင်းတရမ်းရမ်း ခြေတလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် ကံကောင်းအနီးသို့ ကပ်သွားပြီး နှာမောင်းကို ကိုင်ကွယ်ပွတ်သပ်ကာ အတန်ကြာအောင် ချော့မော့ပြောဆိုတော့မှ ကံကောင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်လည်ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

‘ကဲ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ခေါ်သွားလို့ ရပါပြီ၊ အလုပ်ပြီးရင်တော့ ကျုပ်တို့ဆီကို ပြန်ပို့ပေးပါ’

ဟု မှာကြားသောအခါ ထွန်းကျော်တို့က မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး ကံကောင်းအားခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ထိုသို့ လိုက်သွားရသောအခါ ကံကောင်း၏ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်စများ ခိုသီးနေသည်ကိုတော့ နီမောင် မမြင်လိုက်သလို ကံကောင်းသည် ထိုအချိန်မှစကာ သူတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဘဝကလေးထဲမှ အပြီးပိုင် ထွက်ခွာသွားရသည်ဆိုသော အချက်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ ကြိုတင်မသိခဲ့ကြပါပေ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ထွန်းကျော်တို့သည် ကံကောင်းကို သစ်တောစခန်း အထိ ခေါ်သွားကြပြီး စခန်းရောက်သောအခါ အစာရေစာ ကောင်းစွာ မကျွေးဘဲ သံကြိုးများဖြင့် ထူးခတ်ထားလေ တော့သည်။

သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းများတွင် ဆင်ဆိုးကို ထူးခတ် ရသောအလုပ်၊ ဆင်ဆိုးများကို စီးရသော ဦးစီး၊ ပဲ့စီးတို့မှာ အခြားဆင်များကို စီးရသော ဦးစီး၊ ပဲ့စီးများထက် ဂုဏ်ရှိ သည်။ လခလည်း ပိုရသည်။ အနည်းဆုံး ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ် အထိ လခပိုရလေသည်။

ဆင်ဆိုးများကို ထူးခတ်ရသောအခါ ဝမ်းဗိုက် အောက်ဝင်ပြီး တူးခတ်ရသဖြင့် အခြားပဲ့စီးနှစ်ကောင်တို့က ဆင်၏ အစွယ်ပုန်းခေါ် အစွယ်ရင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို လှံရှည်များဖြင့် ထောက်ပေးထားရသည်။

ခေါင်းခါ၍ ကိုယ်လက်လှုပ်လျှင် လှံစူးသဖြင့် ဆင် သည် လူက ဝမ်းဗိုက်အောက်ဝင်ပြီး တူးခတ်နေသော်လည်း ကိုယ်က မလှုပ်ရဲ၊ အန္တရာယ်မပြုရချေ။

စခန်းရောက်၍ တူးခတ်ထားပြီးသောအခါ ရှေ့

ဘယ်လက်နှင့် နောက်ညာခြေကို ကြိုးဖြင့် ခိုင်ခိုင်နှင့် ကျော ကုန်းက သိုင်းတုပ်ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိရှိကကာ နှိပ်စက်ကြလေ တော့သည်။

အမှန်တော့ ဆင်ဆိုးဆင်ရိုင်းများကို ထိုသို့ နှိပ်စက် သောအခါ ဆင်သည် စိတ်ထဲမှာ မှတ်သွားပြီး နောက်ထပ် ဆင်ဦးစီးများကို မြင်သောအခါ ရန်မပြုဝံ့တော့ပေ။

ကံကောင်းကတော့ သည်လို မဟုတ်ပေ။

သူ့ကို နှိပ်စက်သော ဆင်ဦးစီးများ အလုပ်သမားများကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်လံ မှတ်သားထားလေသည်။ ဒါကို တော့ ဆင်ဦးစီးများက မရိပ်မိကြပေ။

ကံကောင်းကို ထူးခတ် ထားစဉ် သစ်တောစခန်းသို့ ဦးစစ်မြိုင် ရောက်လာလေသည်။ သူ့ကို မြင်တော့ တောအုပ် ထွန်းကျော်က ပြာပြာသလဲ ဆီးကြိုလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်မှောင်ခိုက်စွများကို ဦးစစ်မြိုင်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ပြီး ရောင်းဝယ်နေကြ သလို မိုးမခရွာသို့ ရောက်လျှင်လည်း ဦးစစ်မြိုင်အိမ်မှာ တည်းခိုရင်းမှပင် မြသင်းကြူကို ကျိတ်၍ သဘောကျနေသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်က လှည့်လာသလဲ ဦးစစ်မြိုင်’

‘ဒီကိုပဲ တမင်လာတာပါ။ သစ်ကိစ္စလေးတွေလည်း ဆွေးနွေးရင်း ရွာကဆင်ကို ဒီကိုခေါ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား’

‘ခေါ်လာခဲ့ပြီလေ၊ လူတွေကလည်း ဆောင့်ကြားကြားနဲ့ ဆင်ကလည်း မုန်ထချင်နေလို့ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် သစ်ပင်အောက်မှာ ထူးခတ်ပြီး ဒဏ်ပေးထားလိုက်တယ်၊ မကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းတယ် မောင်ထွန်းကျော်ရေ ကောင်းတယ် သူတို့က မောင်မောင်ရေ ခေါ်လို့ ဗျာမထူးချင်တော့ အခုလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဆက်ဆံမှ ကောင်းမှာပေါ့၊ ဒီသစ်စခန်းမှာ နောင်ကျင့်သွားအောင် ခိုင်းပြီးရင် ကျုပ်ဆီကိုသာ ပို့ပေးလိုက်ပေတော့’

ဟု ပြောဆိုကာ ကံကောင်းထားသော သစ်ပင်အောက်သို့ သွားကြည့်လေသည်။ ရွာမှာရှိစဉ်က ကံကောင်းမှာ စ၍ အလွန်လှသော ဆင်တစ်ကောင်ဖြစ်သော်လည်း ယခု သစ်စခန်းရောက်ကာမှ အစာရေစာဝအောင် မကျွေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ ညဘက်မှာလည်း မအိပ်ရအောင် နှိပ်စက်၊ နေ့

ဘက်မှာလည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်ကြသောကြောင့် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သိသိသာသာကြီး ပိန်ချုံးကျသွားလေသည်။

ဦးစစ်မြိုင် အနားရောက်လာတော့ ကံကောင်းကစားစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးစစ်မြိုင် စိတ်ထဲမှာ ထိုအကြည့်များထဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ရန်ငြိုးရန်စ အာယာတများကို တွေ့လိုက်ရသယောင် ဆင်လိုက်မိသဖြင့် အသည်းနှလုံးကို လက်အေးကြီးများဖြင့် ချစ်ညစ်လိုက်သလို စိမ့်ကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ ဆင်၊ ဒီလို ခံရတာပဲ ကောင်းတယ်’

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာတွင် ကြာရှည်မနေတော့ဘဲ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ကံကောင်းကို စခန်းသို့ ခေါ်လာပြီး လပိုင်းမျှ ကြာသောအခါ ထူးဖြတ်၍ သစ်ဆွဲခိုင်းလေတော့သည်။ ကံကောင်းကို ဆင်ဆိုးစာရင်းသွင်းထားသောကြောင့် သံခလောက်ဆွဲပေးထားပြီး သတိဖြင့် ခိုင်းစေကြလေသည်။

ကံကောင်းကို သခင်ဆိုသော ဆင်ဦးစီးက စီးသည်။

သခင်သည် သစ်စခန်းမှာရှိသည့် ဆင်ဆိုးဆင်ကြမ်းများကို စီးရာမှာ နာမည်ထွက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက် ကြမ်းသောဆင်ဖြစ်ပါစေ။ သခင်လက်သာအပ်လိုက်လို့ ကတော့ ရက်ပိုင်းလပိုင်းအတွင်းမှာ ဆင်လိမ္မာဘဝ ရောက် သွားလေ့ရှိသည်။

လူသတ်ဖူးသော ဆင်များကိုပင် ကိုင်တွယ်ပြုပြင်ခဲ့ ရာ အတော်များများမှာ ထားရာနေ စေရာသွားဘဝ ရောက် သွားကြလေတော့သည်။ ဆင်ဆိုးဆင်ရိုင်းများသည် ၎င်း ကြောက်ရသော ဆင်ဦးစီးများ ရှိကြလေသည်။

အခြားသူများကိုင်၍ မနိုင်လျှင် ၎င်းဆင်ဦးစီးကိုခေါ် ပြီး ထိန်းကျောင်းမှ ရလေသည်။ အချို့ဆင်များ လွန်စွာ ဆိုး သွမ်းသောင်းကျန်းနေသော အချိန်တွင် သူ ကြောက်ရသော ဆင်ဦးစီး မရှိလျှင် သူ့နာမည်ကိုတပ်ပြီး 'ဟိုမှာ လာနေပြီ ဟိုမှာလာနေပြီ' ဟု ပြောလိုက်ရုံနှင့် ဆင်ဆိုးမှာ နောက်ဆုတ် သွားတတ်ပေသည်။ ဆင်သည် ၎င်းကြောက်ရသော ဦးစီး ကို နာမည်ကြားရုံနှင့်ပင် ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

သခင်သည် ကံကောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်တွယ်

ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခိုင်းလေသည်။ သူပြောစကား နားမ ထောင်လျှင်လည်း ဓားမြှောင်၊ ပေါက်ချွန်းတို့ဖြင့် မညာမတာ နှိပ်စက်လေ့ရှိသည်။

ကံကောင်းကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းသာရှိပြီး ကျွေးသမျှ ကိုသာ စားပြီး ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးလေသည်။ သခင်ကတော့ သူ့လက်အောက်မှာ ကံကောင်းတစ်ကောင် ပြားပြားဝပ် လောက်အောင် အပိုးကျိုးသွားပြီဟု မှတ်ထင်နေပြီး အခြား ဆင်ဦးစီးများရှေ့တွင် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် အကြွား ကြီးကြွားနေလေတော့သည်။

အခြားဆင်ဦးစီးများကလည်း

'ကိုဘခင်ကြီးတို့ကတော့ဗျာ၊ ဆင်ဆိုးတွေကို ကိုင်တဲ့ နေရာမှာတော့ မီးသေပါပေတယ်၊ အခု ဒီဆင်ဆိုလည်း ရောက်ကာစက ဆောင့်ကြွားကြွားနဲ့ အခုတော့လည်း အပိုးကိုကျိုးနေတာပဲဗျို့...'

'ဒါပေမယ့် ဆင်ကတော့ ရောက်စနဲ့ မတူဘူး အတော့ ကို ပုံစံပြောင်းသွားတယ်၊ သူ့သခင်ဟောင်းတွေ မြင်ရင်တော့ ရင်ကျိုးစရာပဲ'

ဟု ပြောကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် တောထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး အမူအယာဖြင့် သစ်လုံးဆွဲပေးနေသော ကံကောင်းသည် သူ့အနီးသို့ အမှတ်တမဲ့ ကပ်လာသော ဆင်ဦးစီးသခင်ကို အစွယ်ဖြင့် ထိုးသတ်ပြီး တောနက်ထဲသို့ ယူဆောင်သွားလေတော့သည်။

စခန်းက လူများက သခင်နှင့် ကံကောင်းကို ပျောက်နေသောကြောင့် လိုက်လံရှာဖွေကြသောအခါ ကံကောင်းကို တော့ မတွေ့ရတော့ဘဲ တောတွင်းတစ်နေရာမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ အသက်ပျောက်နေသော ဘခင်အလောင်းကိုသာ တွေ့ကြရလေသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အခန်း [၁၅]

ကံကောင်းနှင့် ပြန်တွေ့ရခြင်း

ကံကောင်းကို အတင်းခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက်တွင် နီမောင်တို့ သားစုတတွေမှာ မိသားစုတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားသလို စိတ်သောကအကြီးအကျယ် ရောက်ကြလေတော့သည်။ ဒေါ်လှရင်ဆိုလျှင် မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်ဖြစ်နေရှာသည်။

‘ငါ့သားလေး အခုလောက်ဆိုရင် သူများတွေ နှိပ်စက်တာကို ခံနေရတော့မယ်’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘မင်းကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ဖြေမှပေါ့။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ပဲ သဘောထားမှ စိတ်သက်သာ ရာရမှာပေါ့’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့တော်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျုပ်တို့ သားကလေးကို မတရား ခေါ်သွားကြတာတော့’

‘ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ကွာ အင်္ဂလိပ်တွေက တို့နိုင်ငံ ကိုတောင် မတရားကျူးကျော်ပြီး သိမ်းပိုက်ထားကြသေး တာပဲ။ တို့လက်ထဲက ဆင်တစ်ကောင်ကို မတရား လာယူ သွားတာ ဘာများဆန်းလို့လဲ။ ခက်တာက ကြက်တူရွေးက တော်တော်၊ မယ်တော်ကကဲကဲ ဆိုသလိုမျိုး အင်္ဂလိပ်အစိုးရ က တော်တော် ကိုယ့်အမျိုးသားအလိုတော်ရိတွေက ပိုဆိုး နေလို့ ခက်နေတာပေါ့ကွာ’

ဟု ဦးဘမောင်က ပြောသည်။

‘လုပ်ပေစေပေါ့တော်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ့်ထံ ပြန်ဆိုတဲ့ စကားလို့ပဲ ကိုယ်ပြုတဲ့ အကုသိုလ်ကံကို ကိုယ်ပဲ ခံကြရမှာပဲ’

‘စေတနာမှန်သော ကံတရားပေါ့ကွာ၊ မေတ္တာသာ များများပို့ပေးလိုက်ပါ’

ထိုသို့ ပြောကာ စိတ်ဖြေကြရလေသည်။

တစ်နေ့ နီမောင်ရှိရာသို့ ခင်အေးမူ ရောက်လာပြီး သတင်းတစ်ခု ပြောလေသည်။

‘နီမောင် နင့်ဆင် ကံကောင်းသတင်း ကြားပြီးပလား’
နီမောင်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ အခုန်မြန်သွားသည်။

‘ဟင့်အင်း မကြားရသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကံကောင်း ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက်ကို ထိုးသတ်ပြီး တာထဲကို ထွက်ပြေးသွားလို့တဲ့’

‘နင့်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ’

‘အဲဒီစခန်းက ပြန်လာတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက် က ပြောပြလို့ ငါလည်း သိရတာ၊ ဆင်ဦးစီးကို ထိုးသတ်ပြီး တာထဲယူသွားပြီးမှ ထားခဲ့တာလို့ ပြောတယ်’

‘ဟင် ...’

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာဝမ်း သည်းဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာတာက ကံကောင်းတစ်ကောင်

ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာမိပြီး ဝမ်းနည်းတာက တော့ ဆင်လိမ္မာလေးဘဝမှ လူသတ်ရသော ဆင်ဆိုးတင် ကောင်ဘဝသို့ ရောက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကံကောင်းကို လူတွေက အသွင် ပြောင်းပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

‘နောက်သတင်းတစ်ခုလည်း ကြားသေးတယ်’
‘ဘာလဲဟင်’

‘သူ့ကိုပြန်ဖမ်းမိဖို့ အဲဒီစခန်းက လူတွေက တောနင်း ပြီး လိုက်ရှာနေကြတယ်တဲ့၊ ကံကောင်းတော့ ဒုက္ခပါပဲနော် အဲဒီလူတွေက သူ့ကိုတွေ့ရင် ပစ်သတ်ကြမလား မသိဘူး’

ဟု ခင်အေးမူက စိုးရိမ်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဒါကတော့ ကံတရားပေါ့ ခင်အေးမူရယ်’
‘နင် သူ့ကို လိုက်မရှာဘူးလားဟင်’

‘တောထဲမှာ ဘယ်နေရာ လိုက်ရှာရမလဲ အေးမူရယ်’
‘အိုး.. တစ်နေရာမှာတော့ တွေ့မှာပေါ့၊ သူက လူသတ်သွားတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီလောက် စိတ်ရှိုင်းဝင်နေတဲ့ ဆင်တစ်ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင့်ကိုမြင်ရင် မှတ်မိမှာပါ’

‘ငါ သူ့ကိုတွေ့ရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုအတိုင်း တောထဲမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေတာကမှ ကောင်းဦးမယ်၊ ရွာပြန်ရောက်လာရင် လည်း သူတို့က လာခေါ်သွားပြီး နှိပ်စက်ကြဦးမှာ’

‘ဒါပေမယ့် သူ့အခြေအနေသိအောင် နင်တောထဲကို တစ်ခေါက်လောက်တော့ လိုက်သွားသင့်တယ်’

ဟု ခင်အေးမူက တိုက်တွန်းသဖြင့် ဓားတစ်လက်နှင့် လှံရှည်တစ်ချောင်းကို ယူပြီး တောထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

နီမောင်သည် ဆင်စားကျက်များ ရှိလောက်သော နေရာ မှန်သမျှ လိုက်ရှာကြည့်သော်လည်း အစအနမူပင် မတွေ့ရချေ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ရက်နှစ်ရက် ရောက်သောအခါ အလွန် ကြီးသော ညောင်လန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သွား လေသည်။

ထိုညောင်လန်းပင်ကြီးကို သူ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေ လေသည်။

တစ်ခါက မိုးသက်မုန်တိုင်းများကျသဖြင့် သူတို့

မိသားစု သုံးယောက် မိုးဝင်ခိုနေစဉ်က ဆင်ပေါက်ကလေး တစ်ကောင် ရောက်လာသည်မှ အစပြုကာ ကံကောင်းသည် သူတို့ မိသားစုထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်ကတော့ သူတို့မိသားစုဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ရာအထိဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ယခုတော့လည်း ပူဆွေးသောက များဖြင့် ကံကောင်း သည် သူတို့မိသားစုထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားပြန်လေပြီ။

နီမောင်သည် ထိုနေရာရောက်သောအခါ ကံကောင်း ကို သတိရသည်က တစ်ကြောင်း၊ မောပန်းလာသည်ကတစ် ကြောင်းကြောင့် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ ညောင်လန်းပင် ကြီးအောက်၌ ထိုင်ပြီး ပါလာသော အစားအစာများကို စား သောက်ပြီး တရားတမော အနားယူလေသည်။

သစ်ပင်ကို ကျောမှီ၍ မွှေးကနဲ ဖြစ်သွားစဉ် နားထဲမှာ မသင်္ကာစရာ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မည်သည့် လှုပ် ရှားမှုကိုမှ မတွေ့ရပေ။ တောတစ်တောလုံး ထူးထူးခြားခြား

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ သူ့မျက်လုံးကို အသာပြန်မှေး နေစဉ် မလှမ်းမကမ်း တောထဲမှ ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်ရ သည်။

မျက်လုံးကို မှေးထားရင်း ဘေးနားမှာ ချထားသော လှံရိုးပေါ်ကို လက်တင်ထားလိုက်သည်။

တောတစ်တောလုံး သာမန်ထက်ပိုပြီး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေခြင်းမှာ ကောင်းသော အခြေအနေမဟုတ်မှန်း တော့ တွေးမိသည်။

ထိုအတွေး မမှားကြောင်း ခဏကြာတော့ အံဖြေက ပေါ်လာတော့သည်။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ သစ်ခြံအတွင်းမှ ဆန်ကောဝိုင်း တမျှ ကြီးမားသော တောကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်း ပိုင်းကြီးက အရင်ထွက်လာသည်။

နီမောင်ကို လှမ်းမြင်တော့ အစာကို တွေ့လိုက်ရ သည့်နှယ် ဖြူဖွေးသော အစွယ်ကြီးများ ကိုပေါ်အောင် အစွမ်း ကုန် ဖြံ့၍ မာန်ဖီကာ တစ်ကိုယ်လုံး ထွက်လာလေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း လှံကိုကိုင်ပြီး နေရာမှ ဖျပ်ကနဲ ထ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

လိုက်ကာ ညောင်လန်းပင်စည်ကို ကျောခို၍ ကပ်ထားလိုက်သည်။

တောကောင်တို့၏ သဘာဝအရ လူနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာတည့်တည့်မှ ခုန်မအုပ်ဝံ့ပေ။ နောက်ဘက်မှ အလစ်ဝင်၍ လည်ဂုတ်ကို ခဲ၍ သတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

လူကို ဖမ်းမိလျှင်သော်မှ ပက်လက်မစားဝံ့ပေ။ မှောက်လျက်ထားပြီး ကျောဘက်မှ စားလေ့ရှိသည်။

* အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောကောင်တို့သည် လူကို အကြောက်ဆုံးဖြစ်ပြီး လူ၏ မျက်နှာနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့ကြပေ။

အာဖရိကတောထဲမှာနေကြသော လူရိုင်းများသည် တောထဲသို့ သွားသောအခါ မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန် မျက်နှာဖုံး တစ်ခုကိုနောက်ဘက်မှာ ကပ်သွားကြခြင်းမှာ ကျား၏ ရန်ကို ကာကွယ်၍ သွားလာကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း နီမောင်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာသော တောကောင်ကြီးမှာ သစ်ပင်ကို ကျောခိုပြီး လှံရှည်ကို

ကိုင်ထားသော နီမောင်ရှိရာ ခုန်ဝင်မလာဝံ့ဘဲ ခါးကြီးတနွဲ့နွဲ့ဖြင့် ခေါက်တုန်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေတော့သည်။

နီမောင်ကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ အလစ်မပေးဝံ့ပေ။ တောကောင်ကြီးမှာ အလုံးအထည်ရော အလျားပါကြီးမားထွားကြိုင်းလှပေရာ လူတစ်ယောက်မဆိုထားနှင့် တောကျွတ်တစ်ကောင်လောက်ကိုပင် အသာလေး ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်နိုင်သော အင်အားရှိပေသည်။

တောကောင်ကြီးက သစ်ပင်ကို ကျောကပ်ထားသော နီမောင်ရှိရာသို့ ခုန်မအုပ်ဝံ့ခြင်းမှာ သစ်ပင်နှင့် ဦးခေါင်းနှင့် ဆောင့်မိမှာ ဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ လက်ထဲမှာ လှံရှည်ကိုင်ထားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ခုန်မအုပ်ဝံ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

နီမောင့်အနေကလည်း အရဲစွန့်ပြီးတော့ သစ်ပင်အောက်မှ မထွက်ဝံ့ဘဲ ရှိနေရာမှ နောက်ထပ် တောထဲမှ ခြေသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

လူလား ဒါမှမဟုတ် မိမိတို့အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် တောကောင်တစ်ကောင်ကောင်များ ဖြစ်နေရော့သလား။

သူ့အတွေးမဆုံးမီ တောထဲမှ နောက်ထပ် သတ္တဝါတစ်ကောင် ထွက်လာလေသည်။

စွယ်စုံဆင်တစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဆင်ကို မြင်လိုက်ရတော့ နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ထွက်လာသော ဆင်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ သူ လိုက်ရှာနေသော ကံကောင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ ရုတ်တရက် ကံကောင်းကို မြင်လိုက်ရတော့ အားရှိသွားသည်။ ကံကောင်းဝင်လာတာကို သူမြင်သလို တောကောင်ကြီးကလည်း လှမ်းမြင်သွားသည်။ သူ့ကို အဓိက ရန်မူမည့် ရန်သူရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

‘ဝေါင်း’

‘ကျီ ...’

ကံကောင်းက တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ တောကောင်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးဝင်လာပြီး အစွယ်ဖြင့် လိုက်လံ ထိုးသတ်လေသည်။ တောကောင်တို့ သဘာဝမှာ ဆင်နှင့်တွေ့လျှင် အမြင့်တစ်နေရာမှ ကျောပေါ်ရောက်အောင် ခုန်တက်ပြီး လက်သည်းများဖြင့် ကုပ်ထားခြင်း၊ အစွယ်ဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ခြင်းများကိုသာ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ပြုလုပ်နိုင်ပြီး တစ်ကောင်ချင်း ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင် ဆင်ကို အနိုင်ရဖို့ မလွယ်လှပေ။ ကံကောင်းက တောကောင်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေသည်ကို မြင်သော အခါ နီမောင်ကလည်း အားရှိသွားပြီး လှံရှည်ကို ကိုင်ကာ တောကောင်ကြီး ရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

ဆင်နှင့်လူတို့ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဝိုင်းတိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို ရိပ်မိသွားသော တောကောင်ကြီးမှာ အခြေအနေမဟန်သဖြင့် ‘ဝေါင်း’ ကနဲ တစ်ချက် မာန်ဖီပြီးနောက် တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။ ဒါတောင် ကံကောင်းက စိတ်မကျေနပ်နိုင်ဘဲ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်သဖြင့် နီမောင်က လှမ်းခေါ်ထားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် နီမောင်က ကံကောင်းကို ပွတ်သပ်နှုတ်ဆက်ပြီး ချော့မော့ပေးရလေသည်။

‘ဆော်ဘိုင်၊ ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ် ...’

‘ဆော်ဘိုင်၊ ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ်’

‘ဆော်ဘိုင် ... ဆော်ဘိုင် ..’

ထိုသို့ ချော့မော့ပေးရင်း ဆင်ဦးစီးများ နှိပ်စက်ထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေသော

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော
ကြောင့် မျက်ရည်များပင် ကျလာလေသည်။

ထို့အတူ ကံကောင်းမျက်စိနစ်ဖက်မှလည်း
မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

‘မင်းကို အခုလို ပုံစံနဲ့ တွေ့မြင်ရတာ ငါ စိတ်
မကောင်းပါဘူး ကံကောင်းရယ်၊ မင်းဒဏ်ရာတွေကို ငါ ဆေး
ထည့်ပေးခဲ့မယ်’

ဟု ပြောကာ လင်းနေ၊ ဂျင်းတက်၊ နန္ဒင်းတက်
စသည်တို့ကို ရှာဖွေစုဆောင်း၍ အနာများ၊ ဒဏ်ရာများကို
ဆေးထည့်ပေးလေသည်။

‘မင်း တောထဲမှာ လွတ်ရာကျွတ်ရာမှာ နေပေတော့၊
ရွာကိုလည်း ပြန်မလာခဲ့တော့ ကြားလား၊ မင်းကို လူတွေက
ပြန်ဖမ်းခေါ်ဖို့ လိုက်ရှာနေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် လူတွေနဲ့ နီး
တဲ့နေရာတွေမှာလည်း မနေနဲ့နော်၊ မင်းကို တွေ့ချင်ရင် ငါ
တောထဲကို လာခဲ့မယ်’

ဟု ပြောဆိုသောအခါ ကံကောင်းက နားလည်ဟိန်
ဖြင့် နားရွက်တဖျပ်ဖျပ် နှာမောင်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် နားထောင်

နေတော့သည်။ အတန်ကြာ၍ နီမောင်ပြန်ရန် ပြင်သောအခါ
ကံကောင်းက နောက်မှ လိုက်လာလေတော့သည်။

‘မင်း ငါ့နောက်ကို လိုက်မလာနဲ့လေ၊ ရွာပြန်ရောက်
ရင် မင်းကို လူတွေကလာဖမ်းပြီး နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်၊
တောထဲမှာပဲ နေခဲ့တော့နော်’

ဟု ချောမော့ပြောဆိုကာ ထားရစ်ခဲ့ရလေသည်။
ဒါတောင်မှ ညောင်လန်းပင်ကြီးအောက်မှာ တကျီကျီ လှမ်း
အော်ရင်း ကျန်ရစ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နီမောင်မျက်ဝန်းအိမ်မှာ
တော့ မျက်ရည်များက ရစ်ဝဲလျက်ပင်။

အခန်း (၁၆)

ဘဝနှင့် ရင်း၍ ကယ်တင်ခြင်း

နောက်ပိုင်းရက်များမှာလည်း နီမောင် တောထဲ သွားသည့်အခါ ကံကောင်းနှင့် တွေ့ရတတ်သည်။

ခက်တာက သူ ပြန်တော့မည်ဆိုလျှင် နောက်မှ လိုက်လာရန် ဟန်ပြင်နေတတ်သဖြင့် မနည်းကို ချောမောပြီး ထားခဲ့ရသည်။

တစ်ညမှာတော့ ဆင်တင်းကုပ်ထဲသို့ ဝင်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ဆင်းကြည့်

သောအခါ ဆင်တစ်ကောင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မီးရောင်ဖြင့် အသေအချာကြည့်သောအခါမှ ထိုဆင်မှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ ကံကောင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဦးဘမောင်နှင့် ဒေါ်လှရင်တို့က ဝမ်းသာနေကြသည်။ နီမောင်ကတော့ စိုးရိမ်မိသွားလေသည်။

'ဒီကောင် ရွာကို ပြန်မလာနဲ့လို့ ပြောထားပါရက်နဲ့ ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်လာတယ်၊ ဦးစစ်မြိုင်တို့ လူတွေသိရင်တော့ လာဖမ်းကြတော့မှာပဲ'

ထိုသို့ စိုးရိမ်မိသော်လည်း အတင်းအကြပ် ပြန်နှင့် ထုတ်လိုသော စိတ်မျိုးတော့ သူ့မှာ မရှိခဲ့ပေ။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပေ။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကံကောင်းအိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီဆိုသော သတင်းက တဆင့်စကားတဆင့်ကြားပြီး မိုးမခ တစ်ရွာလုံးက သိသွားကြလေတော့သည်။ နေ့လည်ဘက်တွင် ဦးစစ်မြိုင်နှင့် သူ့လူများရောက်လာကြလေတော့သည်။

'ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ရဲ့ ဆင်ကို ဘာလုပ်ကြဦးမလို့လဲ'
'ဘာလုပ်ရမလဲကွာ၊ မင်းဆင်က လူသတ်ဖူးတဲ့ဆင်ဆိုတော့ ရွာထဲမှာ ဒီအတိုင်းထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ နောက်ပြီး စခန်းမှာ အလုပ်ခိုင်းစရာတွေလည်း ရှိသေးတော့ ပြန်ခေါ်သွားရမှာပေါ့'

ဟု တောအုပ်ထွန်းကျော်က ပြောပြလေသည်။
'ခေါ်မယ်ဆိုရင်လည်း ခေါ်သွားပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဆင်ကို မိန့်ပစ်စက်ဖို့တော့ တောင်းပန်ပါရစေ'

'မင်းက မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြ လာလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့လည်း ဆင်တွေကြားထဲမှာ ကြီးလာတာ၊ ဒီလောက်တော့ နားလည်ပါတယ်'

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ကံကောင်းအား ခေါ်ဆောင်သွားကြလေတော့သည်။ ထိုသို့ ခေါ်သွားပြီး ထိုနေ့က အထက်သစ်တောစခန်းသို့ ဆက်သွားရန် အချိန်မရှိတော့သဖြင့် ဦးစစ်မြိုင် သစ်ဝိုင်းထဲမှာပင် စခန်းချကြလေသည်။

ထွန်းကျော်တို့က မိုးမခရောက်လျှင် ဦးစစ်မြိုင်အိမ်မှာ စခန်းတစ်ထောက်နားနေကြ ဖြစ်သောကြောင့် အဆန်း

မဟုတ်တော့ပေ။ ဦးစစ်မြိုင်ကလည်း မိမိတို့၏ သစ်လုပ်ငန်းများအတွက် အဆင်ပြေစေရန် ထွန်းကျော်တို့ ရောက်လာလျှင် အရက်၊ အစားအသောက်များဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဧည့်ခံပေးလေသည်။

ထွန်းကျော်ကလည်း မြသင်းကြူကို သဘောကျနေသောကြောင့် မိုးမခသို့ ရောက်လျှင် တစ်ရက်နှစ်ရက် နေလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့ကလည်း ကံကောင်းကို ဖမ်းခေါ်လာပြီး အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် သံကြိုးများနှင့် ချည်ကာ သော့ခလောက်များ ခတ်ထားလေသည်။

ထူးဆန်းသောအချက်မှာ ထိုနေ့က စခန်းသို့ ခေါ်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းသည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် လိုက်လာခြင်းပင်။ တောအုပ် ထွန်းကျော်ကပင် တအံ့တဩဖြင့် ...

‘ဒီဆင်က သူ့ကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်တော့မှာကို ကြိုသိပုံရတယ်။ တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ လိုက်လာပါလား’

ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။ သူတို့သည် ကံကောင်းကို

သံကြိုးများဖြင့် ထူးခတ်ထားသော်လည်း အစာရေစာတော့မကျွေးကြပေ။

ညဦးပိုင်းရောက်သောအခါ အရက်မူးမူးဖြင့် ထွန်းကျော်တို့အဖွဲ့ အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကံကောင်းကို ထားသော သစ်ပင်ရိပ်သို့ လူရိပ်တစ်ခု ဝင်လာလေသည်။

လရောင်အနည်းငယ်ရှိသော်လည်း သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် ကံကောင်းရှိရာတစ်ဝိုက်မှာ မှောင်နေလေသည်။

ကံကောင်းသည် ထိုအရိပ်အနီးသို့ ကပ်လာသော်လည်း မည်သို့မျှ ထူးခြားမှု မဖြစ်ပေ။

ထိုသို့ လူရိပ်တစ်ခု ဝင်လာသည်ကို အပြင်သို့ အလေးအပေါ့စွန့်ရန် ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်က လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သို့သော်လည်း သစ်ပင်ရိပ်ရောက်သော်လည်း ကံကောင်းတစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့ရပြီး အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

‘ဟင် စောစောက ဒီနေရာမှာ လူရိပ်တွေ့လိုက်ပါ

တယ်၊ အခုလာကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး၊
ငါများ မျက်စိအကြည့်မှားရောသလား၊

ဟု ဇဝေဇဝါ တွေးလိုက်မိပြီး ပြန်လှည့်ထွက်လာ
သည်။

မလှမ်းမကမ်းရောက်မှ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ရှိ
လာသဖြင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်ဘေးနားမှာ
လှုပ်ရှားနေသော လူရိပ်ကို မြင်ရပြန်သည်။

‘ဟင် ...’

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ့မျက်စိ အမြင်မမှားနိုင်ပေ။
ဆင်ဘေးနားမှာ ဆံပင်တစ်ပတ်လျှိုထုံးပြီး ချထားသော မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ကို အသေအချာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘ဒါ .. ဒါ ငါ့ကို တစ္ဆေခြောက်နေတာ ဖြစ်မယ်’

ဟု တွေးကာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် တဲ
အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

တဲအတွင်းရောက်၍ အခြား အဖော်များကို နှိုးပြီး
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသော်လည်း မည်သူကမှ မယုံကြည်
သောကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ပြီး အိပ်ယာဝင်လိုက်လေ
တော့သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သို့သော် သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက် ရောက်သော
အခါ သူတို့အတွက် ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုက ဝင်လာလေတော့
သည်။ အခြားမဟုတ်ပေ။ အမှောင်ထဲမှာ ဘယ်က ဘယ်လို
ရောက်လာမှန်း မသိသော ဆင်ရိုင်းတစ်အုပ်က စခန်းထဲဝင်
လာပြီး တွေ့သမျှ အဆောက်အဦးများကို တွန်းထိုး ဖြိုလှဲပြီး
ခြေထောက်များဖြင့် စေ့စေ့ညက်ညက် ကျေအောင် နင်းချေ
ဖျက်ဆီးပစ်ကြရာ စခန်းတစ်ခုလုံး ငရဲပွက်သံအလား ဆူညံနေ
လေတော့သည်။

ထိုသို့ အခြေအနေဖြစ်လာသောအခါ သရက်ပင်
အောက်တွင် သံကြိုးခတ်ထားသော ကံကောင်းမှာ မုန်ဝင်
လာပြီး ချည်ထားသော သံကြိုးများကို တအားဆောင့်ရုန်း
ရာ တစ်ချောင်းက သော့ဖွင့်ပြီး ပြုတ်ထွက်သွားကာ ရှေ့
လက်တစ်ချောင်းတွင် ချည်ထားသောသံကြိုးမှာ သော့
ခလောကကြီး ခတ်လျက်သားဖြင့် တစ်ဝက်လောက် ပြတ်ပါ
သွား၍ လွတ်သွားလေတော့သည်။ ကံကောင်းသည် အနှောင်
အဖွဲ့မှ လွတ်သွားသည်နှင့် ကျယ်လောင်စွာ တစ်ချက်အော်
လိုက်ပြီး ဦးစစ်မြိုင်တို့ အိမ်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွား
လေတော့သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ထို့နောက် အခြားဆင်များနှင့်အတူ ဦးစစ်မြိုင်အိမ်ကို တွန်းထိုးဖြိုလှဲကြလေသည်။ ၎င်းတို့ အိမ်မှာ ခြေတံရှည် အိမ်ဖြစ်သောကြောင့် တိုင်များကို ဖြိုလှဲပစ်လိုက်သောအခါ မြေပေါ်သို့ ဘုန်းဘုန်းလဲကျလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ အိမ်ပေါ်မှာရှိနေသူများမှာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ ဘေးလွတ်ရာသို့ ပြေးကြရသည်။ အချို့ကလည်း ပါလာသော သေနတ်များဖြင့် ဆင်များကို ပစ်ခတ်ကြသည်။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သော်လည်း ဆင်မှာ သေကွင်း သေကွက်လေးနေကို မထိမချင်း ဘယ်လိုမှ မသေနိုင်ရာအရာမရောက်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ဆင်အုပ်ကြီးမှာ မည်းမည်းမြင်သမျှ လူတို့ကို တရကြမ်းလိုက်ကာ အစွယ်ဖြင့် ထိုးခြင်း၊ နှာမောင်းဖြင့် ပတ်ခြင်း၊ ခြေထောက်ဖြင့် နင်းသတ်ခြင်းများလုပ်ကြလေရာ အမှောင်ထဲမှာ ရေပွက်သလို ဆူညံနေလေတော့သည်။ ကံကောင်းသည် ဦးစစ်မြိုင် အိမ်လဲပြိုသွားသောအခါ အိမ်ပေါ်တွင် အရက်မူး၍ အိပ်နေသော တောအုပ်ထွန်းကျော်ကို အစွယ်ဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်သည်။

ထွန်းကျော်မှာ အိမ်ပြိုလဲသွားကတည်းက အပျက်

အစီးများ အောက်ရောက်နေရာမှ ထိုးထွက်လာသောအခါ သူ့အနီးသို့ ရောက်နေသော ကံကောင်းကို မြင်ရသဖြင့် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန် သေနတ်ကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ကံကောင်းက နင်းခြေသတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

‘အား ...’

ထွန်းကျော်၏ မချိုမဆန့် အော်သံကြီးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။ အူခြေအနေ မကောင်းမှန်းသိသော ဦးစစ်မြိုင်သည် သမီးနှင့် မိန်းမကို ခေါ်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း စခန်းတစ်ခုလုံး ဆင်များက အနှံ့အပြား ရှိနေသောကြောင့် ပြေးခွင့်မသာဘဲ ရှိနေရာမှ သစ်လုံးများပုံ ထားရာဘက်သို့ ပြေးသွားကာ ဝင်ပုန်းနေရလေသည်။

ဦးစစ်မြိုင် ခြံဝန်းထဲသို့ တောဆင်ရိုင်းအုပ်များ ဝင်မွှေနေသည့် သတင်းကြောင့် တစ်ရွာလုံးရှိသမျှ လူများ ထွက်လာကြသည်။ ဆင်ရိုင်းအုပ်များကလည်း အခြားနေရာများသို့ သွားရောက်ဖျက်ဆီးခြင်း မပြုဘဲ ဦးစစ်မြိုင် ခြံဝန်းတစ်

ခုထဲကိုသာ ကွက်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ကြသဖြင့် ခြံဝန်းတစ်ခုလုံး စေ့စေ့ညက်ညက် ကျေနပ်တော့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဦးစစ်မြိုင်တို့ ပုန်းနေသော နေရာသို့ ဆင်နှစ်ကောင် ရောက်လာလေတော့သည်။ တစ်ကောင်က ကံကောင်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ကောင်က တောဆင်ရိုင်းအမ တစ်ကောင်ပင်ဖြစ်၏။ ကံကောင်းသည် ဦးစစ်မြိုင်ကို မြင်သော အခါ နင်းသတ်ရန်အတွက် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာသည်။ နောက်ဘက်၌ သစ်လုံးပုံများ ခံနေသောကြောင့် ဦးစစ်မြိုင်မှာ ပြေးပေါက်မရှိတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် အနီးရောက်လာပြီး ခြေထောက်ကို မြှောက်ပြီး နင်းချလိုက်ရန် ပြင်လိုက်မည်နှင့်

‘ကံကောင်း မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့’

တစ်နေရာမှ နီမောင် အသံပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း ပြေးလာပြီး ဦးစစ်မြိုင်နှင့် ကံကောင်းကြားထဲမှာ ဝင်ရပ်လိုက်လေသည်။

အကယ်၍ ကံကောင်းကသာ နင်းချလိုက်ပါက နီမောင်အဖို့ ခြေထောက်အောက် ရောက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

ဒါပေမယ့် ကံကောင်းက ခြေထောက်ကို မြှောက်ထားသည်။

‘မင်း အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ ငါ့ကိုချစ်ရင် ငါစကားကို နားထောင်ရင် မင်းလွတ်ရာ ကျွတ်ရာကိုသာ သွားပါတော့’

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကံကောင်းက ခြေထောက်ကို ပြန်ချကာ ‘ကျီ’ ကနဲ ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နီမောင်တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့နှာမောင်းဖြင့် ပွတ်သပ်နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်ပေါက်မလေးနှင့်အတူ အမှောင်ထဲသို့ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဆင်အုပ်ကြီးလည်း ၎င်းတို့နောက်မှ လိုက်သွားကြပြီ မို့ အပျက်အစီးများ၊ လူသေများဖြင့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခြံဝန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာသစ်လုံးဘေးမှာပုန်းနေသော မြသင်းကြူက နေရာမှထလာပြီး

‘နီမောင် ငါ့အဖေရဲ့အသက်ကို အခုလို ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဟု တုန်ယင်နေသော အသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ရပါတယ် နင်တို့ မိသားစုရဲ့ အသက်ကို တို့မိသားစုတွေရဲ့ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ကယ်လိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့ဟာ’

ဟု ပြောပြီး နီမောင်က ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ မြသင်းကြူမှာသာ ထိုနေရာတွင် ငိုငိုလျက် သားဖြင့် ရပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း [၁၇]

သံကွင်းဆက်မာန်ဗွယ်

မိုးမခရွာမှ ဦးစစ်မြိုင်တို့ သတင်းကို ကြားသောအခါ မိုးမိတ်သစ်တောရုံးမှ သစ်တောဝန်ထောက် မစ္စတာစမစ်ကိုယ်တိုင် ယူဘီသင်္ဘောဖြင့် ရောက်လာလေသည်။

‘ဒီလောက်သောင်းကျန်းတဲ့ ဆင်တွေကို မောင်မင်းတို့က ပစ်သတ်ဖို့ အမိန့်မပေးကြဘူးလား’

ဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။ ထို့နောက် ၎င်းကိုယ်တိုင် ဆင်ပစ်အဖွဲ့၊ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့များကို ခေါ်ပြီး ရွာ

အထိ ဆင်းလာပြီး ဖျက်ဆီးသွားသော ဆင်များကို အမြန်ဆုံး လိုက်လဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ထုတ်သဖြင့် ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့များ၊ ဆင်ပစ်အဖွဲ့များမှာ ကံကောင်းနောက်သို့သော်လည်း ကောင်း၊ အခြားဆင်များနောက်သို့ လိုက်ကြလေတော့သည်။

ထိုသို့ လိုက်ကြရင်းမှာပင် ကံကောင်းလက်ချက် ကြောင့် ဆင်ပစ်သမားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးကြရာမှ ကံကောင်းအမည်ပျောက်ကာ 'သံကွင်းဆက်' ဟူသော အမည်မှာ ဆင်သမားလောကမှာ တစ်စတစ်စ လူသိ များလာလေတော့သည်။

သံကွင်းဆက်ဟူသော အမည်တွင်လာခြင်းမှာ အခြား မဟုတ်ပေ။ ၎င်းအား ထူးခတ်စဉ်မှာ မှန်ဝင်လာပြီး ခတ်ထားသောသံကြိုးများကို ဆောင့်ဖြတ်ခဲ့ရာ ၎င်း၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်၌ သော့ခလောက်တန်းလန်းကြီးနှင့် သံကွင်းပြတ်တစ်ပိုင်းပါနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

'ဒီဆင်က အရင်တုန်းက အတော့်ကို လိမ္မာတဲ့ဆင် တစ်ကောင်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ အခုတော့လည်း သတ်လိုက် တဲ့ လူတွေကွာ၊ သူ့လက်ချက်နဲ့ သေတာ နည်းတော့တာမှတ်လို့

'သူက လူကိုသတ်တာလည်း အပြစ်မပြောနဲ့လေ၊ လူတွေကလည်း သူ့ကို သတ်ဖို့လိုက်နေကြတာကိုး၊ မုဆိုးနဲ့ တောကောင်ဆိုတာ အသက်ကိုလောင်းကြေးထပ်ထားရတာ ဆိုတော့ ရှုံးတဲ့သူက အသက်ပေးရမှာပဲ'

'နောက်ပြီး အဲဒီ သံကွင်းဆက်ဆိုတဲ့ ဆင်က ထူးတာ တော့ အတော်ထူးတယ်၊ သူ့ကိုမြင်လို့ နောက်က လိုက်သွား ရင် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိပြန်ဘူး၊ နောက်ဖြုန်းဆို တစ်နေရာက ပေါ်လာပြီး လိုက်တဲ့လူကို သတ်လိုက်ပြန်တာပဲ'

'ဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ၊ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ အမြူတေတွေ ဘာတွေကိန်းချင်ကိန်းနေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဖမ်းလို့ မမိတာ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့'

'ဆင်မှာ အမြူတေရှိမလားဟ'

'ရှိတာပေါ့၊ အမြူတေဆိုတာ ဆင်မှာရှိသလို၊ မိကျောင်းမှာလည်း ရှိတယ်၊ ဝက်မှာလည်းရှိတယ်၊ မြွေမှာ လည်း ရှိတယ်၊ ငါးမှာရှိတယ်၊ ငှက်မှာရှိတယ်၊ ခရုမှာရှိတယ်၊ တိရိစ္ဆာန်တွေမှာ အမြူတေရှိနိုင်တာ ခုနှစ်မျိုးရှိတယ်'

'အမြူတေဆိုတာ စွမ်းတဲ့ပစ္စည်းမျိုးလား'

‘အေး ဟုတ်တယ် အမြူတေဆိုတာ သာမာန်ပစ္စည်း မျိုး မဟုတ်တော့ သိဒ္ဓိရှိတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သံကွင်းဆက်ဆိုတဲ့ ဆင်ဆိုးကြီးမှာ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ အမြူတေရှိတယ်ဆိုတာ သေချာပါ ပြီ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဖမ်းမမိတာနေမှာပေါ့ကွာ၊ ငါတော့ သူ့ကို လိုက်ဖမ်းရတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြောက်လာပြီ’

‘ကြောက်နေလည်း မိအောင် လိုက်ပေးရကြမှာပဲ၊ အဲဒီ ဆင်ကို မမိမချင်း ဝန်ထောက်တွေက တစ်ကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေမှာပဲ’

ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုနေကြလေသည်။ သူတို့ပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း ပြောစရာပင်။ ဦးစစ်မြိုင်တို့အိမ် နှင့် စခန်းကို စေ့စေ့ညက်ညက် ကျေအောင် ဖျက်ဆီးသွားပြီး နောက် တောဝင်သွားတာ ကံကောင်းနောက်သို့ တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ လိုက်ကာ တောနင်းရှာဖွေကြသော်လည်း အစအန မျှပင် မတွေ့ရပေ။

သို့သော် တစ်နေရာမှ ထွက်လာပြီး လူတွေကို တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်လံ သတ်ဖြတ်နေရာ လပိုင်း

အတွင်းမှာပင် လူဆယ်ယောက်ခန့် သေဆုံးသွားကြလေ သည်။

အချို့လူများပြောပြသည်မှာ တောထဲမှာ ၎င်း၏ အရိပ်ကိုတွေ့၍ ခိုလှုံသွားလျှင် တစ်နေရာရောက်လျှင် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသလိုဖြစ်ကာ ရှာမတွေ့တော့ပေ။

သို့သော် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို နောက်ထပ် တစ်နေရာ မှပေါ်လာပြီး လိုက်သွားသူကို သတ်ပစ်လေ့ရှိသည်။ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားရာမှ တစ်နေရာရောက်လျှင် ဘွားကနဲပေါ်လာပြီး ထိုးသတ်၊ နင်းသတ်သွားလေ့ရှိရာ အသတ်ခံရသူတို့မှာ ဘယ်လိုမှ တုန်ပြန်ချိန်မရဘဲ အသက်ဆုံး ကြရခြင်းဖြစ်၏။

ရက်ပိုင်းလပိုင်းအတွင်းမှာ လူ ဆယ်ယောက်ထက် မနည်း ထိုးသတ်ခဲ့သောကြောင့် ကံကောင်းဟူသော မူလ အမည်ပျောက်ကာ ‘သံကွင်းဆက်’ ဟူသောအမည်မှာ လူသိ များလာလေတော့သည်။

တောနှင့်မကင်းသူတိုင်း ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက် ရွံ့ကြရုံမက အလုပ်လုပ်နေကြသော သစ်တောအလုပ်သမား

များပင် အလုပ်ကို ဖြောင့်အောင် မလုပ်ဝံ့ကြတော့သဖြင့် လုပ်ငန်းများ ထိခိုက်နစ်နာကြရသည်။ အလုပ်သမားများက တောနက်ထဲသို့ မဝင်ဝံ့ကြသဖြင့် လုပ်ငန်းများ မတွင်ကျယ် တော့ပေ။

သစ်လုပ်ငန်းများ အချိန်မီ မပြီးစီးဘဲ သစ်လုံးရရှိမှုများ လည်း ဆုတ်ယုတ်လာလေတော့သည်။ ထိုအခါ အထက်လူကြီးများက အလုပ်သမားများကို ဖိကြိမ်းကြလေတော့သည်။

မိုးမိတ်သစ်တောရုံးတွင် ရုံးထိုင်သော သစ်တောဝန်ထောက် မစ္စတာစမစ်ကိုယ်တိုင် နယ်စခန်းများကို ဆင်းလာပြီး တောအုပ်၊ တောခေါင်း၊ ဓားခေါင်း၊ ဆင်ခေါင်းများအား ရစရာမရှိအောင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းအပြစ်တင်လေတော့သည်။

‘မောင်မင်းတို့ လူမျိုးတွေ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ အလုပ်ဆိုရင် လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ဆင်တစ်ကောင်ကို အကြောင်းပြုပြီး အလုပ် မလုပ်ကြဘူး၊ အခုလဆိုရင် သစ်တန်ချိန်တွေ အများကြီး ကျဆင်းသွားတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အလုပ်တာဝန်ကို အများကြီး ထိခိုက်တယ်၊ ဒါကို မောင်မင်းကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းကြမလဲ’

‘ကျွန်တော်မျိုးတို့လည်း အဲဒီဆင်ဆိုးကို အမြန်ဆုံး ရရှိ ကြိုးစားနေကြပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း’

‘ပြောလိုက်ရင်တော့ ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ၊ မောင်မင်း တို့တတွေဟာ ကတိတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ပေးတတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကတိပေးတဲ့အတိုင်းတော့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ကြဘူး’

‘ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ၊ ဒီဆင်ကို ရအောင် ဖမ်းပေးပါမယ်’

တောအုပ်တစ်ယောက်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကတိပေးလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ မောင်မင်းတို့ကို တစ်လအချိန် ထပ်ပေးမယ်၊ တစ်လ အတောအတွင်းမှ အဲဒီဆင်ကို ရချင်ရ၊ မရရင်တော့ အားလုံး အလုပ်က ထုတ်ပစ်မယ်’

ဟု ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းကာ ပြန်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်ကြလေတော့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သံကွင်းဆက်ကို ဖမ်းမိနိုင်ရန် အကြံဉာဏ်များ ထုတ်ကြရလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဦးစစ်မြိုင်က ဝင်ရောက်အကြံပေးလေသည်။
'ကျုပ် အကြံတစ်ခုလောက် ပေးပါရစေ၊ တစ်ခြား
တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို နောက်က လိုက်
နေတာနဲ့စာရင် ကိုယ့်ဆီကို လာအောင် များခေါ်တဲ့နည်း
သုံးရင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား'

'ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို
လည်း ပြောပါဦး'

'တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ သံကွင်းဆက်ဆင်
က မိုးမရွာမှာရှိစဉ်တုန်းက နီမောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကို အတော်
ကို ခင်တယ်။ ပြောသမျှစကားကိုလည်း နားထောင်တယ်။
အဲဒီတော့ နီမောင်ကို အသုံးချရင် မကောင်းပေဘူးလား'

'နီမောင်က သူ့ဆင်ကို ကျုပ်တို့က မတရား လုပ်တယ်
ဆိုပြီး ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ သူ့ကို ခေါ်
ခိုင်းလို့ လုပ်မယ်မထင်ဘူး'

'ဒီလိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပေးပါ့မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က
အထက်က အမိန့်နဲ့ လုပ်တာဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်း
ဘူးလား'

ဟု ဦးစစ်မြိုင်က ၎င်း၏ အကြံအစည်ကို ပြောပြလေ
သည်။ တကယ်တော့ ဦးစစ်မြိုင်သည် ၎င်းတို့၏ စီးပွားပျက်
လောက်အောင် ဖျက်ဆီးသွားသောကံကောင်းအပေါ်မှာ
မစ္ဆီရိယစိတ် ကြီးစွာဖြစ်ကာ ရက်စက်ယုတ်မာသော
အကြံအစည်များကို ပေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဦးစစ်မြိုင် အကြံပေးလိုက်သည့်အတိုင်း မစ္စတာစမစ်
၏ လက်အောက်ငယ်သားများက နီမောင်ကို ခေါ်လာကြ
သည်။ ၎င်းတို့၏ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ဆင်ပိုင်ရှင် ကိုယ်
တိုင် ဆင်ဆိုးကိုရအောင် ဖမ်းပေးရမည်ဆိုသောအကြောင်း
ပြချက်ပင်ဖြစ်သည်။

နီမောင်အနေကတော့ မိမိကို မတရားစေခိုင်းမှန်း
ရိပ်မိသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကံကောင်းကို တွေ့
လိုသောကြောင့် တောထဲသို့ လိုက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့
အကြံအစည်က နီမောင်ကိုတစ်နေရာမှာ လူယောင်ပြထားပြီး
ကံကောင်းကို ဥပါဒိတမျှဖြင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင်
ခေါ်လာပြီး အနားရောက်မှ သေနတ်ဖြင့် ပိုင်းဝန်းပစ်သတ်ကြ
ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။

သံကွင်းဆက်ဆင်ဆိုးကြီး ကျက်စားသည့်နေရာ တစ်ဝိုက်သို့ ရောက်သောအခါ နီမောင်ကို တောင်သရက်ပင် ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ကြိုးနှင့် ချည်ထားကြသည်။ ၎င်း အဖွဲ့တွင် ဦးစစ်မြိုင်လည်း ပါလာသဖြင့် နီမောင်က ...

‘ဦးလေးရဲ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့က တစ်ခါမှ စေတနာမပျက်ခဲ့ပါဘူး၊ အခက်အခဲရှိရင် အမြဲလာပြီး အကူအညီပေးနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ တော့ ဦးလေးက အတော်ရက်စက်တယ်’

ဟု ပြောသောအခါ ဦးစစ်မြိုင်က ...

‘မင်းတို့ရဲ့ ဆင်နှိပ်စက်လို့ ငါ့စီးပွားတွေ ပျက်ခဲ့တာ ကိုရော ထည့်မပြောတော့ဘူးလားကွ’

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

‘ဒါကတော့ စေတနာရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့အကျိုးကို ခံရတာပါပဲ၊ အခုလည်း ကျွန်တော် ဦးလေးတို့မိသားစုရဲ့ အသက်ကို ကယ်ထားပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကိုမှ မထောက်ပံ့ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ လုပ်ရက်တယ်’

‘ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားတွေ ပြောမနေနဲ့ကွာ’

မင်းရဲ့ဆင်နှိပ်စက်လို့ လူတွေ ဒုက္ခရောက်ကြတာကိုရော ထည့်မပြောတော့ဘူးလား၊ ဒီဆင်မရှိမှ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်ကောင်းလုပ်ရမှာဆိုတော့ ဒီနည်းကိုပဲ သုံးရမှာပဲ’

ဟု ပြောကာ ဦးစစ်မြိုင်က နီမောင်အနားမှ ထွက် သွားလေသည်။ နီမောင်ကတော့ ဦးစစ်မြိုင် ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလေသည်။

၁ ၎င်းတို့အဖွဲ့သည် နီမောင်ကို တစ်နေရာမှာ ဖမ်းထား ပြီးနောက် တောထဲသို့ လှည့်လည်ကာ ...

‘ကံကောင်းရေ၊ ဟေ့ ကံကောင်း’

‘နီမောင်လာပြီဟေ့၊ ထွက်လာခဲ့ဟေ့၊ ထွက်လာခဲ့ တော့’

ဟူသောအသံများဖြင့် တောထဲအနှံ့ လိုက်အော်ကာ ရှာကြသော်လည်း အခြားဆင်အုပ်များကိုသာ တွေ့ရပြီး ကံ ကောင်းကိုတော့ အစအနမျှပင် မတွေ့ရပေ။

သုံးရက်မြောက်သောညဦးပိုင်းအချိန်တွင် နီမောင်ကို ဖမ်းထားသော တောင်သရက်ပင်ကြီးအောက်သို့ ဆင်ကြီး တစ်ကောင် ဝင်လာသည်ကို ကင်းစောင့်နေသူက လှမ်းမြင် ရသည်။

သို့ကြောင့် အခြားသူများကို အသိပေးပြီး ဝိုင်းပစ်ရန် ပြင်နေကြစဉ်မှာ ဆင်ကြီးက အမှောင်ထဲမှာ ပျောက်သွားလေ တော့သည်။ အမှတ်တမဲ့ နေလိုက်စဉ် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာပြန်သည်။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန် ဝိုင်းကြစဉ်မှာပင် ဆင်တစ်ကောင်လုံး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွား ပြန်လေသည်။

လူတွေပတ်လည်ဝိုင်းထားသည့်ကြားက ဘယ်နေရာ က ထွက်သွားသည်မသိရဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွား လေသည်။

‘ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံး တွေ့လိုက်ရက်သားနဲ့ ဘယ် ရောက်သွားပြီလဲဟ’

‘မဟုတ်တာမှ လွဲရော တို့ကို ဆင်တစ္ဆေများ လာ ခြောက်နေရောသလား မသိဘူး’

ဟု ပြောဆိုနေကြစဉ် အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးနေသော တောနက်အတွင်းမှ ထူးဆန်းသော အသံအချို့ကို အားလုံး ကြားလိုက်ကြရသည်။

‘ချွင် ... ချလွင်’

‘ချွင် ... ချလွင်’

‘ဟေ့ အဲဒါ သံကြိုးသံ မဟုတ်လားဟေ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ သံကွင်းဆက်ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက် မှာ သံကြိုးပြတ်ကြီးတစ်ချောင်းရှိတယ်၊ အဲဒီက မြည်နေတဲ့ အသံဖြစ်မယ်’

‘ချွင် ... ချလွင်’

‘သံကြိုးသံက တဖြည်းဖြည်းနီးသထက် နီးလာလေ သည်။’

‘သံကွင်းဆက်လာနေပြီဟေ့၊ အဆင်သင့်ပြင်ထားကြ’ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်တိုးတိုး အချက်ပေး လိုက်ပြီး သေနတ်များကို အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

သံကြိုးချင်းထိသံသာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသော် လည်း ဆင်ကြီးကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပေ။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်များ လှုပ်ယမ်းသွားသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်းချိန်လိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်သည်နှင့် ထိုနေရာမှ အသံပျောက်သွားပြီး နောက်တစ်နေရာမှ ကြားရပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံး ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေရာ စိတ်မရှည်
သူတစ်ချို့က

‘အင်း... ဒီအတိုင်းစောင့်နေလို့ကတော့ အကြောင်း
ထူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အသံကြားတဲ့ဆီ ဝင်လိုက်ပြီး ပစ်မယ်ကွာ’

ဟု ပြောဆိုကာ သေနတ်ကိုယူပြီး လူသုံးယောက်
တို့ တောထဲဝင်လိုက်သွားကြသည်။ တောထဲမှာ မှောင်နေ
သော်လည်း လရောင်က ရှိနေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အတန်အသင့် လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင်
သူတို့ ရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်းနားဆီမှ သံကြိုးခတ်သံ ကြား
လိုက်ရသဖြင့် နေရာမှ ငြိမ်ပြီး စောင့်နေကြစဉ် တောစပ်မှ
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ကောင် ထိုးထွက်လာသည်။

သူတို့သည် ပါလာသောသေနတ်နှင့် အသေအချာ
ပစ်ရန်ချိန်လိုက်ကြစဉ် နောက်မှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်
ကောင် ရောက်လာတော့သည်။

‘ချင် ... ချလွင်’

‘ဟာ သံကွင်းဆက်က ရှေ့မှာမြင်နေရတာ မဟုတ်
ဘူးဟ၊ တို့နောက်မှာ ရောက်နေတာ’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သုံးယောက်သား အလန့်တကြားနှင့် နောက်သို့
လှည့်လိုက်ကြစဉ် အနီးမှာ ရောက်နေသော ဆင်ကြီးက
ထိုလူသုံးယောက်ကို အစွယ်ဖြင့်ထိုး၊ ခြေဖြင့်နင်းသတ်လိုက်
လေတော့သည်။

‘အား’

တိတ်ဆိတ်သော တောထဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
ကောင်းသော အော်သံများက ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။
ထိုအော်သံကြားသဖြင့် စခန်းတွင် ကျန်ခဲ့သော ဦးစစ်မြိုင်တို့
အဖွဲ့သားအချို့က သေနတ်နှင့် မီးတုတ်များကို ကိုင်ကာ ဝင်
လိုက်သွားသောအခါ သွေးအိုင်ထဲမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
အသက်ပျောက်နေသော လူသုံးယောက်တို့ကို တွေ့ရလေ
တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့အဖွဲ့သားများမှာ ဆင်တွေလက်ချက်
ကြောင့် တစ်ယောက်သေ၊ နှစ်ယောက်သေလိုက်နှင့် စခန်း
မှာ လူသိပ်မကျန်တော့ပေ။

ဦးစစ်မြိုင်တို့မှာ သံကွင်းဆက်နောက်တွင် ဆင်တစ္ဆေ
များ လိုက်ပါလာပြီး လူများကို သတ်ပစ်နေသည်ဟု ယူဆ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ကာ တုန်လှုပ်ခြောက်ချားနေတော့သည်။ နောက်ဆုံးကြိရာ
မရသည့်အဆုံး နီမောင်ကိုပင် အကျပ်ကိုင်ရလေတော့သည်။

‘နီမောင် မင်းဆင်လက်ချက်ကြောင့် တို့လူတွေလည်း
တဖြည်းဖြည်း သေတာ ကုန်သလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့
မင်းရဲ့ဆင်ကို ရအောင် ခေါ်ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် မင်းကို
သတ်ပစ်မယ်’

‘သတ်ချင်လည်းသတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ တောထဲမှာ
နေတဲ့ ဆင်ကို ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် ခေါ်ပေးလို့ ရမှာလဲ’
ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘သံကွင်းဆက်က မင်းကို သိပ်ပြီး သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊
အခု မင်းရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ သူရှိတယ်ဆိုတာ
လည်း တို့သိတယ်’

‘သိရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ဖာသာ လိုက်ရှာလိုက်ပေါ့
ဗျာ’

‘မင်းရဲ့ဆင်က လူသတ်ခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ ဝိဉာဉ်တွေ
ပူးကပ်နေလို့ လိုက်ရှာရင်လည်း မတွေ့ရဘူး၊ ဒီတော့
မင်းရဲ့အောင် ခေါ်ပေးပါ’

ဦးစစ်မြိုင်က ဇွတ်အကျပ်ကိုင်ကာ ပြောလေသည်။

‘ဒီမှာ ဦးစစ်မြိုင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို သတ်ချင်သတ်
လိုက်ကြ၊ ကျုပ်သေရမှာ မကြောက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့
ကံကောင်းကိုတော့ ခင်ဗျားတို့လို လူသတ်သမားတွေ လက်
ထဲကို လုံးဝ မထည့်နိုင်ဘူး’

‘ဖြန်း...ဖြန်း’

ဦးစစ်မြိုင်က ကြိုးတုပ်ထားသော နီမောင်ပါးကို
လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဒါက ခင်ဗျားတို့ မိသားစုရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့
အတွက် ကျေးဇူးဆပ်တာလား ဦးစစ်မြိုင်’

‘လူပါးဝလို့’

‘ဖြန်း...ဖြန်း’

နောက်ထပ် ဒေါသဖြင့် ထပ်ရိုက်ပြန်ရာ နီမောင်ပါးစပ်
မှ သွေးများ စီးကျလာသည်။ ဦးစစ်မြိုင်က လက်ထဲမှ သေနတ်
ကို မောင်းတင်ပြီး နီမောင်ကို ချိန်ကာ ...

‘မင်း ဆင်ကို ခေါ်ပေးမလား၊ မခေါ်ပေးဘူးလား
တစ်ခွန်းပဲ ပြော’

နီမောင်က ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ပါးစပ်ထဲမှ
သွေးများကို ထို့ခနဲ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘မင်းခေါ်ပေးမလား မပေးဘူးလား’

သေနတ်မောင်းကို အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ထပ်မေးသည်။

နီမောင်က တစ်စက်ကလေးမှ မလှုပ်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ငြိမ်သက်နေသောတောထဲမှ

လှုပ်ရှားမှုများ ကြားလာရသည်။

‘ချွင် ... ချလွင်’

‘ချွင် ... ချလွင်’

‘ချွင် ... ချလွင်’

သံကြိုးခတ်သံ။ သံကွင်းခတ်သံများက နေရာအနှံ့
အပြားမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

သစ်တောတိုးသံများကို ကြားလာရသည်။ ဆင်များ
တပြိုင်နက်တည်း နင်းလျှောက်လာသောကြောင့် တခုံးခုံး
ဖြင့် မြေကြီးများသိမ့်သိမ့်တုန်လာလေတော့သည်။

‘ဟင် ...’

ဦးစစ်မြိုင်တို့အဖွဲ့သည် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာဖြင့်

သေနတ်များကို အဆင်သင့်ပြင်ကာ အသံကြားရာဘက်သို့
လှည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လေးဘက်လေးတန်မှ ဆင်များ
ထွက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဦးစစ်မြိုင်မှာ မျက်လုံးပြူး
သွားလေတော့သည်။ ၎င်းဆင်များကြားမှ စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်
ကောင် ရှေ့သို့ ထိုးထွက်လာသည်။

‘ချွင် ... ချလွင်’

‘ဟင် ...’

သံကွင်းခတ်သံကြားလိုက်ရတော့မှ ထွက်လာသော
ဆင်ကြီးမှာ ဆင်လိမ္မာ ကံကောင်းတဖြစ်လဲ ဆင်ဆိုးကြီး
သံကွင်းဆက်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်နှင့် အားလုံးက သေနတ်
များဖြင့် ချိန်ကာ တစ်ပြိုင်နက် ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

‘ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း’

သေနတ်သံများက တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားလေတော့သည်။ ယမ်းငွေ့ မီးခိုးငွေ့
များကလည်း ဖုံးလွှမ်းသွားသဖြင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ပေ။

သေနတ်များဖြင့် အနီးကပ် ပစ်ခတ်ကြသောကြောင့်

နီမောင်က ကံကောင်းအတွက် များစွာ စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။ မီးခိုးငွေ့များစွဲသွားသောအခါ ကံကောင်းကို နေရာတွင် ရပ်မြဲရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ဟင်’

‘ကျီ ... ကျီ’

ဟူ၍ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်ပြီးသောအခါ ကံကောင်းသည် တဟုန်ထိုး ရှေ့သို့ ပြေးဝင်လာပြီး ဦးစစ်မြိုင်ကို နင်းသတ်လေတော့သည်။

‘အား ...’

ထိုအချိန်မှာ နောက်မှ ဆင်များကလည်း အခြားလူများကိုလိုက်လံ နင်းသတ်ကြရာ လူများမှာ ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့်ပင် ဆင်များခြေထောက်အောက်မှ အသက်ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ လူအားလုံးသေဆုံးသွားသောအခါ ဆင်များမှာ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေရာ နီမောင်အနီးမှာ ကံကောင်းတစ်ယောက်ပင် ကျန်ခဲ့လေသည်။

ကံကောင်းက ကျီကနဲ တစ်ချက်အော်ပြီး နီမောင်

အနီးသို့ တိုးကပ်လာကာ ချည်ထားသော ကြိုးများကို အစွယ်ဖြင့် ထိုးဖြတ်ပေးလေသည်။

အနှောင့်အဖွဲ့မှ လွတ်သွားသောအခါ နီမောင်က ကံကောင်း၏ နှာမောင်းကိုဖက်ပြီး ငိုကြွေးလေတော့သည်။

‘ကံကောင်း .. မင်းဟာ တို့ဆီကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာလို့ ကံကောင်းတယ်ဆိုပြီး ကံကောင်းလို့ အမည်ပေးထားခဲ့တယ်၊ အခုတော့ လူတွေရဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မစ္ဆီရိယံစိတ်တွေကြောင့် မင်းဘဝဟာ မဆိုးချင်ဘဲ ဆိုးခဲ့ရတယ်၊ ဆင်လိမ္မာဘဝက ဆင်ဆိုးကြီးတစ်ကောင်ဘဝကို မရောင်ချင်ပဲ ရောက်ခဲ့ရပြီ၊ မင်း ငါနဲ့ ရွာထဲကို ပြန်လိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကံကောင်း မင်းကိုမြင်ရင် လူတွေက နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်၊ သတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ တောထဲမှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ပေတော့၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတော့ ငါ တစ်ခုတော့ မှာခဲ့ပါရစေ၊ ဝမ်းစာအတွက် တောထဲလာပြီး အလုပ်လုပ်ကြတဲ့လူတွေကို မနှောက်ယှက်ပါနဲ့၊ မသတ်ပါနဲ့၊ လွတ်ရာကျွတ်ရာမှာသာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေပါတော့ကွာ’

ဟု နီမောင်က ကံကောင်း၏ နှာမောင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး ပြောသောအခါ ကံကောင်းက နားလည်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ ကျီကနဲ တစ်ချက် အော်လိုက်ပြီး နီမောင်ကို နှာမောင်းဖြင့် ပတ်ကာ သူ့ကျောပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ အတန်ကြာအောင် ထားပြီးတော့မှ မြေပေါ်သို့ အသာပြန်ချပေးသည်။

အောက်သို့ ရောက်သောအခါ နီမောင်က သေဆုံးနေသော ဦးစစ်မြိုင်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော သော့တွဲကြီးကို ဖြတ်ယူပြီး ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဒီသော့တွဲထဲမှာ ကံကောင်းခြေထောက်မှာ ခတ်ထားသော သော့ခလောက်ကို ခတ်သည့် သော့တစ်ချောင်းကတော့ မုချရှိနေပေမည်။

‘ကဲ မင်းခြေထောက်ကို မြှောက်ပေး’

နီမောင်က ပြောသောအခါ ကံကောင်းက သံကွင်းကြိုးတန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသော ၎င်း၏ ညာလက်ကို အသာမြှောက်ပေးလေသည်။

နီမောင့်မျက်စိထဲမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်တွေကလ

လေမိုးများ ပြင်းထန်စွာကျနေချိန်တွင် ရှေ့လက်ကို ရှားနှစ်ငုတ်စူးထားသော ဆင်ပေါက်ကလေး၏ လက်မှ ဒစ်ရာကို ပြုစုပေးခဲ့ရုံများကို မြင်ယောင်မိကာ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

ထို့နောက် နီမောင်က သံကွင်းဆက်များကို ခတ်ထားသော သော့ခလောက်ကြီးကို သော့ဖြင့် ခတ်ကာ ဖြုတ်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

‘ကဲ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းဘဝ လွတ်လပ်သွားပြီ။ လူတွေနဲ့ ဝေးရာကိုသာ သွားပေတော့ ကံကောင်းရေ’

ဟု ပြောဆို နှုတ်ဆက်သောအခါ တကျီကျီ အော်ကာ နီမောင်ကို နှာမောင်းဖြင့် ပွတ်သပ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း နှင်းတောထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ စောစောက ကံကောင်းရပ်တန့်သွားသော နေရာတွင် သွေးကွက်ကြီးများကို မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်း [၁၈]

ထိုအချိန်မှစ၍ ရွှေလီမြစ်ဝှမ်း သစ်တောများထဲတွင် လူပေါင်းများစွာတို့ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သော သံကွင်းဆက်ဟု အမည်တွင်ခဲ့သော ဆင်ဆိုးကြီး၏သတင်းကို မကြားရဘဲ ရှိနေရာမှ သစ်တောအလုပ်သမားများလည်း အနှောက်အယှက်ကင်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် သစ်တောအလုပ်များကို ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ဝံ့ကြတော့သည်။

အချို့လည်း ထိုကဲ့သို့ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသူမှာ နီမောင်ဖြစ်သည်ဟု သိကြပြီး နီမောင့်ကို ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။ နီမောင်တို့ မိသားစုများကတော့ အန္တရာယ်ပြုမည့်သူများနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်သွားသော ကံကောင်းအတွက်တစ်နည်းအားဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘တို့လက်ထဲမှာ နေလို့ အမြဲတမ်း အနှောက်အယှက် ပေးတာခံနေရတာနဲ့စာရင် အခုလို တောထဲမှာ သဘာဝ အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာက ပိုကောင်းပါတယ်’
ဟု ဦးဘမောင်က မေပြောသည်။

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့တော်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ရင်နဲ့ လွယ်မွေး ထားရတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ရသလို ရင်ထဲမှာ တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ’

ဟု ဒေါ်လှရင်က မျက်ရည်ကလေးစမ်းစမ်းဖြင့် ပြော ရှာသည်။ ကံကောင်းကို နှိပ်စက်သူများထဲတွင် အဓိက ပါဝင် သော ဦးစစ်မြိုင်တို့ မိသားစုများကတော့ ဦးစစ်မြိုင် သေဆုံး သွားခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် စီးပွားပျက်၊ ဘဝပျက် ဖြစ်ကာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းအချို့ကို ရောင်းချပြီး မိုးမိတ်မှာရှိသော ဆွေမျိုးများ ရှိရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြလေတော့သည်။

အချို့ကတော့ . . .

‘သူတစ်ပါးကိုဖျက်ရင် ကိုယ်အရင်ပျက်တယ်ဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲ၊ လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် ကံဝဋ်ကြွေး ကတော့ အတူတူပဲ၊ ဦးဘမောင်တို့ မိသားစုကို ပျက်အောင်

ကြံစည်တဲ့ ဦးစစ်မြိုင်တို့ဟာ သူတို့စောနာသူတို့ဆီ ရောင်ပြန် ဟပ်ပြီး ပျက်စီးသွားကြတာ နမူနာယူစရာပဲ’

ဟု ပြောကြလေသည်။ နိမောင်ကတော့ မိမိတို့အပေါ် မှာ ဘယ်လောက်ပင် အကျိုးပျက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ဦးစစ်မြိုင်တို့ မိသားစုထိုကဲ့သို့ ပျက်စီးသွားသည်ကို မြင် သောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေသည်။ ထိုအကြောင်းများကို အနည်းအကျဉ်းမျှလောက်သာ သိသော ခင်အေးမူ ကပင်လျှင်

‘မြသွင်းကြူတို့ အခုလို ဘဝပျက်ပြီး တစ်နယ်တကျေး ကို ပြောင်းရွှေ့သွားတာ မြင်ရတော့လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ကြီးဘဲ၊ နင်ရော ဘယ်လိုခံစာရသလဲဟင်’

ဟု မေးသည်။

‘ကိုယ့်ရွာသူရွာသားတစ်ယောက် အခုလို ဒုက္ခရောက် ပြီး တစ်နယ်တကျေး ပြောင်းသွားတာမြင်တော့ စိတ် မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ငါက ဘယ်လိုခံစားရမှာလဲ’

‘မသိဘူးလေ ဒီထက်များ ပိုပြီး ခံစားရသလားလို့ မေးကြည့်တာပါ’

ဟု ပြုံးစေ့စေ့နှင့် စကားဆိုလေသည်။

‘နင် စကားကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လျှောက်ပြော
မနေနဲ့၊ ငါ နင့်ဆီက အဖြေတောင်းထားတာ ကြာပြီ၊ အခုထိ
မရသေးဘူး’

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အဖြေတောင်းတာ
များ၊ ကြေးတောင်းသလို မာရေကျောရေ တောင်းရတယ်လို့
နင့်ကို ဘယ်သူက ပြောထားသလဲ’

‘ငါက ရင်ထဲမှာရှိတာကို ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ သိပ်မပြောတတ်
ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲက ဆန္ဒကို နင်သိရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား’

‘နင့်လို လူခွစာတွေနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့ မိန်းကလေး
အဖို့တော့ တပန်းရှုံးတာပဲ။ အဖြေပေးရမယ့် အချိန်လေးမှာ
တောင် အေးအေးဆေးဆေး မရှိရဘူး’

ဟု နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပြောလေသည်။

‘ဟင် ဒါဖြင့် ငါ့ကို ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီပေါ့
နော် ဟုတ်လား’

ခင်အေးမူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းစုကာ ငြိမ်
နေလိုက်သည်။

‘ပြောလေ ခင်အေးမူ’

‘နင့်ဖာသာ စဉ်းစားကြည့်ပါလား’

‘အေး ဒီလိုဆိုရင် ဟုတ်ပြီ၊ ငါမိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြ
ပြီး တောင်းရမ်းခိုင်းလိုက်တော့မယ်နော်’

‘နင့်သဘောပဲဟာ’

ခင်အေးမူ၏ ရှက်စနိုးအမူအယာကို ကြည့်ပြီး အချစ်
နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အတွေ့အကြုံနည်းလှသော နီမောင့်
မှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားလေတော့သည်။

အကြင်နာစကားတစ်ခွန်းဟာ ဆောင်းရာသီ သုံးလ
စလုံးကို နွေးထွေးစေနိုင်သည်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ပင်။
ခင်အေးမူ၏ အပြုံးတစ်ချက်သည်လည်း နီမောင့်အတွက်
တော့ တစ်သက်လုံး အားတက်ပျော်ရွှင်စရာပင်ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ပိုင်းရက်တစ်ရက်တွင် နီမောင့်အဖို့
ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကံကောင်းကို ပြန်တွေ့ရသည်။

‘သခင် .. ကျွန်တော်’ ဘဝကူးတော့မှာမို့ သခင်ကို
နှုတ်ဆက်ချင်ပါတယ်၊ အခုကျွန်တော် ဝိညာဉ်ဖြူတောင်မှာရှိ

တဲ့ ဆင်သင်္ချိုင်းရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် မသေခင် သခင်ကို နောက်ဆုံး တွေ့ချင်ပါ တယ်။ သခင်လိုက်လာခဲ့ပါ။ သခင် နဲ့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး လမ်းခွဲတဲ့နေရာကစပြီး ဆင်သင်္ချိုင်း ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်ရဲ့ သွေးစက်တွေကို တွေ့ရလိမ့် မယ်။ သခင်ကို ကယ်ဖို့လာရင်း ကျွန်တော့်ကို ကျည်ဆံထိ သွားခဲ့လို့ ဒီဒဏ်ရာနဲ့ပဲ သေရတော့မှာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီး ခဲ့တဲ့လူတွေကို ကလဲ့စားချေခွင့်ရလို့ ကျွန်တော် သေရပေမယ့်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် သေပျော်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ သွေးစက် တွေကို ခြေရာခံပြီး လိုက်လာခဲ့ရင် ဝိဉာဉ်ဖြူတောင်မှာရှိတဲ့ ဆင်သင်္ချိုင်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်သခင်။ ဝိဉာဉ်ဖြူတောင်ရောက်ရင် သခင်ကို လမ်းပြပေးမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝဟောင်းက အမေလည်း ရှိပါတယ်။ သခင် လမ်းမသိရင် သူက လမ်းပြပေးပါလိမ့်မယ်'

ဟု ပြောပြီး အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် နောက်တစ်ရက်တွင် ရိက္ခာအချို့ ထည့်ယူပြီး တောထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

တလောက သူ့အားဖမ်းဆီးထားသောနေရာတွင် ဆင်ရိုင်းများက ဝင်သတ်သွားသဖြင့် လူများသေကြေပျက် စီးခဲ့သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အလောင်းများ မရှိ တော့သော်လည်း သွေးညှိနံ့များနှင့် သွေးကွက်ကြီးများက ရှိနေသေးသည်။

အချို့သွေးကွက်များမှာ မခြောက်သေးဘဲ ယင်မ မည်းရိုင်းကြီးများ တဝေါဝေါနှင့် ကျလျက်ရှိနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သွေးညှိနံ့များက လှိုင်နေလေ၏။ အချို့ အလောင်းများမှာ တောကောင်ကြီးများ စားသောက် ထားသောကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေလေသည်။

နီမောင်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကံကောင်းနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သောနေရာကို ရှာဖွေသွား လေသည်။ ကံကောင်းရပ်သွားသောနေရာတွင် ၎င်း ဖြုတ်ချ ထားခဲ့သော သံကွင်းပြတ်များက ရှိနေသေးသည်။

ထိုနေရာတွင် သွေးကွက်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် သူထွက်သွားသော နေရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သစ်ရွက်သစ်ခက်များပေါ်နှင့် အချို့

မြေပြင်ပေါ်မှာ အချို့ကျောက်တုံးများပေါ်မှာ သွေးကွက်၊ သွေးစက်များကို တွေ့ရသည်။

ထိုသွေးစက်များအတိုင်း ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားရာ နောက်ဆုံးတော့ ဝိညာဉ်ဖြူတောင်သို့ရောက်သွားလေတော့သည်။

‘အင်း ငါအိပ်မက်တဲ့အတိုင်း ဝိညာဉ်ဖြူတောင်ကိုတော့ ရောက်လာပြီ။ ဆင်သင်္ချိုင်းက ဘယ်နေရာမှာရှိတာလဲ မသိဘူး’

ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိသည်။

တောင်ခြေတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်ကြည့်သောအခါ တစ်နေရာတွင် တောင်အမြင့်ပေါ်မှ တဝေါဝေါကျနေသော ရေတံခွန် တစ်ခုကိုသာ တွေ့ရပြီး အခြားထူးထူးခြားခြား နေရာတော့ မတွေ့ရသေးပေ။ သူ ကြားဖူးတာကတော့ ဆင်စွယ်လိုချင် သဖြင့် ဆင်သင်္ချိုင်းရှာသူများမှာ ဆင်သင်္ချိုင်း ကို မတွေ့ကြရ ခင်မှာပင် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနှင့်တွေ့ကာ အသက်ဆုံးကြရ လေသည်။

အချို့က တောကောင်ကြီးများနှင့် တွေ့ကြသည်။ အချို့က မြွေဆိုးများနှင့် တွေ့ကြရသည်။ အချို့တော့ တော

ခွေးအုပ်များနှင့် တွေ့ကြရသည်။ အချို့ကတော့ ပင့်ကူကြီး များနှင့် တွေ့ပြီးအသက်ဆုံးကြရလေသည်။

သို့ကြောင့် ထိုနေရာတဝိုက်သို့ ရောက်သောအခါ သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်။ နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာကြည့်သော် လည်း ဘယ်လိုမှ ရှာမရသည့်အဆုံး ကံကောင်းအမည်ကို အော်ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကံကောင်းရေ...ကံကောင်းရေ’

ထိုသို့အော်ခေါ်လိုက်သောအခါ ရေတံခွန်ဘက်ဆီမှ ‘ကံကောင်းရေ... ကံကောင်းရေ...’ ဟူသော ပဲ့တင်သံများ ပြန်ထွက်လာလေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ တောထဲမှ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

‘ဟင်’

ထိုအမျိုးသမီးကိုမြင်တော့ နိမောင့် အံ့ဩသွားသလို ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထွက်လာသော အမျိုးသမီး ၏ မျက်နှာမျိုးကို အိပ်မက်ထဲ၌ တစ်ကြိမ်မက မြင်တွေ့ဖူးနေ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘ငါ့မောင် ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေတာလဲ’

ဟု အမျိုးသမီးက မေးလေသည်။

‘ကျွန်တော့်ဆင်တစ်ကောင်ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ အစ်မ၊ သူ့နာမည်က ကံကောင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အစ်မ မတွေ့မိဘူးလားဟင်’

‘ဒီနေရာကိုတော့ ဆင်တွေ အများကြီးလာကြတာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေရာတဝိုက်မှာ ဆင်သင်္ချိုင်းဆိုတာ ရော ရှိသလား အစ်မ’

အမျိုးသမီးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရေတံခွန်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တောတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ နီမောင်က ဇေဝေဇေဝေနှင့် နေရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

‘အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ကံကောင်းရှိတဲ့နေရာကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လာပြပေးမယ်လို့ မြင်မက်တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေတံခွန်ကြီးအနားကို သွားကြည့်ရင်တော့ မမှားဘူးထင်တယ်’

ဟု တစ်ယောက်တည်းတွေးပြီး ရေအိုင်ထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဆင်းကာစကတော့ သိပ်မနက်လှပေ။

အလယ်လောက်ရောက်တော့ လေးငါးကောင်လောက် ရှေးနက်သဖြင့် မမှီသောနေရာတွင် ရေကူးသွားရလေသည်။

ရေတံခွန်များ ကျနေသော နေရာအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အတွင်းပိုင်းမှ လိုဏ်ခေါင်းသံလိုလို ကြားရသဖြင့် အထဲသို့ ရေငုတ်ဝင်သွားသောအခါ အမှန်ပင် လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

လိုဏ်ခေါင်း၏ အတွင်းပိုင်းမှာ အတန်အသင့် မှောင်နေသော်လည်း အပြင်ဘက်မှာ အလင်းရောင်ကြောင့် အရာဝတ္ထုများကိုတော့ ကောင်းစွာ မြင်ရလေသည်။

သူ့မှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး အမိုးပေါ်မှာရှိသော ကျောက်ပန်းဆွဲများမှ ရေစက်များ တစ်စုံစီမုံ ကျနေသဖြင့် ပူတစ်ခုလုံး စိမ့်နေလေသည်။

အတွင်းပိုင်းဆီမှ ညှိစိုစို၊ ပုတ်အက်အက်အနံ့မျိုး လှိုင်နေသည်။ နီမောင် လှံကိုကိုင်ပြီး အထဲကို ဝင်သွားကြည့်တော့ ဝူနံမှစိုစို ရုပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးများကို အရင် မြင်ရသည်။

‘ဟင် ...’

အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ ဂူနံ့ယံကိုမှီလျက်သား
ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသော ဆင်ကြီးများကို မြင်လိုက်မိသဖြင့်
ဂူအတွင်းသို့ ဝင်လာတာ မှားပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် သူထင်သလို ဆင်ကြီးများက လုံးဝ မလှုပ်
ရှားဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြသဖြင့် မသင်္ကာသောကြောင့်
အရဲစွန့်ပြီး အနီးသို့ တိုးကြည့်သောအခါ ဆင်ကြီးများမှာ
အသက်မရှိတော့ပဲ ဂူနံ့ယံကို မှီလျက် သေဆုံးနေပြီးသား
ဆင်ကြီးများပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအခါမှ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး
သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ဆင်ကြီးအတော်များများမှာ
ကျောက်ဂူနံ့ယံကို မှီလျက်သား မတ်တပ်ရပ်ကာ သေဆုံးနေ
ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အတွင်းပိုင်းမှာတော့ ပုံစံမပျက် အရိုးကျနေသော
ဆင်များနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသော ဆင်စွယ်နှင့်
ဆင်ရိုးများစွာတို့ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ဂူနံ့ရံကို မှီရပ်နေသော ဆင်များကို လိုက်
ကြည့်နေစဉ် တစ်နေရာတွင် ကံကောင်းကို ပြန်တွေ့ရသည်။

‘ဟင် ကံကောင်း’

ကံကောင်းက သူ့အသံကြောင့် မျက်လုံးပွင့်လာသည်။
မှတ်မိဟန်ဖြင့် နှာမောင်းဖြင့် အသာထိုးတို့သည်။ ကံကောင်း
၏ အောက်ဘက်မှာတော့ သွေးကွက်ကြီးများက အိုင်ထွန်း
နေလေသည်။ သူသည် သေနတ်ဒဏ်ရာများဖြင့် ဂူထဲ ရောက်
အောင် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကံကောင်းရယ်၊ ငါ့ရဲ့အသက်ကို
ဝင်ကယ်ရင်း အခုလို ဖြစ်ရတာ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မင်း
ကို ဒီဘဝမျိုးနဲ့ မြင်တွေ့ရတာ ငါ့ရင်ထဲမှာ မချီလှဘူး
ကံကောင်းရယ်’

ဟု နှာမောင်းကိုကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်တွင်
ကံကောင်းက သူ့ကိုနှာမောင်းနှင့် ထိတွေ့ပွတ်သပ်ရင်း
နင်းမျက်လုံးမှလည်း မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

‘မင်းနဲ့ငါတို့က ဆုံတွေ့ရတဲ့ အချိန်တိုကြပေမယ့် ငါ
မင်းကို သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်၊ နောင်ဘဝတွေမှာ ဒီလို ဘဝဆိုး
မျိုးတွေနဲ့ မကြုံပါစေနဲ့လို့ ငါ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်၊ မင်း
ကောင်းရာသုဂတိ ဘုံဘဝကို ရောက်ပါစေကွာ’

ဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်သောအခါ ကံကောင်းက
နီမောင့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိတွေ့နှုတ်ဆက်နေရင်းမှ တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် မျက်လုံးပိတ်ကျသွားသလို နှာမောင်းမှာလည်း
အောက်သို့ လျောကျသွားလေတော့သည်။

‘ကံကောင်း... ကံကောင်း’

နီမောင့်ခေါ်သံက ဂူအတွင်းမှ ပဲ့တင်သံများဖြင့် ဟိန်း
ထွက်သွားသော်လည်း ကံကောင်းကတော့ ပြန်မထူးနိုင်
တော့ပေ၊ မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။ ကံကောင်းတစ်ကောင် ဘဝ
ဆိုးများမှ လွတ်မြောက်သွားချေပြီ။

နီမောင်မှာ အတန်ကြာအောင် ကံကောင်း၏ တစ်
ကိုယ်လုံးကိုကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်နှုတ်ဆက်ရင်းမှပင် မျက်ရည်
များက မထိန်းနိုင်အောင် ကျနေလေတော့သည်။

‘သံသရာအဆက်ဆက်မှာ တိရိစ္ဆာန်ဘဝကနေ
လွတ်မြောက်ပြီးတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မစ္ဆိရိယ
တရားတွေနဲ့ ကင်းဝေးတဲ့ဘဝမျိုးကနေ ကင်းဝေးပါစေလို့
ငါ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ် ကံကောင်းရယ်’

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ဂူအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ
တော့သည်။ ရေတံခွန်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ပြီး နောက်
ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေတံခွန်အပေါ်
ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်မှရပ်၍ မိမိရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေ
သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် လက်ပြနှုတ်
ဆက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဗလက ကျွန်ုပ်ကို
ပြောပြသော သံကွင်းဆက်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော ဆင်ကြီး၏
အကြောင်းမှာလည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းအောင် ကျုပ်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း
က စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းဘူးလား’

ဦးဗလက မေးလိုက်လေသည်။

‘စိတ်ဝင်စားဖို့လည်းကောင်း၊ သံဝေဂယူစရာလည်း
ကောင်းပါ့ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအဖြစ် ပြန်ရေးမယ်ပေါ့’

‘ရေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဝတ္ထုနာမည်ကိုတောင် စဉ်းစား
ထားပြီပြီ’

‘ဘယ်လိုတဲ့လဲဗျ’

‘သံကွင်းဆက်မာန်စွယ်’ ဆိုရင် မကောင်းပေဘူး
လား’

‘ကောင်းပါပေ့ဗျာ၊ ကောင်းပါပေ့၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း
နဲ့လည်း လိုက်ဖက်ပါပေတယ်’

ဟု နှစ်ယောက်သား ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင် နာမည်ရွေးထားသည့် (သံကွင်းဆက်မာန်စွယ်)
အမည်ရှိ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုကြီးမှာလည်း ဤနေရာတွင်
နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်ပေတော့သတည်း။

‘အနိဿာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ရိဟရန္တူ’။

အောင်မင်းအောင်

စာပြီးချိန် ။ ။ ၂၀၀၆၊ ဇန်နဝါရီလ၊ (၁၂)ရက်၊

ကြာသာပတေးနေ့၊ ည ၁၁:၄၅ နာရီ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ မှ မကြာမီ ပြန်ချိမည့်

ကြိစ္စဏ္ဍ

၏ကလောင်ခွဲ

‘အောင်မင်းအောင်’ ၏

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

“သေမင်းကျော့ကွင်း”

- ❖ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် အချိန်ကဝေနေယျသုခရေး
ချမ်းစင်သို့လာသူများ၏ ထူးခြားသောအလောင်း
အစားတစ်ခု။
- ❖ တိဗက်တို့၏ ပိုတာလာနန်းတော်ကြီးနှင့်လျှို့ဝှက်
ချက်များ။
- ❖ ဦးဝမ်လျောင်းဆိုသူလူထူးလူဆန်းတစ်ဦးနှင့်ဂမ္ဘီရဆန်
သောအတွေးအခေါ်များ။
- ❖ တိဗက်ခရီးစဉ်နှင့် ဆီးကြိုနေသည့်အန္တရာယ်များ။
- ❖ မနုဿရောစရေကန်တော်နှင့်ကေလာသတောင်
တော်။
- ❖ ပဒုကျင်းထဲမှ တက်လာသော လားမားဘုန်းတော်
ကြီး။
- ❖ ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းကြားမှ လမ်းပြနေမည့်အလင်းရောင်။
- ❖ တိဗက်ကျောင်းပျက်ကြီးအတွင်း မှ အန္တရာယ်များ။